

Giới thiệu Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương

Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương nói về Lương Sinh và Khương Sinh là hai anh em cùng cha khác mẹ. Hoàn cảnh gia đình vất vả và áp lực sinh tồn khiến người em gái Khương Sinh hoàn toàn dựa dẫm và tin tưởng vào anh trai Lương Sinh, mà lại không phát giác ra đã rơi vào vòng xoáy tình yêu đi ngược lại luân thường đạo lý. Đối diện với tình yêu như vậy, ngòi bút của tác giả vô cùng tươi tắn, đầm đậm, lại chứa đựng cả sự châm biếm và tuyệt vọng, thậm chí Khương Sinh còn cảm thấy chuyện tình yêu của mình chính là câu chuyện cười hay ho nhất trên thế giới này...

Đó là tình yêu mà tất cả mọi người trên thế gian này đều khát khao, nó thuần túy, không chút hối tiếc, không nhuộm bụi trần, giọng văn của tác giả bình tĩnh đến mức làm tan nát cõi lòng đã tạo nên sự tuyệt vọng hoa mỹ. Truyện không có những lời nói yêu thương ngọt ngào nhằm chấn phát ớn, cũng không miêu tả ướt át lấy lòng người đọc, mà nó chỉ có sự rung động với cảm xúc dạt dào, và sự bế tắc kéo dài khôn nguôi.

Đọc truyện ngôn tình, bạn đọc sẽ cảm nhận được nỗi đau của nhân vật như chính nỗi đau mà bạn đã từng trải qua trong mỗi cuộc tình đi qua. Sâu sắc, dẫn dắt, truyện với kết cục HE, hứa hẹn sẽ khiến bạn đọc hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Lương Sinh, Sao Cứ Mãi Không Thể Buông Bỏ

Năm mười ba tuổi, bỗng nhiên tôi có một thói quen rất xấu.

Thói quen của tôi là nửa đêm thức dậy, mở to mắt để có thể thấy rõ mấy tờ báo dán trên trần nhà. Nhưng mà, màn đêm tối mịt, tất cả chi phí công mà thôi.

Bóng tối cứ như vậy mà nuốt trọn thân thể tôi, tôi nấp trong chăn co lại thành một cục. Tôi nghĩ, làm sao tôi có thể tìm được một người xinh đẹp yên tĩnh như nước trong tiểu thuyết chứ? Tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng ho khan của ba vào nửa đêm, còn có tiếng thở dài của mẹ, hay là tiếng hít thở đều đều của Lương Sinh khi ngủ say.

Tôi đã nhìn thấy dáng vẻ lúc ngủ của Lương Sinh, anh thích nằm nghiêng, cái đầu nhỏ nằm trên gối, hàng lông mi dài khi nhắm mắt giống hai con thiên nga đang ngủ say, hai cánh mũi bởi vì thở mà khẽ run, làn da trắng hồng rất khó thấy được ở mấy đứa trẻ vùng Ngụy Gia Bình này. Cho nên, ý thức của một đứa trẻ như tôi thì Lương Sinh và tôi không giống nhau, cùng toàn bộ trẻ con ở Ngụy Gia Bình cũng không giống. Tôi thích lúc anh ngủ trưa, dùng cây cỏ non chọc vào tai anh, thấy anh bởi vì bị nhột mà tỉnh lại, tôi lại nấp ở bên mép giường của anh, học con mèo Tiểu Mễ kêu mấy tiếng. Lương Sinh không mở mắt cũng có thể đoán được là tôi, miệng nói gì đó không rõ: Khương Sinh, đừng quậy, ngủ đi.

Anh tên Lương Sinh, còn tôi là Khương Sinh.

Trước năm bốn tuổi, anh và cuộc sống của tôi không có chút dính dáng gì.

Năm bốn tuổi, mặt trời giữa trưa xinh đẹp lơ lửng sau triền núi, nét mặt mẹ lạnh nhạt đưa một người xinh đẹp như những bé trai chỉ thấy trên TV đến trước mặt tôi, nói: Khương Sinh, đây là Lương Sinh, sau này sẽ là anh trai của con.

Bốn tuổi, có những ký ức mơ hồ của một đứa bé, trong mắt tôi chỉ có đất, cọng cỏ, đuôi chó, hoa, nhưng lại không biết cái gì là tai họa nhân gian! Số phận trên người! Lại càng không biết mấy ngày này trong Ngụy Gia Bình xảy ra một trận sập mỏ than vô cùng khốc liệt! Gặp nạn có bốn mươi tám công nhân và hai phóng viên. Trong mắt tôi, bầu trời của Ngụy Gia Bình vẫn xanh như vậy, nước vẫn xanh như vậy. Cho nên lúc mẹ đưa Lương Sinh đến trước mặt tôi, thì trước mặt dùng giọng nói trong trẻo gọi anh Lương Sinh, sau lưng anh lại làm mặt quỷ với anh.

Có thể là tôi làm mặt quỷ thật sự quá xấu, cho nên khiến Lương Sinh xinh đẹp sợ quá mà khóc.

Lúc Lương Sinh khóc thì dùng hai tay che mặt, cố gắng nén lại tiếng nấc. Trẻ con ở Ngụy Gia Bình có khóc cũng không được lịch sự như anh, chúng đều trực tiếp há mỏ mà khóc, khóc đến kinh thiên động địa, như mấy đứa tâm thần. Cảm tình của tôi với Lương Sinh tăng lên nhiều khi nhìn cái bộ dạng khóc lịch sự của anh.

Lúc Lương Sinh mới tới thật sự là thích khóc vô cùng, mỗi đêm tôi đều nghe thấy tiếng nức nở của anh.

Tôi ôm lấy cái gối đến bên chỗ anh, trong đêm tối trừng mắt nhìn anh khóc. Bóng đêm mơ hồ, tôi có thể nhìn thấy bờ vai của anh rất nhỏ, cái đầu đen đen cũng run run.

Tôi nói: Nếu Lương Sinh anh sợ bóng tối thì Khương Sinh này có thể ngủ cùng anh.

Anh giống như không thích tôi lắm, một bên khóc một bên ý kiến: Ai sợ bóng tối chứ?

Tôi ngốc ngốc đứng nhìn Lương Sinh khóc.

Anh xoay người, đôi mắt hồng hồng, anh nói: Có gì hay mà nhìn hả?

Tôi bấu môi một cái, giống như con cá nhỏ chui lại trong chần, đèn bên cạnh mẹ, tôi nói: Mẹ, có phải người thành phố cảm thấy khóc còn hạnh phúc hơn ăn kẹo phải không?

Hạnh phúc là từ đầu tiên tôi học được cách diễn đạt, nhưng mẹ lại không khen tôi mà chỉ đắp kín chăn lại cho tôi, nói: Khương Sinh, con phải nhớ rõ, Lương Sinh là anh trai của con! Không phải là người thành phố! Sau này không được nói vậy, con nhất định phải nhớ kỹ, Lương Sinh là anh trai con!

Giống như thánh mệnh khó làm trái, lúc tôi bốn tuổi cùng với Lương Sinh sáu tuổi, không thể buông bỏ. Tôi cũng không thể không biết điều mà hỏi, cậu bé Lương Sinh kia tại sao lại đột nhiên vào nhà của chúng tôi?

Chỉ có thể chấp nhận, anh là anh trai, còn tôi là em gái.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ngụy Gia Bình, Lương Sinh Và Bắc Tiểu Vũ Gây Chiến.

Trước khi Lương Sinh tới, ba lúc nào cũng bận rộn nhiều việc, chỉ có lúc mừng năm mới thì ông mới về nhà năm ông nội bà nội, tôi mới có thể gặp ông. Tính đến nay, tôi chỉ gặp ông được có bốn lần. Ông cao gầy, khuôn mặt lạnh nhạt, hình như không yêu thương gì tôi cho lắm. Như vậy cũng tốt, thật ra tôi cũng chẳng thích gì ông. Nhưng mà, nếu ông có thể như ba của Bắc Tiểu Vũ, cho con mình cỡi trên cổ làm ngựa, tôi nghĩ tôi có thể thích ông một chút.

Mẹ nhận ra tôi đối với người đàn ông gia trưởng kia không ôm ấp. Cảm giác không muốn xa rời của mấy đứa nhỏ đang trưởng thành chính là thiên tính. Cho nên mẹ luôn ở bên tôi nói: Khương Sinh, ba của con là người giỏi nhất ở Ngụy Gia Bình, cho nên ba không thể ở bên hai mẹ con mình. Ba là một phóng viên lớn, mỗi ngày đều rất bận. Khương Sinh, ba là vì hai mẹ con mình đó.

Nói xong, bà sẽ lau lau mồ hôi trên trán, cười với tôi, khoe miệng cũng tạo nên một đường cong cay đắng.

Bà vẫn nói như vậy từ nhỏ cho đến ngày đó. Sau này, bà lại im lặng, giống cái giếng cạn bỏ hoang ở Ngụy Gia Bình, im lặng hơn trong công việc và làm lụng.

Bà nấu cơm cho Lương Sinh, Lương Sinh cũng rất ít khi ăn, giữa ánh mắt lạnh nhạt mang theo một chút khiếp đảm, đôi mắt lạnh lợi thỉnh thoảng nhìn về phía tôi.

Mẹ nhìn Lương Sinh ăn uống mệt mỏi, nói với tôi: Khương Sinh, con chơi với anh trai đi. Mẹ vào bệnh viện thăm ba.

Sau khi mẹ đi, Lương Sinh hỏi tôi: Khương Sinh, lúc mẹ tức giận có đánh trẻ con không?

Tôi lắc đầu, nhìn món thịt kho trước mắt anh, nhắm mắt lại lừa cơm cho có. Tôi nghĩ nhắm mắt lại, miếng đậu phụ tôi có thể tưởng tượng là thịt. Quả thực là như vậy, miếng đậu không chỉ giống vị mà nó còn mềm như thịt kho.

Tôi hớn hờ ăn thật nhiều, mở mắt ra nhìn thì thấy Lương Sinh đang nhón chân, gấp một miếng thịt kho vào trong chén của tôi.

Anh nhìn tôi rồi cười, nói: Khương Sinh, em cứ từ từ mà ăn. Nhìn bộ dạng của em này, chẳng giống con gái chút nào.

Tôi làm mặt quỷ với anh, lần này lại không dọa cho anh sợ phát khóc.

Ăn cơm xong, tôi đưa anh tới bãi cỏ lớn nhất Ngụy Gia Bình để bắt sâu. Thấy Bắc Tiểu Vũ đang cầm đầu đèn nhóc chơi trò chiến tranh. Cậu ta liếc mắt nhìn Lương Sinh đứng bên cạnh tôi. Cậu ta gọi tôi: Khương Sinh, ai đây? Con rề nhỏ à?

Trẻ con Ngụy Gia Bình bộc tuệch, thậm chí bọn chúng cũng chẳng biết những lời mình nói là có ý gì. Nhưng mà Lương Sinh lại đỏ mặt, trẻ con ở thành phố da mặt mỏng vậy đấy.

Tôi kéo Bắc Tiểu Vũ từ trên “Lô-cột” xuống, lôi đến trước mặt Lương Sinh, nói: Anh ấy là Lương Sinh, anh trai tôi.

Bắc Tiểu Vũ nhìn Lương Sinh toét miệng cười: Tôi là Bắc Tiểu Vũ, là thủ lĩnh ở đây.

Lương Sinh cũng cười, khoe miệng xinh đẹp nhếch lên thành một vòng cung, dưới ánh mặt trời giống như một con búp bê xinh đẹp.

Hôm đó chúng tôi chơi rất đã. Trẻ con lúc nào cũng dễ quên, Lương Sinh vẫn chơi rất vui vẻ đến xế chiều, anh bắt nhiều sâu nhát. Cũng quên cả khóc luôn.

Chẳng qua là Bắc Tiểu Vũ cứ liên tục ở phía sau tôi mà hỏi này hỏi nọ: Khương Sinh nè, nhà cậu sao lại có tên quái như vậy chứ? Ài da, tôi quên mất, ba của cậu không phải là Khương Lương Chi sao. Trách không được...

Tôi không biết ai là Khương Lương Chi, nhưng mà Lương Sinh lại biết. Trẻ con hay dùng tên cha mẹ để mắng người, nhưng tôi tin Bắc Tiểu Vũ chẳng qua là nói nhiều mà thôi. Nhưng Lương Sinh lại không cho là như vậy, anh không chút khách khí đấm Bắc Tiểu Vũ.

Hai người bọn họ đánh nhau, Bắc Tiểu Vũ là tiểu nhân, cậu ta cũng lao vào đánh; Lương Sinh là quân tử kèm chút tiểu nhân, vừa ra tay vừa nói chuyện, Bắc Tiểu Vũ bị Lương Sinh cắn phải thì kêu cha gọi mẹ, lúc cậu ta dần mất đi chỗ đứng đỡ thì gọi tôi: Khương Sinh, mẹ nó, cậu còn không mau tới cứu tôi!

Tôi tưởng Bắc Tiểu Vũ sẽ hợp lực cùng đám nhóc kia đánh Lương Sinh, không nghĩ tới chúng nó tiểu nhân, chỉ lảng lạng ở một bên nhìn Bắc Tiểu Vũ thua cuộc. Tôi nghĩ nếu Bắc Tiểu Vũ có ưu thế hơn thì Lương Sinh cũng sẽ bị đám nhóc này đánh cho tàn phế. Đây là lần đầu tiên tôi được lĩnh giáo hành động tiểu nhân của trẻ con Ngụy Gia Bình. Tôi kéo Lương Sinh, nói: Anh, đi thôi, đừng can nữa.

Lương Sinh cắn quá mức tập trung, cho nên khi tay của tôi đưa đến trước mặt, anh cũng không chút do dự mà ngậm chặt lại. Cho đến khi nghe được tiếng kêu thảm thiết của tôi, anh mới giật mình, đẩy Bắc Tiểu Vũ ra. Ôm lấy cánh tay đỏ máu của tôi, gọi: Khương Sinh, Khương Sinh.

Tôi nhủ mấy kinh ngạc, bởi vì, tôi nhìn thấy trong khoe mắt hoảng hốt đã đọng đầy nước mắt.

Tôi cau mày nói: Anh, em không đau, chúng mình về nhà đi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Sập Mỏ, Bóng Đêm Như Nước

Tối đến, mẹ Bắc Tiểu Vũ lôi cậu ta tới nhà tôi, trên mặt Bắc Tiểu Vũ vẫn còn hằn dấu răng rất rõ. Mẹ liên tục rót nước, không ngừng nhận lỗi, cho đến đêm, Bắc Tiểu Vũ và dấu răng trên mặt cậu ta cũng nhạt dần. Lúc ra cửa, mẹ Bắc Tiểu Vũ còn giật lấy dây ốt khô nhà tôi phơi trên tường.

Tôi vì Lương Sinh mà bị mẹ đánh.

Đây là lần đầu tiên mẹ đánh tôi, bà một bên dùng roi quất tôi còn mình lại khóc thương tâm: Con có biết con là cái gai ở Ngụy Gia Bình không hả! Cần thận chăm sóc cho con, tại sao con cứ phải quậy phá, không sợ toàn bộ cái thôn Ngụy Gia Bình này đều biết đến sự tồn tại của mình sao? Sao con có thể ức hiếp người ta như vậy chứ?

Lúc đó, tôi không biết rằng, lời của mẹ đều là nói cho Lương Sinh nghe. Bà là một người phụ nữ nhân hậu, rất giống với những người phụ nữ bị vứt bỏ trong tiểu thuyết, yếu đuối nhu nhược.

Lúc cái roi quất phải vết thương trên tay mà Lương Sinh cắn, tôi run cả người. Lén nhìn Lương Sinh đứng ở rèm cửa sau che mắt lại.

Ánh như như nước.

Dưới ánh trăng như nước, mẹ yếu đuối mà bất lực gào roi. Đuôi tóc rơi xuống, nước mắt cũng chảy dài. Mà cô bé bốn tuổi này vĩnh viễn không thể giải thích được sự đau khổ của bà.

Người đàn ông tên Khương Lương Chi kia, khi cưới bà thì còn là một thầy giáo vô dụng dạy học ở Ngụy Gia Bình, cả hai nương tựa vào nhau! Bà vì chăm sóc cha mẹ bị liệt của ông ta, vì không để ông ta chịu thêm áp lực cuộc sống, cả hai lần mang thai đều đi phá, cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Mỗi lần ông ta đều ông bà khóc, nói: Xin lỗi. Người đàn ông này rơi nước mắt thể với bà, sau này ông ta nhất định sẽ cho bà một gia đình hạnh phúc, một đàn con khỏe mạnh! Sau này, ông ta quả thực đã phát lên! Ông ta có tiền đồ, thành phóng viên lớn trong tỉnh, lại ở bên ngoài có người tình, là một nữ phóng viên tri thức như ông ta! Họ hạnh phúc! Triền miên! Ngọt ngào! Say sưa! Còn ở nông thôn xa xôi Ngụy Gia Bình thì có một người phụ nữ nông dân chịu cực! Đau khổ! Giãy dụa! Chờ đợi! Bà biết ông ta ở bên ngoài có gia đình khác, cũng có một đứa con. Bà cũng không nói một lời, không dám khóc cũng chẳng dám làm ầm ĩ! Bà hiểu rõ, ông ta không ly hôn với bà, cũng bởi ba mẹ chồng rất yêu quý đứa con dâu cần cù này, nhưng cuộc sống bình thường cùng bà, ông ta sẽ vĩnh viễn không can thiệp vào.

Vài ngày trước, người đàn ông tên Khương Lương Chi kia và người vợ phóng viên của mình đang tiến hành phóng vấn trong mỏ than, lại bị nổ mỏ than

khiến họ bất tỉnh, nữ phóng viên chết, cũng chẳng còn tình yêu nam nữ. Người tên Khương Lương Chi kia nằm trong bệnh viện, sống chết không rõ. Chi có người vợ bị bỏ rơi kia chăm sóc. Ông ta nói với bà, hãy đem con của ông ta về Ngụy Gia Bình nuôi nấng, nếu ông ta có chết, thì càng phải chăm sóc. Đúng vậy, ông ta không cần cầu xin bà, chỉ dần dần dò. Có một loại phụ nữ, cả đời thật đáng thương. Con người mà, lúc có thể làm tốt, sau khi chết thì càng làm tốt.

Mẹ của tôi quả thật rất đáng thương. Lúc này đây, bà đờ đẫn, khóc, trông như người mất hồn. Về phần chuyện của ba, sau năm mươi ba tuổi thì tôi mới biết rõ, mới hiểu rõ được. Cũng từ năm mươi ba tuổi, tôi có một thói quen vô cùng hư —— là nửa đêm mở mắt, mở thật to, cố gắng nhìn thấy mấy tờ báo dán đầy trên trần nhà, thân thể nhỏ bé co lại, kiếm tìm một buổi tối đẹp đẽ, bóng đêm như nước! Ánh trăng như nước!

Đã từng có lúc, vào buổi tối ở nơi ánh trăng như nước này, mẹ đánh tôi, rồi ôm tôi khóc, bà nói: Khương Sinh, sinh mạng của mẹ.

Tôi là đứa con khi tôi trung niên mẹ mới có được, bà cũng vì vậy mà yêu thương tôi, cả đời bà chưa từng có được cái gì gọi là vàng ngọc châu báu, mà tôi lại chính là châu báu trong lòng bà. Bà đối với hai đứa con trước không thể ra đời của mình chuyển toàn bộ áy này thành tình yêu, đặt hết lên tôi. Nhưng hôm nay, sau khi bà khóc xong, lại phạt tôi đứng ở trong sân như trước đây.

Đêm hôm đó, ánh trăng nhìn cô đơn như vậy, tôi lê chân đứng trong sân, chỉ có tiểu Mễ ẩm áp dựa vào bên cạnh.

Nửa đêm, Lương Sinh lên từ trong nhà chạy ra, anh nhỏ giọng gọi: Khương Sinh, Khương Sinh.

Tôi nhìn anh một cái, nét mặt tui thân, cúi đầu, một chân trần không ngừng chà qua chà lại.

Anh cầm lấy cánh tay của tôi, đau lòng nhìn vết răng đỏ sậm trên đó, máu chảy ra đã đông lại thành một cục màu đỏ đậm. Anh hỏi tôi: Khương Sinh, còn đau không?

Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu, sau đó kéo cánh tay của anh mà khóc lớn, nước mắt nước mũi cứ chùi sạch sẽ trên ống tay áo của anh.

Anh cắn môi, nói: Khương Sinh, xin lỗi.

Anh mới nói xong lời đó, tôi lại khóc lớn hơn.

Anh dùng tay áo chùi đi nước mắt của tôi, nói: Khương Sinh, đừng khóc nữa. Đều là do Lương Sinh không tốt! Sau này Lương Sinh sẽ không bao giờ... để Khương Sinh chịu tù! Nếu không, để trắng kia để chết!

Tôi ngừng khóc, gọi anh là anh hai, tôi nói: Thôi đừng cho trắng để chết anh, sau này nếu Khương Sinh lại chịu tù thân, anh lấy thịt kho đập chết em đi!

Tôi vừa nói vừa dùng đầu lưỡi hồng nhát liếm khô miệng, nhớ lại mùi vị của thịt kho chiều hôm đó. Lương Sinh sáu tuổi ngốc ngốc nhìn tôi nửa ngày rồi khóc. Khi chúng tôi học tiểu học thì thầy giáo hỏi mọi người mơ ước sau này, đám nhóc kia nếu không phải muốn làm nhà khoa học thì cũng là nhà du hành vũ trụ, chỉ có Lương Sinh ngốc đứng trước lớp nói, anh sau này muốn làm một đầu bếp nấu món thịt kho. Khiến đám học sinh cười như điên, còn bị thầy giáo bắt đứng giữa trời. Lý do là làm loạn lớp học.

Cũng là đêm ánh trăng như nước đó, Lương Sinh kéo tôi lên quay về phòng chính, mức nước giếng lạnh lẽo, không nói một lời rửa chân cho tôi. Chân của tôi rất nhỏ, tay của Lương Sinh cũng vậy. Lương Sinh nói: Khương Sinh, sau này phải mang giày vào, nếu không chân sẽ to ra, lúc lớn không ai muốn.

Tôi ngồi trên ghế cười, nói: Em không sợ, em có Lương Sinh rồi, có anh hai.

Lương Sinh không nói lời nào, công tôi từ trên ghế lên rồi đưa tôi quay về phòng ngủ.

Mẹ đã ngủ từ lâu, trong mơ cũng thờ dài. Tôi và Lương Sinh lần lượt ngủ, hai cái đầu nhỏ đen thui chụm lại, như hai cái nắm hương to khỏe.

Tiểu Mễ cuộn mình bên cạnh tôi, tôi co lại bên cạnh Lương Sinh.

Tôi gần như đã quên mất mình bị ăn roi, cười một cách tự nhiên. Lương Sinh vỗ vỗ đầu tôi nói: Khương Sinh, nghe lời, mau ngủ đi.

Tôi khẽ hé mắt nhìn lên Lương Sinh, ánh trăng như nước, khuôn mặt Lương Sinh cũng như nước.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đó Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Lương Sinh, Tôi Cắn BẮC Tiểu Vũ

Nửa năm sau, ba xuất viện về nhà, nửa người dưới đã bị liệt, tàn phế hoàn toàn. Tay trái treo trên cổ, tai phải đỡ lại.

Tôi cảm thấy tạo hình này thật kỳ lạ, vô thức cười ngậy ngốc với người đàn ông xa lạ này, làm mặt xấu. Lương Sinh trừng mắt nhìn tôi, vừa... vừa chui vào ngực người đàn ông kia, khóc lớn.

Tôi thấy rất khó hiểu, rất khó giải thích quan hệ rắc rối phức tạp kia, chỉ suy nghĩ trong đầu, quan hệ trong nhà của chúng tôi và những người khác có chút không giống nhau.

Ba đã không thể nói được rõ ràng, nhưng vẫn thể hiện khí thế gia trưởng, gọi đến quát đi đối với mẹ. Dù mẹ đánh tôi, nhưng tôi vẫn rất yêu mẹ mà không muốn rời. Cho nên, tôi rất ghét tên đàn ông chỉ biết ngồi xe lăn phơi nắng kia! Rất nhiều lần, tôi ở trong sân chơi thì, cố gắng lúc ông ta không để ý mà dùng đá lên ném. Bởi vì Lương Sinh không vui nên tôi đành thôi.

Mẹ hiền lành có bao nhiêu thức ăn ngon đều để cho ba và Lương Sinh. Lương Sinh phụ trách việc đút cho ba ăn, đây vốn là công việc của tôi, nhưng có một lần mẹ thấy tôi miễn cưỡng đem cơm bỏ vào mũi của ba thì liền đổi thành Lương Sinh làm.

Mẹ đã nhận ra, có một cảm giác hận mơ hồ nảy sinh trong lòng tôi. Thực ra, tôi cũng muốn làm một thiên sứ hiền lành, nhưng vì mẹ đau khổ giống như một loại bệnh, khiến cánh thiên sứ nhanh chóng biến mất tăm.

Ba luôn không muốn ăn, nghiêng đầu, để thức ăn ngon cho Lương Sinh. Mà Lương Sinh sẽ đem thức ăn ngon đó lên dành lại cho tôi. Tôi hỏi anh: Anh, anh không đói à?

Lương Sinh nói: Anh ăn rồi, em cứ ăn đi.

Sau khi Lương Sinh đánh Bắc Tiểu Vũ một trận thì trở thành đại ca của Ngụy Gia Bình. Tôi bây giờ là em gái của đại ca! Dưới một người trên vạn người.

Vết răng trên mặt Bắc Tiểu Vũ đã nhạt, chúng tôi vẫn ở trong bụi cỏ cũ bất sâu. Bắc Tiểu Vũ vì muốn lấy lòng Lương Sinh nên trộm của mẹ cậu ta một hũ đựng muối bằng gốm. Nói là dâng cho đại ca dùng đựng dế.

Tôi thấy Lương Sinh rất thích cái hũ gốm kia. Anh ở trên địa bàn hốt cát, bỏ vào đó một miếng gừng, nhẹ nhàng để ở đáy giường. Tôi hỏi anh: Như vậy có thể sinh ra dế?

Lương Sinh nói: Khương Sinh, em thật ngốc! Dế chỉ có thể là do dế mẹ sinh ra, gừng cũng chỉ có mẹ gừng.

Tôi nói: À, chó thì có chó mẹ sinh, mèo thì có mèo mẹ sinh. Lương Sinh nhất định là có mẹ Lương Sinh sinh! Nhưng mà Lương Sinh này, mẹ anh đâu?

Ánh mắt Lương Sinh trở nên đau thương, con ngươi đen lấy hiện lên một sắc xanh sâu kín. Lúc này, mẹ kinh hoàng, bà sờ đầu Lương Sinh, nói: Khương Sinh, con nghe cho rõ, cả hai đứa đều là do mẹ sinh.

Tôi bĩu môi, nói: Dạ.

Bắc Tiểu Vũ dùng hũ gốm lấy lòng Lương Sinh lại có chuyện xảy ra.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ làm cơm thì phát hiện hũ gốm đựng muối nhà mình không thấy đâu, nhéo tai Bắc Tiểu Vũ, cho cậu ta chịu phạt theo gia pháp, Bắc Tiểu Vũ lại một lần nữa phát huy truyền thống tiểu nhân của Ngụy Gia Bình. Để che giấu tội mình thông đồng với địch, khăng khất nói Lương Sinh tới nhà chơi, rồi lấy trộm.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ kéo thẳng con vô ý của mình đến nhà chúng tôi, đem tội của Lương Sinh phóng đại gấp trăm lần, thế nào lại nói rằng Lương Sinh tám tuổi cùng cả nhà chúng tôi giống nhau. Tôi đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh run, nhỏ giọng nói: Anh, mẹ của Bắc Tiểu Vũ lại vậy rồi, em lại muốn làm kẻ chết thay anh.

Lương Sinh đại khái đã quên lời thề bị trắng đê chết kia, anh nói: Khương Sinh, dù sao thịt kho kia em ăn cũng không phải trả tiền, tích vào nhiều mỡ như vậy, bị đánh cũng sẽ không đau.

Tôi nghĩ Lương Sinh bị đám trẻ con Ngụy Gia Bình làm hư mất rồi, lại trở nên tiểu nhân như vậy.

Mẹ hỏi Lương Sinh, có thật là trộm hũ gốm nhà Bắc Tiểu Vũ? Lương Sinh vô tội lắc đầu.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ như gió phi vào nhà của chúng tôi, tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được hũ gốm đựng cát dưới giường Lương Sinh. Ôm hũ gốm chạy tới, giống như hai mẹ con vừa trải qua sinh lý tử biệt vậy, chỉ vào mặt Lương Sinh mắng: Cũng chẳng phải là oan uổng gì cho cam, nhỏ như vậy mà tay chân đã không sạch sẽ rồi.

Tôi thấy mặt Lương Sinh đỏ lên, đôi mắt trở nên u buồn, trong lòng hận Bắc Tiểu Vũ muốn chết. Tôi nghĩ kẻ thế tội luôn là mình, xử lý theo gia pháp cũng là mình, cho nên tôi lấy hết can đảm, lùi qua ôm chặt lấy Bắc Tiểu Vũ, dè gãi xuống đất, ôm lấy mặt cậu ta, dùng hết sức mà cắn.

Mặc kệ người lớn chửi thế nào, tôi cũng không buông lỏng. Bắc Tiểu Vũ đau đến mức khóc không nổi. Mẹ Bắc Tiểu Vũ vô lực mà ngồi xuống đất, gào khóc, tôi thế quái nào lại gặp cái ổ cường đạo nhà các người chứ!

Lương Sinh nói: Cô trả lại cho cháu hũ gốm, cháu nói Khương Sinh nhả ra.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ không có cách nào khác, đành ôm hận đưa cái hũ cho Lương Sinh, Lương Sinh nhìn cát bên trong không đổ ra ngoài nhiều, thì nói với tôi: Được rồi, Khương Sinh, nhà ra đi!

Từ đó về sau, tôi lại trở thành con chó lớn nhà hàng xóm.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Bắc Tiểu Vũ, Tôi Và Lương Sinh Phải Đi Học.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ kéo thẳng con đang khóc bỏ đi, nói thế nào lại đụng phải phường trộm cướp? Một bên lau nước mắt, một bên lấy đi một dây ot phoi khô trên tường nhà tôi lần thứ hai.

Ba ngồi trên xe lăn đẩy ra, mặt không chút thay đổi nhìn mẹ, tát vào mồm cả nửa ngày rồi run run nói ra một câu: Nhìn bà sinh ra đứa con gái tốt chưa kia!

Đôi mắt của mẹ hồng lên, nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống. Bà giơ tay, giáng một cái tát lên mặt tôi, nói: Học gì không học, lại làm hư Lương Sinh.

Một tiếng “bốp” vang lên rõ ràng, tôi không cảm thấy chút cảm giác đau đớn gì. Mờ mắt ra thì thấy, Lương Sinh đang đứng trước tôi, che nửa bên mặt, bảo vệ tôi thật chặt, rên nhỏ một tiếng: Mẹ, đừng đánh Khương Sinh, nó không sai gì hết. Hũ gốm kia là Bắc Tiểu Vũ cho con, mẹ phải tin con.

Giọng nói của Lương Sinh mờ mịt đến đáng sợ, ba nhìn thấy mẹ lỡ tay đánh con trai mình, như con hổ phát cuồng nhào tới. Nhưng mà, ông ta đã quên rằng, lúc này đây, ông ta đang ngồi trên xe lăn, chỉ là một kẻ tàn phế mà thôi! Cho nên khi ông ta nhào về trước, ngã thật mạnh trong sân, chỉ nghe một tiếng “rầm” vang lên.

Lần thứ hai ba bị đưa vào bệnh viện.

Lương Sinh cũng vào viện, bác sĩ nói bị thiếu chất. Cả người ba không thể động đậy, chỉ có thể dùng hai con mắt dùng hết sức mà trừng mẹ! Nhưng mà mẹ lại vô tội.

Thực ra họ không biết, mỗi ngày Lương Sinh đều nhường hết đồ ăn ngon cho tôi.

Mỗi lần như vậy, chúng tôi sẽ trèo lên nóc nhà, nhìn ánh trăng như nước, nghe tiếng côn trùng kêu rả rít. Lương Sinh thường giấu đồ ăn trong một cái túi, đưa lên nóc nhà cho tôi, một bên mỉm cười, một bên nhìn tôi ăn như hổ đói. Tôi hỏi anh: Anh, anh không đói à?

Lương Sinh nói: Anh ăn rồi, em cứ ăn đi.

Dưới ánh trăng, tôi nghe tiếng côn trùng kêu vang, nhưng lại quên nghe tiếng bụng Lương Sinh phát ra tiếng “rột rột”. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ rằng, đó là tiếng kêu của một loại côn trùng khác.

Ừm, lại quên mất, vì mẹ đánh trúng tai nên Lương Sinh có chút lảng. Từ đó về sau, tôi gọi anh là anh thì phải gọi thật to. Vì thế tôi đã từng lên khóc, tôi nói: Anh, em thả bản thân mình trở thành kẻ điếc.

Lương Sinh nói: Đồ ngốc, Lương Sinh là con trai, không sao hết. Em là con gái, trở thành người điếc thì không ai thèm lấy đâu.

Lần thứ hai ba nhập viện, nhà vốn đã nghèo thì nay lại càng thảm thương hơn. Trước kia vì bị thương trong tai nạn lao động, toà soạn sẽ trợ cấp, nhưng mà lần này lại vì một nguyên nhân khác, tòa soạn không muốn tiếp tục lấp vào cái động không đáy.

Ba nằm trên giường bệnh, như một xác chết. Con gái của bệnh nhân giường bên đang hát một bài được học ở trường cho mẹ nghe — chủ nghĩa xã hội khoa học, chủ nghĩa xã hội khoa học, chủ nghĩa xã hội khoa học nhân dân tham gia đứng đầu lãnh đạo!

Có thể là ba nhìn nóng mắt, liền giục mẹ: Lương Sinh cũng đã đến tuổi đi học, bà làm mẹ thế nào lại không cho nó đi học hả!

Mẹ cũng chỉ là cam chịu gật đầu, nói, bà sẽ làm được.

Tôi nói với Bắc Tiểu Vũ, tôi và Lương Sinh phải đi học.

Bắc Tiểu Vũ là một đứa chuyên bám đuôi. Cậu ta khóc chạy về nhà tìm mẹ.

Không lâu sau, mẹ Bắc Tiểu Vũ bán mấy con gà mái, Bắc Tiểu Vũ lưng đeo cặp đi học.

Cũng không lâu sau, mẹ tôi đi bán máu trái phép, tôi và Lương Sinh cùng mẹ đi suốt đêm để mua cặp sách. Mẹ vốn không muốn tôi đi học. Tôi làm bộ đáng thương nhìn Lương Sinh, Lương Sinh nói: Khương Sinh không đi học, con cũng sẽ không học!

Mẹ bắt đắ dĩ, kiên quyết cắn môi, lại tiếp tục đi bán máu, tôi cũng được vào trường. Vào trường, tôi và Lương Sinh học bài hát “Chủ nghĩa xã hội khoa học”, chúng tôi về nhà hát cho mẹ nghe, bà vui vẻ cười, tựa như một đóa hoa xinh đẹp.

Nhưng mà, mẹ, xin hãy tha lỗi cho con, khi đó con gái, tuổi còn nhỏ, không biết cái gì là bán máu, lúc đó con gái chỉ nghĩ rằng cũng giống như mẹ Bắc Tiểu Vũ bán gà mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đó Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Lương Sinh, Vậy Thì Để Em Làm Con Riêng.

Tôi và Lương Sinh học rất chăm chỉ, bởi vì thầy giáo nói, học là con đường duy nhất để chúng tôi rời khỏi Ngụy Gia Bình! Lương Sinh vốn không thuộc về Ngụy Gia Bình, cho nên anh cố gắng hết sức muốn rời đi! Còn tôi, bởi vì Lương Sinh phải đi, cho nên cũng muốn theo anh.

Tôi muốn ăn chocolate mà Lương Sinh nói, tôi muốn đi công viên có trò chơi mà anh kể. Tôi muốn trở thành cô bạn gái ở thành phố mà anh nói.

Mặc dù rằng, tôi nghĩ đồng cỏ ở Ngụy Gia Bình rất đẹp.

Gừng Lương Sinh chôn trong cát đã mọc lên rồi, xanh xanh, rất mềm, Lương Sinh ôm ở trong tay, không chịu cho tôi, anh nói: Khương Sinh, đừng ầu, em sẽ làm hư nó mất. Hư rồi, chúng ta sẽ không được nhìn thấy nó nữa.

Tôi hỏi Lương Sinh, hoa gừng đẹp không?

Lương Sinh nhúc đầu, suy nghĩ hồi lâu, nói: Anh chưa nhìn thấy. Nhưng mà, Khương Sinh, chắc chắn là đẹp như em

Lương Sinh là cậu con trai đẹp nhất Ngụy Gia Bình. Nhưng cũng là cậu con trai bị phụ nữ Ngụy Gia Bình hận nhất! Đợt sập mỏ đã lấy đi người thân của họ! Họ cho rằng, lần sập hầm đó là do Khương Lương Chi và người vợ phóng viên của ông có mặt, quan hệ yêu đương của hai người bị trời phạt, cho nên mới sập mỏ, mà người thân của họ cũng trở thành vật chôn cùng! Bởi vậy, họ cho rằng Lương Sinh không phải thứ gì tốt đẹp, sẽ khiến cuộc sống ở Ngụy Gia Bình của họ trở nên khổ hơn!

Cho nên họ thường sai vài thanh niên to con, nhân lúc tan học thì tìm Lương Sinh gây chuyện.

Có một lần, Lương Sinh bị mấy thanh niên kia đè trên mặt đất, bùn đất đầy người, máu không ngừng chảy ra từ trán của anh. Tôi và Bắc Tiểu Vũ đẩy mấy người đó ra không được, thì chạy tới sống cầu xin người phụ đang giặt áo. Chúng tôi còn nhỏ nên không biết rằng, họ mới là kẻ cầm đầu những việc gây lộn này.

Họ chỉ biết điên lên rồi la hét: Cái đồ con riêng chết tiệt kia, cho nó chết đi là được rồi!

Lúc đó, lòng lại đau đớn vô cùng, bởi vì tôi nhìn thấy, lúc Lương Sinh nghe được câu “Con riêng” này thì vẻ mặt lại trở nên thương đến đau đớn.

Tôi giống như một con chó dại, liều mạng cắn những thiếu niên kia, vai, chân, mông của họ, chỉ cần là những nơi có thể ra tay thì tôi liền cắn, gắng hết sức mà cắn. Tôi và Lương Sinh, chỉ muốn như những đứa trẻ bình thường, không lo âu điều gì, chúng tôi chỉ là trẻ con, không thể giải thích được ân oán to lớn như vậy.

Bắc Tiểu Vũ hai anh em tôi cắn hai lần, có thể đã giác ngộ được cắn người là một môn võ công cực kỳ lợi hại, cho nên cậu ta quyết tâm luyện tập bí kíp này, cũng liều mạng mà cắn giống tôi.

Xem ra, Bắc Tiểu Vũ là một thằng nhóc rất trượng nghĩa!

Nhưng trượng nghĩa đối với ba đứa trẻ như chúng tôi mà nói, có thể là nhỏ đến không đáng kể. Cuối cùng, ba chúng tôi bị ném trên đất, cả người đều đầy vết thương, còn đám thanh niên kia hả dạ chạy trốn.

Tôi lau bùn trên miệng đi, cố gắng kéo tay của Lương Sinh, nhưng tay anh cầm rất chặt, nước mắt liên tục trào ra từ mắt anh, tôi bò tới ghé vào tai anh, nói lớn, tôi nói: Anh, anh đừng khóc, anh không thích bọn họ nói anh như vậy thì chúng ta đổi đi, em làm Lương Sinh, anh làm Khương Sinh, em không sợ người khác罵 mình là con riêng đâu!

Nắm tay nắm chặt của Lương Sinh từ từ buông ra, nước mắt liên tục rơi xuống.

Tôi và Bắc Tiểu Vũ cùng nhau đỡ Lương Sinh về nhà. Trên đường đi, Bắc Tiểu Vũ cười hi hi: Khương Sinh, hóa ra căn người lại vui vẻ như vậy.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vết thương mờ mờ trên mặt cậu ta, lòng chua chát, tôi muốn nói: Bắc Tiểu Vũ, xin lỗi!

Năm ấy, tôi và Bắc Tiểu Vũ mười tuổi, Lương Sinh mười hai.

Cuộc sống lúc nhỏ giương nanh múa vuốt cứ như vậy bắt đầu. Không có cách nào khác, tôi và Bắc Tiểu Vũ không thể bỏ mặc Lương Sinh bị người khác ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Hà Mãn Hậu Trộm Gà Nhà Tôi

Nhưng thời gian của tuổi trẻ sẽ không là vĩnh viễn, con người cuối cùng sẽ lớn lên, khi tôi bắt đầu nhớ được một số chuyện, tôi đã mười ba tuổi. Tôi dần hiểu rõ, quan hệ của tôi với Lương Sinh, với ba vô cùng rắc rối.

Tôi vẫn gọi Lương Sinh là anh. Nhưng tôi nhìn thấy được ánh mắt của ba ngày càng lạnh giá, tôi cũng có thể cảm giác được, đôi mắt của người ba ngồi trên xe lăn kia đã chứa đầy bất an. Đôi mắt của tôi, giống như một sợi dây vô hình! Ông ta đã không còn trước mặt tôi mà lớn tiếng với mẹ, bởi vì mẹ lúc này làm việc quá vất vả, đã là ngọn nến trước gió, gánh nặng cuộc sống khiến bà nhanh chóng suy yếu. Có lẽ ba cũng hiểu, nếu mẹ qua đời, tương lai ông ta chỉ có hai bàn tay trắng.

Đôi khi, mẹ dứt cơm cho ông ta, nếu có thịt, ông ta sẽ tỏ ý nhường cho mẹ một miếng. Điều lạ là, mẹ lại tưởng ông ta bỏ thí cho mà mắt rưng rưng nước.

Tôi thường nghĩ, nếu như không có mẹ của Lương Sinh, có lẽ tôi sẽ có một gia đình rất hạnh phúc, mà mẹ của tôi, cũng sẽ không vì cuộc sống mà bán máu của mình! Dường như có thể héo úa bất cứ lúc nào. Mà Lương Sinh, anh lại có thể sống tại nhà của tôi một cách yên ổn, hưởng thụ tình yêu và kính dâng của mẹ vì lợi ích toàn cục?

Nhưng mà, tôi lại quên mất cảm nghĩ của Lương Sinh, thực ra, anh chẳng phải là sống trong hiểm khích của quá khứ và hiện tại, không thể cầu cứu, không thể hít thở. Trước đây là mẹ của anh có lỗi với gia đình tôi, còn bây giờ mẹ của tôi mãi chỉ biết im lặng. Vì thế, nó trở thành cảm giác áy náy trong anh. Có thể, anh yêu thương tôi chẳng qua cũng chỉ bởi sự áy náy lâu nay.

Lương Sinh chôn nụ mầm của gừng xuống cát, tới giờ đã bắt đầu nở hoa. Tôi không chỉ hỏi anh một lần, trên đồi này có hoa gừng thật sao?

Lông mày Lương Sinh nhíu lên, đẹp như một cô gái vậy. Anh nghĩ một hồi, rồi nhìn tôi nửa ngày, anh nói: Khương Sinh, trên đồi này nhất định có hoa gừng. Em phải tin anh.

Tôi tin anh.

Tôi vẫn theo thói quen mở mắt nhìn màn đêm, xuyên qua bóng tối tôi vẫn không thấy rõ mọi thứ, nhưng mà, bóng đêm dày đặc đã định sẵn tất cả chỉ là phí công. Tôi cũng cảm thấy, tôi lúc đó, sinh ra một chút oán hận, không bao giờ phai.

Thời gian vui vẻ nhất của tôi là khi ở cùng Lương Sinh, bởi chuyện gì anh cũng nghĩ đến tôi. Đáng tiếc rằng tôi vẫn luôn không ý thức được, nội tâm khi đó của Lương Sinh thâm lương tới mức nào. Tôi chỉ đang ở bên anh lúc cười, cùng anh vui vẻ; Khi anh nhìn lên trời, tôi nhìn theo anh; Mặc dù lúc đó anh cứ nói những lời cực kỳ nhảm chán: “Khương Sinh, em là heo.”; Tôi sẽ ngửa cằm lên thách lại anh, tôi lớn tiếng nói: Phải, Lương Sinh, em là heo. Lúc đó, anh sẽ giương mắt, nhẹ nhàng xoa đầu tôi, nụ cười hiện trên môi anh, sau giờ ngo, ánh mặt trời đọng lại trong đôi mắt kiên định nhuộm màu u buồn của anh.

Tôi anh tỉnh nhìn một bên mặt bị ánh sáng che khuất của anh, lúc này, Bắc Tiểu Vũ từ xa chạy tới, mặt đầy mồ hôi, thở không ra hơi gọi: Lương Sinh, Hà Mãn Hậu trộm gà nhà các cậu! Nhà cậu đang gặp rắc rối, mau về đi!

Hà Mãn Hậu là đệ tử của kẻ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nói tóm lại chính là tên trộm. Nhưng tôi vẫn nói với nói với Bắc Tiểu Vũ: Tớ nghĩ Hà Mãn Hậu là kẻ có tiền đồ nhất ở Ngụy Gia Bình, cậu xem, có ai ở Ngụy Gia Bình bản lĩnh hơn anh ta, có thể nuôi vợ mình thành một thân hình đồ sộ như vậy mà.

Bắc Tiểu Vũ nói: Mẹ nó, Khương Sinh, cậu đừng có nghĩ là đang nuôi heo chứ!

Bây giờ “hộ nuôi heo chuyên nghiệp” Hà Mãn Hậu đang giữ chức trộm gà ở nhà tôi. Chờ tôi phản ứng lại thì Lương Sinh đã chạy đi thật xa, Bắc Tiểu Vũ dắt tay tôi đuổi theo sau anh.

Tôi và Bắc Tiểu Vũ chạy lần lượt sau lưng Lương Sinh về đến nhà, ngoài cửa đều là người, trong sân là một cảnh bừa bộn. Mẹ yếu đuối ở trước sân không ngừng thở dốc, ba tàn tật té xuống xe lăn, ở trong sân, mấy cộng lõng gà dính trên lông mày của ông ta, Lương Sinh lo lắng chạy tới, gọi: Ba, ba làm sao vậy?

Tôi lặng lẽ trốn ở bên cạnh mẹ, không biết chuyện gì mà lại khóc cùng bà. Lương Sinh xông tới đám người hét lớn: Hà Mãn Hậu! Gân xanh nổi lên trên cần cổ quật cường của anh.

Hà Mãn Hậu từ trong đám người hé ra cái đầu, lười biếng nói: Này, vừa nãy là chồn tới trộm gà! Nhà mấy người sao lại không tin hử?

Bắc Tiểu Vũ lên tiếng: Lương Sinh, đừng nghe cái thứ hèn nhát kia nói, tớ nhìn thấy anh ta đẩy ba cậu rơi xuống đất! Tôi kinh! Hà Mãn Hậu, khi nào thì anh trở thành con chồn thối kia vậy... Bắc Tiểu Vũ chưa nói hết lời thì bị mẹ cậu ta kéo vào lòng, giống như hình ảnh trẻ con bú sữa, làm tôi giật mình. Mẹ cậu ta cười gượng: Trẻ con thì biết cái gì hả, mọi người đều nói là chồn trộm.

Mấy người xung quanh cũng hòa theo. Ở Ngụy Gia Bình, địa vị của gia đình chúng tôi còn không bằng một kẻ ăn chơi lêu lổng. Mẹ yếu đuối, ba tàn tật, hai đứa con chưa đủ tuổi vị thành niên, quan trọng hơn, đám người Ngụy Gia Bình không thích Lương Sinh!

Khỏe mặt Lương Sinh đỏ bừng, túi thân trũng to, giống như điên mà đánh về phía Hà Mãn Hậu, lại bị Hà Mãn Hậu đánh một cái ngã lăn xuống đất. Anh cố chấp đứng lên, lần thứ hai xông tới, lại bị mấy người đứng xem xì xào: Thằng nhỏ này, sao không biết suy nghĩ gì hết vậy? Chú Hà gạt mày chắc?

Về mặt Hà Mãn Hậu vô tội: Nói cho mấy người biết, nhà mấy người cũng chẳng sạch sẽ mấy đâu, toàn chồn hôi!

Nói đến đây, hần hét thảm một tiếng — răng của tôi cắm thẳng vào móng hần. Hần kêu thảm khóc, cổ gắng gãy ra, nhưng răng của tôi lại như mọc rễ trên móng hần.

Bắc Tiểu Vũ bị mẹ cậu ra ôm vào ngực nhưng không quên kêu lớn: Ta khinh, Khương Sinh, võ công cán người của cậu luyện trộm lúc nào mà tăng nhanh quá vậy?

Tôi tròn mắt nhìn cậu ta, tôi chỉ muốn cắn hần để báo thù cho Lương Sinh thôi, làm sao biết được quân của Hà Mãn Hậu lại kỳ quái như vậy, rút răng ra không được?

Mẹ Bắc Tiểu Vũ mờ to mắt nhìn, thờ dài với mẹ tôi: Cô xem, đã không cho cô giữ lại cái loại dơ bẩn kia rồi. Bây giờ thì sao, cả con gái của mình cũng bị trúng tà.

Lương Sinh đẩy đám người ra, anh hét: Các người mau tránh ra, tránh ra, tôi muốn thấy em gái tôi.

Nhưng bọn họ sợ anh gây sự, đều cố gắng giữ anh lại, Lương Sinh gấp đến độ gào khóc.

Nhìn Lương Sinh như mấy đứa trẻ ngoài đường há miệng khóc lớn, tôi muốn gọi anh một tiếng “anh hai” cỡ nào, tôi muốn nói: Lương Sinh, anh đừng khóc có được không?

Rồi nhìn đến một đồng bừa bộn trước nhà, nước mắt cố nén lại vẫn không giữ được...

Hai mắt ướt đầm nhìn không rõ, tôi và Hà Mãn Hậu đang bị người trong thôn dẫn đến phòng khám...

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liều Đói Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Thê Dưới Trăng: Chúng Tôi Sẽ Học Cách Mạnh Mẽ

Bác sĩ rọi đèn nhìn một lúc lâu, cứ lật qua lật lại đến nửa đêm cũng chẳng có cách nào ra tay, cuối cùng nhìn Hà Mãn Hậu thờ dài, sợ là phải để răng lại trong thịt của cậu rồi.

Lúc đó tôi thật sự muốn giết ông già kia, hy sinh cái răng là Khương Sinh tôi, cũng chẳng phải là Hà Mãn Hậu kia. Ông dựa vào cái gì mà thờ dài thương hại hần? Vừa nghĩ tới sẽ tạm biệt hai cái răng cửa như hoa như ngọc, còn cái biểu tình há hê của Bắc Tiểu Vũ, tôi liền há mồm khóc lớn — tiếng kêu thảm thiết truyền đi xa trong đêm của Ngụy Gia Bình, hai cái răng của tôi và cái móng của tên kia ra đi.

Tôi ở trong phòng khám súc miệng, ông già trong phòng bệnh cũng thật phiền phức, dĩ nhiên là với tài nghệ của ông, chắc chắn đã để lại cho tôi một hồi ức xấu kinh khủng. Lúc đi về, cái móng Hà Mãn Hậu quần đây băng, mà tôi lại nửa đêm găm lên ánh trăng vỏ vỏ móng chạy thật chậm về nhà.

Trong sân yên tĩnh, chỉ có bóng dáng của Lương Sinh, vô cùng cô độc. Anh ngồi trên bậc thang trước sân, quay lưng về phía tôi, khép chân lại, trong một thoáng, ánh trắng như nước u buồn phát ra thương cảm bên người anh, lưng anh không ngừng nghiêng ngả. Tôi rón rén đến trước mặt anh, mở tay ra, Lương Sinh ngẩng đầu, một giọt nước mắt rơi xuống trên lòng bàn tay tôi, rất đau. Tôi cúi đầu, lòng bàn tay chứa nước mắt, nhỏ giọng gọi “anh”, như một đứa trẻ làm sai.

Lương Sinh cả kinh, anh nói: Khương Sinh, không phải đã nói sáng mai anh tới đón sao? Sao em lại hơn nửa đêm mà chạy về? Điên rồi à?

Tôi không lên tiếng, đưa tay lên, dùng tay áo lau khô nước mắt trên mặt anh. Lương Sinh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: Khương Sinh, răng của em không sao chứ?

Tôi cười, lộ ra một hàm răng trắng.

Lương Sinh nói: Khương Sinh, sao em không đi ăn cơm đi?

Anh nói xong cũng nhảy xuống, chui vào phòng. Tôi im lặng đứng dưới ánh trăng.

Lương Sinh nấu cho tôi một bát mì nóng hổi, anh giống như có chút áy náy nói: Khương Sinh, không có trứng gà. Em ăn mì tạm vậy.

Tôi không nói lời nào ăn mì Lương Sinh làm, Lương Sinh nhìn tôi, lông mày dần nhúu chặt lại. Tôi cười với anh, tôi nói: Anh, anh nấu ăn ngon lắm á!

Cổ họng Lương Sinh nghẹn lại, khóc thành tiếng. Giống như năm anh sáu tuổi, vừa tới Ngụy Gia Bình đã bị tôi dọa mất quý sợ đến phát khóc, dùng tay che mặt lại, lớn tiếng khóc, anh nói: Khương Sinh, Khương Sinh... anh... Sau này mỗi ngày anh nhất định sẽ có tiền để làm trứng luộc cho em.

Tôi kéo tay anh ra, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa giữa mi tâm của anh, ngón tay cẩn thận từng chút vuốt hàng mi đẹp, tôi nói: Anh, đồng ý với Khương Sinh, sau này sẽ không đau lòng nữa, được không?

Lương Sinh nhìn tôi, ánh mắt u buồn mà kiên cường, tôi bùng tôi lên, nhón chân lên, tựa vào người anh.

Dưới ánh trăng, Lương Sinh và tôi, bắt đầu học cách lớn lên như thế nào, kiên cường ra sao.

Lúc rạng sáng, tôi dựa vào người mẹ, bóng lưng đơn bạc của bà truyền hơi ấm, sưởi ấm cơ thể tôi. Tôi nghiêm túc nghe tiếng hít thở đều đều của bà, còn phảng phất tiếng thở dài phát ra trong mơ.

Bà hơi xoay người, tôi liền nhắm mắt vờ ngủ. Mẹ nhận ra tôi đang nằm bên cạnh, liền ngồi dậy, đắp lại chăn cho tôi. Nhìn tôi thật lâu thật lâu. Ánh mắt dịu dàng như nước, làm tôi đắm chìm trong giấc mơ...

Trong mơ, tôi đưa bà rời khỏi Ngụy Gia Bình, cho bà nuôi rất nhiều gà mái tốt, có thật nhiều trứng gà, bà không bao giờ phải sợ Hà Mãn Hậu đến trộm nữa, quan trọng hơn, bà sẽ không bao giờ bị người ta ức hiếp...

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đơn Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Ngụy Gia Bình, Khương Sinh Cây Táo Chua

Thứ hai đi học, Bắc Tiểu Vũ gọi chúng tôi.

Cậu ta vừa nhìn vào nơi trống hoắc trên hàm răng của tôi thì cười: Tớ nói này, Khương Sinh, răng cửa của cậu bị dính vào trong miệng của tên trộm Hà Mãn Hậu à?

Tôi nở nụ cười đẹp nghiêng nước, lộ ra hàm răng trắng khỏe mạnh. Bắc Tiểu Vũ lại than thở tiếp: Lương Sinh, Khương Sinh nhà cậu thật là có hàm răng tốt mà. Tớ nói, cấm trong miệng của Hà Mãn Hậu mà còn có thể mọc ra một hàm răng đều thế này? Không ngờ mà!

Bắc Tiểu Vũ nói, thiếu chúng nữa khiến tôi làm đồ đồ ăn sáng mà mẹ làm hôm nay.

Lương Sinh nói: Bắc Tiểu Vũ, cậu đừng lúc nào cũng nhắm vào Khương Sinh.

Bắc Tiểu Vũ hừ lạnh, Khương Sinh nhà cậu là một kẻ lợi hại, nghe nói tối hôm qua cái miệng của Hà Mãn Hậu cả đêm không thể chạm vào giường. Tớ cũng chẳng dám chọc cậu ta, cái miệng của tôi không muốn đắc tội đâu, tôi cũng chẳng muốn cái miệng mình chịu đau khổ mà!

Mấy ngày nay, Bắc Tiểu Vũ vẫn luôn ở trước mặt tôi nói hàm răng của tôi và cái miệng của Hà Mãn Hậu có quan hệ thân thiết, khiến tôi cực kỳ phiền phức. Cậu ta nói: Khương Sinh, cậu đừng nóng, hè, tớ đổi một vấn đề có văn hóa hơn hỏi cậu ha. Lần cuối đó.

Cậu ta thề son thề sắt nói.

Tôi một bên cắn bút một bên nghe cậu ta nói gì đó, tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, nếu có văn hóa thì cậu nói đi.

Bắc Tiểu Vũ gãi đầu, nói: Khương Sinh, tôi vẫn luôn muốn biết, cái mông Hà Mãn Hậu và đầu cậu dính vào nhau lâu như vậy, hẳn ta có hôi lắm không?

Tôi nói: Cậu quan tâm tới vấn đề này như vậy, sao không đem đầu của cậu và mông hẳn ta dính lại với nhau thử đi?

Kết quả là cả buổi chiều, mặt của Bắc Tiểu Vũ liền bị dính vào mông của người ta, nguyên nhân là vì cùng mấy đứa trẻ ở Ngụy Gia Bình trang mấy quả táo chua rơi trên đất. Cây táo chua kết quả là đồ ăn vặt duy nhất của bọn nhỏ Ngụy Gia Bình, nói như vậy sợ sẽ bị người ta chê cười, thế nhưng, vật chất khi đó của chúng tôi túng bần như vậy đây. Quả táo rất ít mà trẻ con Ngụy Gia Bình lại đông, loại số lượng áp đảo này thực sự gây ra chiến tranh ác liệt. Con gái thích ăn vặt hơn chút xíu, cho nên tôi nói với Bắc Tiểu Vũ: Tớ muốn mấy quả táo chua đó, cậu chiếm nó cho tớ!

Bắc Tiểu Vũ vẫn là một người sống chết vì bạn bè, cho nên cậu tạo chiếm cây táo kia thì ngay lập tức lọt vào “đồ dị giáo”, không thể tha thứ nên dẫn đến chiến tranh, lúc miệng của cậu ta cắn mông của thằng nhóc kia thì liền hối hận. Bởi vì cậu ta quên mất tình trạng ăn uống của người kia.

Sau đó cậu ta nhịn ăn ba ngày liền. Lương Sinh cố gắng thoải mái với ý chí suy tàn của cậu ta. Tôi cũng vui vẻ với cậu, tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, chọn mông cũng là một nghệ thuật. Lúc này cậu cũng coi như là vì nước quên miệng rồi!

Thực ra, tôi cũng không biết vì sao Bắc Tiểu Vũ lại xui xẻo như vậy, cậu ta cắn người kia đúng ngày bị tiêu chảy, bị Bắc Tiểu Vũ há mồm cắn vào, dưới sự kích thích đau đớn, cơ thể không tránh được...

Bắc Tiểu Vũ không nói một lời trong ba ngày nay lại đột nhiên chạy tới nhà tôi, gọi lớn: Tớ khinh, Khương Sinh, bây giờ tớ cũng hiểu được rồi, hóa ra thằng nhóc kia ăn bánh bao hư!

Còn về cây táo chua, tụi nhỏ Ngụy Gia Bình vẫn có chung một ý kiến, ngay cả bá chủ Lương Sinh thấy chúng không mấy cam tâm tiếp nhận, tuy rằng bên ngoài đồng ý nhường cây táo đó cho tôi, nhưng lúc Lương Sinh đi hái thì cây táo chua vĩnh viễn có một màu xanh.

Cuối cùng chúng thỏa thuận hiệp định, ý là, nếu Lương Sinh có thể chia đều mỗi nhánh táo ra khác tên mình lên thì chúng sẽ không động tới cây táo đó nữa. Rõ ràng đây là điều không thể. Chúng cuối cùng vẫn muốn cây táo chua đó ai hái được thì người đó ăn.

Tôi nhìn Lương Sinh, Lương Sinh cau mày, tôi nói: Anh, anh đừng nghĩ nữa. Em không muốn ăn nữa, chua như vậy, khó ăn muốn chết!

Lương Sinh vỗ đầu tôi, cười, quay đầu đi đến cửa, thể hiện quyết tâm rất lớn giống như nói: Được, cứ vậy đi!

Buổi chiều, tôi và Bắc Tiểu Vũ về nhà còn Lương Sinh không biết đã đi đâu.

Buổi tối lúc ăn cơm cũng không thấy Lương Sinh về, ba dùng phần tay còn lại không ngừng đẩy xe ra cửa nhìn xung quanh, mẹ hỏi nhỏ tôi: Anh con đâu?

Tôi lắc đầu, đã một buổi chiều rồi không thấy anh.

Lúc trời tối, Lương Sinh trở về, tay đầy vết thương, vội vội vàng vàng ăn vài miếng rồi lấy đèn pin bỏ đi. Tôi đuổi theo ra ngoài cửa, gọi anh: Anh đi đâu vậy?

Lương Sinh làm mặt quỷ với tôi, nói ngày mai anh sẽ cho em thấy cái này! Nói xong thì vội chạy đi.

Đến ngày thứ hai, tôi không thấy Lương Sinh đâu. Bắc Tiểu Vũ gọi tôi đến trường, tôi xách cặp Lương Sinh lên rồi đi. Tôi nói với Bắc Tiểu Vũ nói với Bắc Tiểu Vũ: Thôi rồi, anh tớ mất tích rồi.

Bắc Tiểu Vũ đảo mắt một chớp rồi kéo tôi chạy tới chỗ cây táo chua.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên cả khoảng đất rộng, trên cây táo chua xanh mượt là một cậu bé co người ngủ, sương sớm thấm ướt bộ quần áo mỏng tanh của anh, dính vào khuôn mặt mềm mại của anh, anh đang ngủ, trên mặt lại có nét cười thỏa mãn.

Đèn pin và con dao nhỏ ở bên cạnh anh. Người đang ngủ kia chính là Lương Sinh, tôi ngốc ngốc nhìn anh, đưa tay kéo một cành cây, trên thân khắc dòng chữ: Cây táo chua của Khương Sinh.

Từng nhánh một như vậy!

Bắc Tiểu Vũ đập Lương Sinh một cái: Tớ khinh, Khương Sinh, mẹ tớ nói không sai mà, anh cậu trùng tà thật rồi!

Lương Sinh giật mình tỉnh giấc, khi anh nhìn thấy tôi thì xoa xoa con mắt: Khương Sinh, từ hôm nay trở đi những quả táo chua này sẽ là của em.

Sau ngày đó, cây táo chua ở Ngụy Gia Bình thuộc về tôi. Đám nhóc ham ăn kia thấy những nét khắc trên cành thì choáng váng hết.

Tôi vẫn ôm đôi tay bị thương của Lương Sinh khóc, tôi nói: Lương Sinh, anh ngốc quá.

Lương Sinh nói: Bây giờ tuy anh không thể cho Khương Sinh ăn trứng luộc, ăn thịt kho, nhưng cũng không thể ngay cả cây táo chua cũng không cho em được.

Bác Tiểu Vũ nói: Đúng vậy, Khương Sinh, cậu đừng khóc, vốn có người lớn lên đã xấu, khóc rồi lại càng gớm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Cô Oi, Hãy Để Khương Sinh Đi Đi

Mùng một mùa xuân năm ấy, trường tổ chức đi chơi xuân, mỗi người phải nộp mười đồng.

Lương Sinh nói với chủ nhiệm lớp: em và Khương Sinh không thể đi được.

Bởi vì trường đem từng số người của từng ban đi tính toán chung với tiền thưởng công tác của chủ nhiệm, cho nên, chủ nhiệm rất không muốn, cố gắng khuyên anh: Lương Sinh, em và Khương Sinh phải đi!

Trên đường về nhà, tôi vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ, tôi nói: Anh, em rất muốn đi chơi xuân.

Lương Sinh nhìn tôi một lúc, mày dãn nhú lại rồi giãn ra, anh trầm ngâm một lát rồi nói: Được, Khương Sinh ngoan, anh nhất định sẽ cho em đi!

Ngày thứ hai, Lương Sinh kéo tôi vào phòng làm việc của cô giáo, đúng lúc thấy Bác Tiểu Vũ đã nộp tiền xong. Lương Sinh nói với cô, anh thực sự không thể đi chơi xuân!

Cô chủ nhiệm chỉ và mười đồng mà Bác Tiểu Vũ nộp để trên bàn, nói với Lương Sinh: Em đừng có làm lớp bị trễ, nếu không thì tôi sẽ tới nhà em để nói chuyện?

Lương Sinh vội lắc đầu: Thưa cô, cô đừng đi! Nhà của chúng em rất nghèo, cô đừng gây khó khăn cho mẹ em.

Cô chủ nhiệm thở dài: Lương Sinh, có nghèo thế nào cũng không đến mức không có mười đồng, em là một học sinh ngoan, thầy tin em sẽ nộp tiền mà, đúng không?

Lương Sinh thở dài, kéo tôi rồi đi.

Hôm sau đi học, cô chủ nhiệm nói trước lớp, hôm qua bạn nào trong phòng làm việc của cô lấy mười đồng, cô đã biết rồi. Nếu tự động rả lại thì cô sẽ bỏ qua cho.

Lúc nói những lời này, ánh mắt cô nhìn Lương Sinh chăm chú, lúc này Lương Sinh lại đang ngủ.

Tôi thấy sắc mặt của cô chủ nhiệm càng lúc càng khó coi, liền đẩy đẩy Lương Sinh, Lương Sinh không để ý tới tôi, ngủ tiếp, từ lúc Lương Sinh đồng ý sẽ để tôi đi chơi xuân thì mỗi buổi tối, tôi không nghe thấy tiếng hít thở khi ngủ của anh. Tôi nghĩ, nhất định là anh đang lo lắng nên buổi tối không thể ngủ, cho nên mới ngủ ngon trên lớp như vậy.

Cô chủ nhiệm phạt anh đứng nửa tiết, trước mặt anh nói lại những lời vừa rồi một lần nữa, ý đã quá rõ, cô nói kẻ trộm tiền chính là Lương Sinh.

Đi chơi xuân mất một ngày một đêm, Lương Sinh cho tôi một bộ đồ đẹp, anh nhìn nửa ngày rồi nói: Cũng đẹp hơn chút rồi.

Sau đó kéo tôi lên trần mua giày mới, cuối cùng chọn một đôi giày vải màu hồng phấn, anh mang giày giúp tôi, hỏi tôi: Có thích không?

Tôi gật đầu. Anh nói: Chờ anh có tiền, sẽ mua cho em thật nhiều quần áo mới, giày mới!

Tôi hỏi anh: Anh, tiền ở đâu ra vậy?

Lương Sinh nhìn đôi tay của mình, cười: Khương Sinh, em hỏi nhiều vậy làm gì?

Khi chơi xuân, Lương Sinh nộp mười đồng cho cô giáo, anh nói: Thưa cô, em thật sự không thể đi, để em gái em đi được rồi.

Chủ nhiệm nhìn chăm chăm vào mười đồng, hỏi: Lương Sinh, tiền đây ở đâu ra?

Lương Sinh chỉ nói: Thưa cô, xin cô để em gái em đi đi! Để lần đi chơi này, nó có thể khoe tóc mới, giày mới.

Cô giáo tức giận, làm ra một tư thế giáo viên hướng dẫn học sinh, cô nói: Lương Sinh, cô nói cho em biết, tiền này là em trộm của cô, cô không nói cho ai, để cho anh em em cầm tiền như vậy, nhưng không thể tiếp tục trộm, sẽ phá hủy tương lai của em đó, Lương Sinh.

Lương Sinh cúi đầu, ngập ngừng nói: Tiền này là của em. Thưa cô, cô hãy để em của em đi đi.

Cô chủ nhiệm tức giận: Tôi không rảnh nói nhiều với em! Lương Sinh, chờ tôi đến gặp ba mẹ em! Em và Khương Sinh muốn đi chơi xuân? Mơ đi!

Lương Sinh nắm chặt tay cô, gần như cầu xin: Thưa cô, xin cô mà, để Khương Sinh đi đi.

Cô giáo hất tay anh ra. Lương Sinh ngây ngốc đứng đó, tôi kéo áo anh, cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm vào đôi giày với mà Lương Sinh mua.

Mặt trời lên cao, hôn lên những đám mây, khiến chúng đỏ bừng cả mặt.

Mây trời, Lương Sinh mở miệng khóc lớn: Xin lỗi, Khương Sinh, anh không thể cho em đi chơi xuân được...

Tôi cúi đầu như trước, nhìn đôi giày mới mà Lương Sinh mua, đưa tay lau nước mắt cho Lương Sinh, tôi muốn nói: Anh nhìn xem, đôi giày này thật đẹp.

Nhưng mà, tôi chỉ gọi anh một tiếng “anh hai”, nước mắt lại rơi như trút.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liều Dối Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Lương Sinh, Xin Lỗi

Cô giáo vô cớ mất mười đồng, khiến cuộc sống của Lương Sinh ở Ngụy Gia Bình hoàn toàn u ám, anh chỉ lặp lại một lần, nói tiền kia là của mình, nhưng từ đâu mà có thì anh lại không nói ra.

Nếp nhăn trên mặt ba giống như được khắc từ đau đớn, ông ta quát lớn gọi Lương Sinh: Mày lại đây.

Lương Sinh ngoan ngoãn bước đến trước mặt ông, ba dùng hết sức đánh Lương Sinh, ông ta đau khổ gào thét: Tao không có đề ra đứa con như mày!

Cứ như vậy, Lương Sinh và người ba tàn tật đang nằm ở trong bệnh viện kia, giờ lại nằm ở dưới chân cô chủ nhiệm. Cô giáo cảm thấy ngại, nói hai câu: Trẻ con mà, có thể từ từ dạy dỗ.

Sau đó bỏ đi.

Tôi đỡ Lương Sinh dậy, nhìn ba té trên đất, lạnh nhạt cười rồi rời khỏi đó. Lương Sinh ôm ba khóc.

Buổi tối, cùng Lương Sinh ngồi trên nóc nhà ngắm sao, tôi hỏi anh, tiền kia có phải trộm hay không?

Lương Sinh giờ tay ra, trên lòng bàn tay phủ đầy bọc nước. Giờ tôi mới biết, Lương Sinh vì để tôi có thể đi chơi xuân mà mỗi đêm đều lên ra ngoài, một mình đi tới mỏ than đã bỏ hoang từ lâu, đào đầy hai thùng than, sau đó nửa đêm xách hai thùng thang đi trên đường thật dài, thật vắng để vội đến chợ sáng bán. Đó là nguyên nhân vì sao ban đêm tôi không nghe thấy tiếng hít thở của anh. Mà anh sợ lấy than trái phép nên không dám nói với cô giáo.

Tôi cẩn thận vuốt ve tay anh, hỏi: Còn đau không?

Anh lắc đầu, nói không đau.

Tôi hỏi anh: Anh ở mỏ than một mình không sợ à?

Anh gật đầu, nói sợ.

Tôi dựa đầu vào vai anh, cùng ngắm sao, hai chúng tôi ngồi song song trên nóc nhà, hai cái đầu màu đen giống hai cây nấm mạnh mẽ sinh trưởng.

Trên đường tan học, bởi vì mưa quá lớn nên trên đất có nhiều vũng nước, tôi bước từng bước cẩn thận đi trước, Lương Sinh không ngừng gọi tôi, nói tôi cẩn thận.

Bắc Tiểu Vũ nói: Tớ khinh, Khương Sinh, sao tớ nhớ trước kia cậu mà thấy mấy cái vũng này sẽ nhảy vào mà, khi nào lại biến thành thực nữ mất rồi?

Thực ra, tôi cũng không muốn ghét Bắc Tiểu Vũ, nhưng cậu ta cứ hùng hùng hổ hổ như vậy thực sự khiến tôi không thể thích ứng được. Đúng lúc tôi đang nghĩ phải đáp lại Bắc Tiểu Vũ cái gì thì gặp Hà Mãn Hậu, hân giống như đi từ hướng của nhà tôi tới, nhìn Lương Sinh từ trên xuống: Tao nhìn thế

nào cũng không ra mây cũng là phường trộm cắp đó.

Bác Tiểu Vũ nói: Mông của ông quên đau rồi à?

Lời nói của Bác Tiểu Vũ khiến dạ dày của tôi nhộn nhạo khó chịu, tôi kéo Lương Sinh đi trước. Tôi nói: Anh, đừng để ý đến ông ta!

Tối đó, tôi thật sự rất sợ hãi, mẹ lại nửa đêm tỉnh dậy ho ra máu, máu cứ từng mảng lớn loang ở trên chăn, tôi hoảng sợ muốn gọi Lương Sinh lại bị mẹ ngăn, bà che miệng của tôi, đầu ngón tay lạnh lẽo. Mẹ không ngừng ho khan, không ngừng thờ dốc.

Tôi đột nhiên nhớ tới, hình như hôm qua Hà Mãn Hậu đã tới nhà chúng tôi, tôi nói: Mẹ, Hà Mãn Hậu tới làm gì vậy? Ông ta ức hiếp mẹ à?

Hơi thở của mẹ ổn định dần, nói: Không còn sớm nữa, Khương Sinh, mau ngủ đi.

Từ ngày đó, tôi bắt đầu giúp mẹ làm việc trong nhà, tôi cố chấp cho rằng, làm nhiều giúp mẹ thì bà có thể ít đi tóc bạc, khỏe mạnh hơn. Mà mẹ lại không cho tôi làm gì, bà cũng cố chấp không cho tôi động vào việc nặng. Tôi không biết trong lòng bà đang đấu tranh với cái gì. Hoặc là trong khi bà hèn mọn thì nữ phòng viên có tri thức kia là một con dao sắc nhọn, đâm nát một người phụ nữ nhỏ bé như bà. Bà không muốn con gái dẫm lên vết xe đổ của mình, bà tình nguyện để bản thân bị vùi dập cũng muốn tôi lớn lên như những đứa bé ở thành thị! Có thể kiêu ngạo mà sống. Vậy nên, bà không nói ra lời, nhưng tôi vẫn cố đọc được.

Tôi là đứa không giống con gái nhất ở Ngụy Gia Bình, là đứa con gái trên mặt không có “Hồng nhị đoàn”, là đứa có hành động không giống con gái nhất ở Ngụy Gia Bình. Mà mẹ của tôi cũng là người phụ nữ bất hạnh nhất ở đó. Cho dù có bệnh bà cũng phải không ngừng làm việc, cố quên đi khuất nhục và tổn thương. Nhìn cơ thể bà ngày càng yếu đi, lòng của tôi cũng vụn vỡ.

Sáng sớm, tôi giúp bà xách nước lại bị mà lấy mất thùng, bà nói: Đây không phải là việc con nên làm.

Giọng nói lạnh nhạt không chút tình cảm. Đột nhiên tôi biết được có thể mình sẽ mất bà, cho đến giờ tôi vẫn không nghĩ tới, nếu bà mất đi thì cuộc sống của tôi sẽ thế nào đây?

Tôi đứng nép ở chân tường mà khóc, tiểu Mễ giờ đã là một con mèo già. Tôi vẫn gọi nó là tiểu Mễ, nó vẫn ở dưới chân tôi mỗi khi tôi đau lòng.

Lương Sinh gánh nước từ ngoài về, thấy tôi khóc thì giữ chặt tôi, nói: Khương Sinh, sao lại khóc nhè thế kia? Ai bắt nạt em, nói cho anh biết đi.

Tôi không chịu nhìn anh, chỉ khóc mà thôi.

Lương Sinh biết ý thì buông tay, nhỏ giọng an ủi tôi: Khương Sinh, em đừng đau lòng vì mẹ nữa, được không?

Tôi đẩy mạnh tay Lương Sinh ra, tôi nói: Lương Sinh, nếu không có mẹ anh, mẹ em sẽ không trở thành cái dạng này! Anh là con ai? Đừng có ở đó giả mù sa mưa*!

Giả mù sa mưa: ý chỉ giả vờ không biết gì cả.

Lương Sinh sững sờ đứng ở một bên, anh cầm chặt cành táo chua trong tay. Nửa ngày sau mới hoàn hồn lại, kéo tay của tôi, đặt cành táo lên đó, không nói câu nào, gánh nước vào nhà.

Cành táo chua trong tay lóe sáng dưới ánh mặt trời, đâm thẳng vào mắt tôi, tôi ôm tiểu Mễ, khóc nức nở.

Lúc này Bác Tiểu Vũ đi vào, cậu ta thấy tôi như vậy thì nói: Khương Sinh, mèo nhà cậu chết rồi hay sao mà khóc thê thảm quá vậy?

Tôi tức giận đâm cậu ta một cái, trái táo chua trong tay tôi rớt xuống, rơi trên đất.

Bác Tiểu Vũ nhanh chóng nhắt lên, bỏ vào miệng, nói: Ai da, con bà nó Khương Sinh, bởi vì tiểu hồ ly cậu mà mấy năm rồi tôi không được ăn đó! Nào Lương Sinh thật sự là bị ứng nước mắt rồi, nhưng mà, có thể khắc tên lên mỗi cành cây, coi như cậu ta có bản lĩnh.

Những lời Bác Tiểu Vũ nói làm tôi chưa xót vô cùng, hình ảnh hai năm trước không ngừng vẽ ra trước mặt – trên cây táo chua, cậu trai xinh đẹp co mình ngủ, sương sớm thấm ướt bộ đồ mỏng tanh, dính vào cơ thể mềm mại của anh. Anh mệt mỏi ngủ nhưng trên mặt lại có một nét cười thỏa mãn. Anh cố gắng khắc trên mỗi cành cây: Cây táo chua của Khương Sinh.

Anh nói: Từ nay về sau, cây táo chua đó là của em.

Anh còn nói: Bây giờ anh không thể cho Khương Sinh ăn trứng luộc, ăn thịt nướng, nhưng không thể ngay cả táo chua cũng không cho em ăn.

Tôi chạy vào nhà, Lương Sinh đang đứng trước bể nước, đôi vai khẽ co lại. Tôi nắm chặt góc áo của anh, không nói gì cả.

Khi tôi và Lương Sinh chỉ còn lại đau thương, chúng tôi biết rằng ngoại trừ cố gắng rời khỏi Ngụy Gia Bình mục nát này thì không còn lựa chọn nào khác. Tựa như, chỉ có rời khỏi Ngụy Gia Bình, tảng đá mâu thuẫn dần vỡ trong lòng mới có thể biến mất.

Tôi và Lương Sinh không còn cách nào khác là cố gắng đọc thật nhiều sách. Mà lúc ấy, ba của Bác Tiểu Vũ đột nhiên phát lên nên cậu ta có thể yên tâm ăn chơi mà không cần lo lắng điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Khương Sinh, Anh Sẽ Có Cách.

Hai năm sau, tôi và Lương Sinh trúng tuyển vào trường Cao trung trọng điểm với thành tích loại ưu.

Đối mặt với khoảng học phí cao ngất kia, mẹ không nói câu nào, chỉ ngây ngốc nhìn trời, nói: Chim én đã về rồi.

Năm tôi mười lăm tuổi, nhìn Lương Sinh, đôi mắt lộ ra đau thương, tôi nói: Anh, anh đi học đi, em không học nữa, em để cho anh đó.

Lương Sinh vỗ đầu tôi: Con bé ngốc này, anh sẽ có cách.

Giữa mùa hè, mỗi đêm đều nóng bức vô cùng, tôi không ngủ được, nửa đêm đến trước cửa phòng Lương Sinh, tôi gọi anh: Anh ơi.

Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời. Tôi khê đẩy cửa phòng ra nhưng không thấy Lương Sinh đâu. Trong lòng lại cảm thấy chua xót, anh lại tới mô than rồi.

Lương Sinh vắng và hai tháng, cuối cùng cũng kiếm đủ học phí cho cả hai. Lúc thu dọn đồ đạc, Lương Sinh khẳng khái muốn đem theo hũ đựng gừng chưa nở hoa, Bắc Tiểu Vũ giống tên lừa, phi vào nhà của tôi, cậu ta nói: Khương Sinh, Lương Sinh, Bắc Tiểu Vũ tôi học chung trường với hai anh em cậu.

Tôi cười nhạt với cậu ta: Bắc Tiểu Vũ, người ba mới phát lên của cậu cũng tài thật đó. Đáp cho cậu bao nhiêu tiền mới đem rế khoai lang biến thành mẩu đơn trắng vậy nhỉ.

Bắc Tiểu Vũ nói: Con mẹ nó, Khương Sinh, cậu lớn lên càng ngày càng đẹp nhưng mà cái mồm thối nói chuyện chỉ muốn tát vào! Xem ra cái mồm của Hà Mãn Hậu ảnh hưởng rất lớn tới cậu ha!

Sau đó Bắc Tiểu Vũ quay qua nói với Lương Sinh: Ngày mai ba tôi lái xe đưa tôi đến trường, hai cậu cũng đi cùng đi.

Lương Sinh gật đầu.

Bắc Tiểu Vũ đi rồi, tôi nói với Lương Sinh: Em nói cái tính của Bắc Tiểu Vũ này cái gì cũng muốn được như anh, nhưng mà cậu ta có làm được không?

Lương Sinh nói: Sao lại không được? Ba cậu ta không phải đã phát tài từ nhiều năm trước à?

Tôi đuổi đuổi đầu lưỡi, nghĩ thầm, hóa ra, chàng trai trong sáng như Lương Sinh cũng cho rằng có tiền có thể sai khiến cả quỷ!

Thứ hai, ba Bắc Tiểu Vũ lái xe đưa chúng tôi tới trường báo danh. Ngày đó Bắc Tiểu Vũ mặc đồ không khác gì Hoa Kiều, đi cùng ba cậu ta mà giống như hai anh em, mà tôi và Lương Sinh giống như bị hai anh em đó lừa bán đi.

Sau khi xuống xe, tôi đứng ở cổng trường, như một mầm non mới nhú lỏng cuống. Lương Sinh đứng ở sau tôi, anh nói: Thế giới này lớn như vậy đấy! Khương Sinh, chúng ta sẽ không chịu thua kém!

Bắc Tiểu Vũ phát hoảng đến trước mặt chúng tôi, nói: Đúng vậy, Khương Sinh, cậu sẽ không bị thua kém! Dụ dỗ được một con rể tốt như tớ ở Ngụy Gia Bình mà lại.

Lương Sinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu ta. Tôi nổi giận đùng đùng chạy theo đánh Bắc Tiểu Vũ, Bắc Tiểu Vũ chạy trốn chết.

Cuộc sống ở Cao trung của chúng tôi cứ như vậy bắt đầu. Nhưng mà, tôi rất vui vẻ, bởi vì sau này sẽ không có ai trù dập với anh, cũng sẽ không có người lăng anh là con hoang. Từ nay về sau, anh chỉ là một cậu thiếu niên đơn thuần không lo lắng điều gì ở trong trường.

Ba Bắc Tiểu Vũ đưa tiền cho tôi, xem xét ký túc xá, sau đó đưa chúng tôi đi ăn ở một quán nhỏ, ông lắc ly rượu nói với Lương Sinh: Lương Sinh, từ nay trở đi chú Bắc sẽ là ba nuôi của con, chỉ cần con có thể bảo đảm rằng mình học thật tốt thì ba sẽ chu cấp cho con tất cả, sẽ cho con thi ở đại học Thanh Hoa hay gì đó, học phí sau này của con, ba lo hết!

Tôi len lén nói với Bắc Tiểu Vũ: Thấy chưa, con trai lớn rất có triển vọng, ba cậu chỉ giả vờ thôi, tâm địa thật gian xảo mà, ha ha.

Tôi nói ông tâm địa gian xảo vì mấy người trong Ngụy Gia Bình đều truyền rằng chú Bắc sau khi phát tài thì có người đàn bà khác ở bên ngoài. Đương nhiên, đây là do mẹ của Bắc Tiểu Vũ một bên quẹt nước mũi một bên khóc lóc kể lể. Mắt Bắc Tiểu Vũ tròn lên, bàn tay ở dưới bàn nhẹ mờ, bóp dùi tôi

một cái, đau tới mức ứa nước mắt, nhưng mà nửa người trên của tôi phải giả bộ làm thực nữ, mỉm cười nhìn ba người họ.

Lương Sinh hỏi tôi: Khương Sinh, sao em lại khóc?

Tôi vội ăn một đồng ót, tôi nói: Không có gì, cay quá mà.

Chú Bắc lại nói, chỉ vào tôi nói với Lương Sinh: À, còn có Khương Sinh, phí sinh hoạt sau này của hai đứa sẽ do chú Bắc chu cấp toàn bộ! Tiểu Vũ nhà chú có thịt ăn thì mấy đứa cũng sẽ không gặm xương!

Sau đó, quay lại nói với Bắc Tiểu Vũ: Không được nói lại với mẹ con.

Bắc Tiểu Vũ gật đầu, cười trộm: Ba, ba cứ yên tâm, không có tiền không chặn nổi nước đến!

Chỉ là Lương Sinh không gọi ông là ba nuôi.

Lúc chú Bắc đi, đưa một bọc gì đó cho Lương Sinh. Sau khi mở ra mới biết đó là học phí cho chúng tôi. Thấy ba Bắc Tiểu Vũ thì lòng chua xót, lấy tiền của mình để thân thiết với chúng tôi.

Lương Sinh nhìn chằm chằm ba của Bắc Tiểu Vũ lái xe rời đi, mở miệng muốn nói nhưng lại không thốt lên được hai chữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liều Đời Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Chuyện Của Bắc Tiểu Vũ, Lương Sinh Và Kim Lăng

Sau khai giảng là một đợt huấn luyện quân sự. Tập đoàn Thái Dương* cũng vô cùng phối hợp, chưa đến một tháng, chúng tôi đã đạt tiêu chuẩn làm người dân ở Nam Phi. Thế mà, da Lương Sinh vẫn trắng vô cùng. Đến trưa ngồi ăn cơm, Bắc Tiểu Vũ nói: Lương Sinh, nếu cậu là con gái, thì Khương Sinh cũng chỉ thuộc loại hàng quá đắt, tớ cũng sẽ chả thèm liếc nhìn cậu ta nửa cái mà theo đuổi cậu cả đời! *Tập đoàn Thái Dương: ý chỉ ánh sáng mặt trời chiếu xuống làm đen da~ Lương Sinh nhủ thầm, nói: Bắc Tiểu Vũ cậu cũng thật buồn nôn. Tôi cũng chen mồm vào: Như vậy mà được à, hai nam sinh các người giả vờ cái gì, buồn nôn chết người đi được. Bắc Tiểu Vũ ôm bát liếc mắt nhìn tôi: Khương Sinh, nói cậu lớn lên giống hàng quá đắt, tám phần mười là cậu không cam lòng chứ gì. Nhưng mà, Khương Sinh, hai chúng ta là thanh mai trúc mã, tình chàng ý thiếp, dù cậu là nguyên vật liệu đi chăng nữa thì tiểu Vũ ca tôi cũng sẽ bằng lòng mà nhận hết. Tôi không thèm để ý đến cậu ta, buồn bực ăn cơm. Bắc Tiểu Vũ lúc nào cũng nói với người khác rằng chúng tôi là thanh mai trúc mã, tình chàng ý thiếp, định chung thân ra sao, tình cảm có thể so với vàng thật. Thực ra cũng là do cậu ta nói nhiều, tình cảm của cậu ta đối với tôi cũng chẳng hơn gì sở thích đối với mì tôm, cho nên cậu ta có nói “tình sâu như biển” với tôi nhưng ở bên ngoài vẫn liên tục “ngoại tình”. Ngày huấn luyện thứ hai, cậu ta để ý đến nữ sinh tên là Kim Lăng ở lớp chúng tôi. Cậu ta lôi kéo Lương Sinh để tìm tôi rồi nói: Khương Sinh, tớ với cậu đã thề là tình chàng ý thiếp nhưng tớ lại nhất kiến chung tình với Kim Lăng học cùng lớp với cậu. Lúc đó, tôi còn không biết Kim Lăng có hình dáng ra sao. Bắc Tiểu Vũ lại thao thao bất tuyệt miêu tả cho tôi, cậu ta nói: Là người trong đội của cậu đó, mày liễu mắt hạnh, da trắng trắng, không cao không lùn, không mập không ốm. Tôi nói: Ờ, biết rồi. Có thể nói rằng tớ còn tình nguyện tình chàng ý thiếp với cậu, Kim Lăng người ta chưa chắc đã nhất kiến chung tình với cậu. Bắc Tiểu Vũ nói: Khương Sinh, tớ thề rằng cậu vẫn sẽ giữ được vị trí chính thất năm mươi năm không thay đổi, cậu giúp một chút đi. Lương Sinh cười: Bắc Tiểu Vũ, cậu cứ cố gắng làm Khương Sinh nhà tôi dao động vì cái vị trí chính thất kia đi, có lẽ nó còn giúp cậu. Lúc tôi đi tìm, đối mặt với nữ sinh thuần khiết ấy, lại khiến bản thân có cảm giác như là một ác ma tội ác tày trời. Cho nên chỉ một câu đã nói hết ý của mình cho cậu ta biết, tôi nói: Có một nam sinh tên Bắc Tiểu Vũ để ý đến cậu, cậu ta nhờ tôi đến nói giúp. Còn hình dạng cậu ta ra sao thì chắc hôm qua cậu cũng thấy rồi, cậu ta tới tìm tôi... Kim Lăng chớp chớp đôi mắt sáng, khuôn mặt đỏ ửng, cậu ta nói: Vậy cậu bảo cậu ấy tới gặp mình đi. Tôi đưa tin thắng lợi này về cho Bắc Tiểu Vũ, Bắc Tiểu Vũ vô cùng vui vẻ, xé chiều hôm đó dẫn tôi và Lương Sinh đi KFC, nói là muốn mở tiệc đãi tôi và Lương Sinh một bữa. Sau khi vào, Bắc Tiểu Vũ hớn ha hớn hờ chọn món. Giữa bầu không khí lạnh lạnh, tôi suy nghĩ, ăn cánh gà thì nên cần từ chỗ nào trước, còn ăn hamburger thì nên cầm mấy ngón tay; Lương Sinh ngồi đối diện, cười meo meo chọc mũi tôi một cái, nói: Khương Sinh, đồ tham ăn. Tôi làm mặt quỷ với anh. Lương Sinh biết tôi tham ăn như vậy đây, mà nói đến tham, tôi lại nhớ tới tiểu Mễ ở nhà, tôi nghĩ có thể vì cùng nó tranh giành rất lâu rồi nên người cũng trở thành con mèo tham ăn. Lúc ngẩng đầu, Bắc Tiểu Vũ bung một cái khay đến, đặt lên bàn, nói: Nào, ăn nhanh thôi! Vừa nhìn thì thấy trong khay chỉ có một cái ly nhỏ, và hai ly nước trắng miễn phí. Tôi ngẩng đầu, gương mặt đầy nhiệt tình của Bắc Tiểu Vũ hiện ra trước mặt. Tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, đây mà gọi là đãi tiệc à? Bắc Tiểu Vũ nói: Khương Sinh, có Coca cho cậu uống là tốt lắm rồi, đừng tức nữa, Kim Lăng người ta vốn để ý tớ, cũng chẳng phải là công lao của cậu mà. Tớ đã tính xong hết rồi, không lâu nữa, tớ và Kim Lăng sẽ kết hôn nè, sinh con nè, kiếm sống nuôi gia đình nè... Lương Sinh không để ý tới cậu ta, đi thẳng tới quầy bán hàng. tôi vẫn giống như một con mèo nhỏ, nhìn giá cả trên bảng menu, tôi nói nhỏ với Lương Sinh: Anh, đắt quá, em không ăn đâu. Lương Sinh do dự rất lâu, khiến mấy người đứng xếp hàng phía sau chờ quá lâu, bắt đầu phàn nàn bảo Lương Sinh mau chọn đồ nhanh lên. Lương Sinh móc trong túi ra một ít tiền lẻ, đếm một lần rồi nói: Khương Sinh, anh có tiền mà, nói xem em muốn ăn cái gì? Tôi nhìn nhìn, chọn một món rẻ nhất, tôi nói: Anh, bánh cà rốt kia kia. Lương Sinh nghĩ một lúc, đem tiền để trên quầy, nói với nhân viên bán hàng: Cho em gái em một hamburger. Lúc Lương Sinh đem cái khay đặt trên đó là chiếc hamburger nhỏ nhỏ, thật trọng bụng tôi, nói: Khương Sinh, hamburger của em đây. Chúng tôi đang muốn ngồi xuống thì một cô gái trẻ tuổi tới ngăn Lương Sinh lại, cô ấy cẩn thận quan sát anh một lúc lâu, sau đó cười nhẹ, nói một câu: Xin lỗi, tôi nhận nhầm người. Bắc Tiểu Vũ nói thầm với tôi: Lương Sinh thật là có số đào hoa. Tôi nói với cô gái ấy: Nhận nhầm thì thôi, không có gì nữa thì đi đi, chúng tôi còn muốn ăn nữa. Cô gái kia cười nhạt nhìn tôi, rồi liếc qua một bàn đồ ăn “phong phú”, rồi bước ra quầy. Không lâu sau,

cô ấy bung hai phần đồ ăn tới đặt lên bàn, cười nhẹ với chúng tôi, làn da mềm mịn nổi bật lạ thường dưới lớp quần áo ngọc trai, cô ấy nói: Tôi là Trữ Tín, an bình trử, tín nhiệm tín, ở gần đây, nếu các bạn cần giúp đỡ gì cứ gọi cho tôi. Nói xong thì đặt một tấm danh thiếp lên bàn, liếc mắt nhìn Lương Sinh rồi rời đi, đai váy màu xanh nhạt giống một đôi mắt trong xanh, chậm rãi xâm chiếm toàn bộ mùa hè của chúng tôi. Bắc Tiểu Vũ cầm tấm danh thiếp kia nhét vào túi áo trong, cậu ta nói: Khương Sinh, Lương Sinh, đừng chê tớ nhỏ mọn nha, tiền của tớ không biết đã bị ai trộm mất ở ký túc xá rồi. Tôi giật mình nhìn Bắc Tiểu Vũ, nói: Trong trường mà cũng có trộm? Bắc Tiểu Vũ nói: Khương Sinh, cậu nhìn lại mình đi, thiết là quá ngây thơ mà, trường học cũng có này có nọ chứ, trong trường còn có cả bang hội, trộm thì có gì lạ. Lương Sinh nói: Bắc Tiểu Vũ, cậu ăn cơm nhanh đi, không phải tối nay muốn hẹn hò à? Đừng ở đây dọa Khương Sinh nhà chúng tôi. Bắc Tiểu Vũ nói: Dù sao hai cậu ở ký túc xá cũng phải cẩn thận. Đến lúc đó, đừng nói Vũ ca tớ không nhắc nhớ hai người. Bắc Tiểu Vũ trong KFC tự gọi là Vũ ca, nhưng sau khi hẹn hò về lại trở thành Vũ đại lang. Cậu ta nói với tôi: Con mẹ nó Khương Sinh, người Kim Lăng thích là anh trai cậu, hôm nay cậu làm mai cho tớ hay cho anh trai cậu vậy hả? Tôi cười xòa: Đầu thẻ trách tớ, người ta đồng ý vui vẻ như vậy, xem ra là anh trai tớ rất có sức hút mà. Vì thế Bắc Tiểu Vũ không thêm đề ý tới Lương Sinh, mỗi ngày đều nửa đêm tới lầu ba ký túc xá hát, thấy ai cũng kể là mình thất tình. Còn tuyên bố muốn quyết đấu với Lương Sinh. Kết quả Lương Sinh dùng một cái bánh pút-đing đã thụ phục được cậu ta, hai người đi một vòng quanh thao trường, tôi ngồi trên thêm đá nhìn ra xa, không biết bọn họ nói gì đó, chỉ biết là lúc hai người đến gần thì Bắc Tiểu Vũ nói một câu văn hoa. Cậu ta nói: Tình yêu có hương vị gì chứ, còn không bằng một cái bánh pút-đing.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Khương Sinh, Lợn Sườn Có Thể Làm Món Sườn Được Sao?

Đợt huấn luyện quân sự trôi qua, Bắc Tiểu Vũ vào ban nghệ thuật. Không lâu sau cậu ta trở thành kẻ mang phong cách bụi bặm, quần áo và mấy thứ đồ trang sức bằng kim loại được tô vẽ bậy bạ trên đó. Nhìn thấy vậy, lòng tôi cũng trở nên rối bời.

Việc kỳ lạ chính là, nhà trường bắt những học sinh ban phổ thông như chúng tôi phải chú ý đến quần áo, nhưng lại không bao giờ can thiệp vào hoạt động của ban nghệ thuật. Sau này tôi mới biết được rằng tất cả đều từ tiền mà, những kẻ ở ban nghệ thuật đều có tiền cả.

Ba người chúng tôi ở ký túc xá khác nhau, mỗi lần đều là Bắc Tiểu Vũ tới tìm tôi rồi chúng tôi lại tới lầu một tìm Lương Sinh. Sau này có vài lời dị nghị sau lưng, nên Bắc Tiểu Vũ đến lầu một tìm Lương Sinh trước mới rồi sang tìm tôi.

Bắc Tiểu Vũ hát cái đầu mèo của mình rồi nói: Con mẹ nó Khương Sinh, cậu có đầu óc không vậy? Có biết suy nghĩ không hả? Bắt tớ đi lên đi xuống, cậu muốn tớ lăn đến chết à? Tớ xuống dưới kêu cậu, Lương Sinh đi lên kêu cậu, sau đó lại cùng nhau không phải đi xuống à. Con mẹ nó, cậu giỏi thật.

Cách nói chuyện của Bắc Tiểu Vũ khiến tôi khó chịu, bình thường cậu ta học toán luôn quanh quẩn ở 10 đường phân tuyến mà giờ lại chảnh như thế chứ?

Lương Sinh cười: Khương Sinh, bọn anh đến tìm em.

Bắc Tiểu Vũ nói nhỏ với Lương Sinh: Thấy gì chưa, em gái cậu sắp trở thành thực nữ mất rồi, còn biết thế nào là xấu hổ, con mẹ nó, cơ thể chả có chút phát triển nào, cứ như cái miếng giết đồ vậy.

Lương Sinh dùng cùi chỏ đẩy Bắc Tiểu Vũ một cái: Cậu bớt nói được rồi đấy! Khương Sinh không phải nữ sinh ở ban nghệ thuật của cậu.

Lúc ăn cơm, tôi và Lương Sinh chọn hai phần cơm rau cần, Bắc Tiểu Vũ chọn phần cơm sườn. Cậu ta tức giận nhìn chúng tôi nói: Ba tớ không phải cho ba đứa tiền như nhau sao? Cậu nghĩ gì vậy hả Lương Sinh? Dùng tiền bao bồ nhĩ à? Nói xong Bắc Tiểu Vũ đem phần sườn của mình đổi lấy phần cơm rau cần của tôi.

Lương Sinh không nói gì chỉ vui đầu vào ăn cơm.

Tôi đem phần cơm sườn chia cho Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ, chỉ giữ lại cho mình một ít.

Cơm nước xong tôi nói với Bắc Tiểu Vũ: Kim Lăng học chung lớp với tớ.

Bắc Tiểu Vũ lau miệng hỏi: Kim Lăng là ai vậy?

Tôi cười, có lẽ Bắc Tiểu Vũ đã quên rằng mấy ngày trước cậu ta còn muốn sống chết, gào khóc thảm thiết một phen trên sân thượng. Lương Sinh dùng ánh mắt ý bảo tôi đừng nói chuyện không vui. Thực ra, tôi cảm thấy Lương Sinh nghĩ sai rồi, Bắc Tiểu Vũ lúc đó thích Kim Lăng chẳng qua là hormone gây chuyện mà thôi.

Trong sân thể dục, Bắc Tiểu Vũ treo người trên xà kép, Lương Sinh ngồi trên cỏ, còn tôi thì ở bên cạnh nhớ lại những kỉ niệm ở Ngụy Gia Bình.

Bắc Tiểu Vũ nói: Lương Sinh cậu không thấy Khương Sinh bị thiếu dinh dưỡng à? Cậu nhìn xem cậu ấy giống y như miếng sườn heo nhỏ vậy đó. Tớ nhìn tới nhìn lui vẫn thấy so với chúng ta chẳng khác gì nhau.

Lương Sinh tóm Bắc Tiểu Vũ từ xà kép nhảy xuống đất rồi chỉ cậu ta nói: Tớ nói cho mà biết cậu đừng có nói năng lung tung trước mặt Khương Sinh.

Bắc Tiểu Vũ đau đến mức phải nhe răng nhếch miệng, xoay người đá một phát vào bụng Lương Sinh: Con mẹ nó, chẳng phải là tớ quan tâm Khương Sinh sao, mẹ kiếp, cậu ấy không chỉ là em của cậu, tớ xem cậu ấy như em mình nên tớ mới nói như thế. Cậu ta vừa nói vừa xoa bụng: Cậu dựa vào cái gì mà ngược đãi em gái tớ hả, dựa vào cái gì mà chỉ cho cậu ấy ăn toàn rau thôì?

Lương Sinh không động thủ nữa, để mặc cho Bắc Tiểu Vũ đánh. Tồi vội chạy đến xô Bắc tiểu Vũ ra, nhân tiện đánh cậu ta một cái, tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, cậu cút cho tớ! Cậu dựa vào cái gì mà bắt nạt Lương Sinh chứ!

Lương Sinh không nhìn tôi, lau máu bên khóe môi rồi nói: Khương Sinh, em đứng sang một bên đi! Ở đây không có chuyện của em!

Nghe vậy tôi liền ngoan ngoãn đứng sang một bên nhìn bọn họ đánh nhau. Sau một hồi cả hai đều nằm lăn trên đất thở không ngừng.

Lương Sinh không còn sức lực quay đầu nhìn Bắc Tiểu Vũ nói: Bắc Tiểu Vũ, vậy cậu nói tớ nên chăm sóc Khương Sinh thành kiểu gì bây giờ?

Bắc tiểu Vũ mở miệng thở dốc: Ít nhất phải như nữ sinh ở ban nghệ thuật, lúc cúi đầu không nhìn thấy đường dưới chân*.

(Giải thích: Ý chỉ ngực to.)

Lương Sinh nói: “Khi gió, đó không phải con gái mà là lợn sữa mất rồi!”

Sau đó cả hai cùng cười, ánh mặt trời chiếu lên mặt cô một màu xanh biếc óng ánh. Đó là lần đầu tiên tôi nghe Lương Sinh chửi tục.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Dị Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Ninh Tín, Biệt Lai Vô Dạng*

(Biệt lai vô dạng: không thấy người kể từ lúc chia tay)

Bắc Tiểu Vũ từ hôm bị mất tiền đến nay đều cùng tôi và Lương Sinh cùng nhau ăn cơm, tiết kiệm được vài ngày. Vài ngày ăn rau xanh đã khiến cậu ta không thể chịu nổi được, cuối cùng đành phải gọi cho ba mình khóc lóc kể lể.

Tôi ở bên này nghe mà cảm giác giống như đang kể lại cuộc thảm sát đầy máu và nước mắt của dân tộc. Ba của Bắc Tiểu Vũ không hề nghĩ ngợi gì mà gửi tiền ngay lập tức.

Bắc Tiểu Vũ sau khi có tiền liền lập tức mời tôi và Lương Sinh đi ăn KFC nói xem như là bồi thường mấy ngày qua.

Nhắc đến KFC tôi lại nhớ tới cô gái tên Ninh Tín kia. Tôi liền hỏi Bắc Tiểu Vũ: Cậu còn nhớ số điện thoại của Ninh Tín không?

Ninh Tín? Bắc Tiểu Vũ nhất thời cũng không nhớ ra, liền nhìn tôi cùng Lương Sinh

Tôi nói: Chính là cô gái hôm bữa mặc chiếc váy màu xanh chúng ta gặp ở KFC hôm trước đấy.

Bắc Tiểu Vũ chợt nghĩ rồi đề nghị: Hay là chúng ta mời lại cậu ấy?

Lương Sinh nói: Anh cảm thấy cô gái đó có gì rất kỳ quái, nhưng mà tốt nhất chúng ta không nên liên lạc với cô ấy làm gì.

Tính cẩn thận của Lương Sinh thì tôi có biết. Bất kỳ một đứa trẻ nào lớn lên như anh cũng sẽ như vậy thôi.

Bắc Tiểu Vũ đồng ý với ý kiến của Lương Sinh nhưng vẫn lấy tấm danh thiếp màu hồng của Ninh Tín ra, mặt trên viết: “Ninh Tín, biệt lai vô dạng”, phía dưới ghi số điện thoại. Bắc Tiểu Vũ nói đây là tấm danh thiếp lạ nhất mà cậu từng thấy “biệt lai vô dạng” là có sao chứ? Chẳng lẽ là muốn tìm người?

Lương Sinh nói: Bất kể cô gái này có ý gì thì cũng không liên quan đến chúng ta, Bắc tiểu Vũ cậu không cần phải đoán mò.

Tôi biết ý trong lời của Lương sinh nói, vô luận thế nào Bắc tiểu Vũ từ nhỏ đã học hành rất tốt. Lúc ấy chúng tôi học một khoa tự nhiên, giáo viên dạy về thời tiết, các thí nghiệm nhiệt độ không khí, thí nghiệm hướng gió. Cô giáo nói: Mọi người có thể thí nghiệm hướng dẫn bằng một phương pháp rất đơn giản, chính là dùng một vật thể nhỏ rồi quan sát vật đó nghiêng về hướng nào thì có thể biết biết hướng gió. Sau đó ba chúng tôi đều thử một lần xong chỉ có Bắc Tiểu Vũ là thông minh nhất

Bắc Tiểu Vũ từ nhỏ đã muốn thể hiện mình ưu tú hơn so với Lương Sinh, cho nên cậu ta không ngừng nhặt một hòn đá nhỏ lên và ném vào không trung, sau đó nói với cô giáo rằng “hôm nay trời gió hạ.”

Cô giáo nghe thế thì ngất tại chỗ, cô không ngờ rằng khả năng biện hộ của Bắc Tiểu Vũ lại cao siêu như vậy.

Còn Bắc Tiểu Vũ thì làm rất nhiều chuyện hư hỏng, có lúc còn cùng đám đại gia ăn chơi sa đọa. Trước tiên phải nói đến lần chúng tôi vào KFC, dù sao cũng chỉ mình tôi là ăn nhiều nhất, còn có điều hòa tỏa khí lạnh lạnh cùng với mặt cửa thủy tinh lớn khiến tôi rất thích. Đột nhiên tôi nhớ tới mẹ, phải chăng bây giờ bà đang làm việc vất vả dưới ánh mặt trời chói chang? Còn con mèo Tiểu Mễ, nó đã quá già rồi, thật sự quá già rồi. Hà Mãn Hậu đang theo ba Bắc Tiểu Vũ làm việc nên không đi trộm gà ở nhà tôi nữa, nhưng hẳn đi rồi thì sẽ không còn ai ức hiếp mẹ tôi nữa sao?

Tôi nhìn Lương Sinh, khuôn mặt rõ ràng rất dịu dàng nhưng lại như đang suy nghĩ điều gì đó? Nhớ ba ư? Hay nghĩ về cây gừng chưa trở hoa. Còn có đồng cỏ xanh tươi tốt ở thôn Ngụy Gia Bình đã gắn bó với chúng tôi thời còn trẻ con?

Đột nhiên Bắc Tiểu Vũ chỉ vào một quán đối diện rồi hỏi: Khương Sinh, nhìn kia, cậu xem bên trên viết cái gì?

Tôi nhìn theo hướng Bắc Tiểu Vũ chỉ, quán còn đang đóng cửa, trên biển hiệu đề: “Ninh Tín, biệt lai vô dạng”! Quy mô hoành tráng vô cùng.

Bắc Tiểu Vũ chắc chắn vài tiếng: Ra là thế, chỗ này đúng là một câu lạc bộ ăn chơi mà.

Tôi thấy kỳ quái nên hỏi sao Bắc Tiểu Vũ biết “Ninh Tín, biệt lai vô dạng” là nơi ăn chơi? Bắc Tiểu Vũ nói: Cậu thật khờ quá đi, ngoại trừ chốn ăn chơi thì nơi nào lại đóng cửa vào ban ngày nữa?

Tôi gật đầu nói một tiếng: Ừ.

Trước khi về trường, tôi cố ý chạy đến trước cửa “Ninh Tín, biệt lai vô dạng”, thật khó có thể tưởng tượng được một cô gái hai mươi tuổi đầu có thể kinh doanh được một nơi giải trí lớn như vậy.

Bắc Tiểu Vũ nói: Thì ra đó là lý do vì sao cô ta đối với chúng mình tốt như vậy, hóa ra là muốn chúng ta vào làm việc ở nơi ăn chơi này, Khương Sinh thì làm vũ nữ, tớ và Lương Sinh thì làm vũ nam, thật là độc ác mà.

Tôi đột nhiên nhớ tới gương mặt xinh đẹp trong sáng của Ninh Tín ngày hôm đó, tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, tớ thấy Ninh Tín cũng không hư đốn như lời cậu nói. Là do lòng dạ cậu hẹp hòi thôi. Dù sao cũng đừng nghĩ rằng ai cũng hư cả.

Lương Sinh chỉ lo đi đường không thêm nói một lời.

Bắc Tiểu Vũ nói: Lương Sinh, em gái ngọc của cậu sớm muộn gì cũng bị cậu chiều hư, đừng để cậu ấy nghĩ mình thông minh nữa, coi chừng sau này bị người ta đem đi bán còn không biết.

Lúc về trường, chúng tôi gặp Kim Lăng ở trước cổng, Kim Lăng cười chào. Lương Sinh dời ánh mắt đi nơi khác rồi bỏ đi, còn Bắc Tiểu Vũ thì trầm mặc đi luôn.

Kim Lăng xấu hổ nhìn tôi. Tôi cười nói: “Bọn họ vừa mới cãi nhau nên mới cộc như vậy.”

Kim Lăng gật đầu nói: “Khương Sinh, cho tớ gửi lời xin lỗi tới Lương Sinh nha, vì lúc đó tớ thấy Bắc Tiểu Vũ gây phiền phức cho Lương Sinh.”

Tôi nói: Phiền gì chứ, hai người họ là anh em, việc lần trước đã qua lâu rồi. Cậu cũng đừng áy náy gì cả, Bắc Tiểu Vũ không sao hết, cậu cứ yên tâm đi.

Kim Lăng nói: Như vậy là tốt rồi. Sau đó cô thân thiết kéo tay tôi đi vào phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Tiểu Cửu, Cứ Lộ Rõ Như Vậy

Tôi và Kim Lăng dần quan thân với nhau, Bắc Tiểu Vũ nói: Ít chơi với cậu ta đi, cậu ta nhất định là vì muốn tiếp cận Lương Sinh nên mới như thế. Cô gái thủ đoạn như vậy rất hay bội đờ, tuyệt đối chẳng phải kẻ tốt đẹp gì.

Lời nói của Bắc Tiểu Vũ chứa đầy ý thô tục, cũng may tai của tôi đã quen với mấy lời đã kích người như vậy rồi. Tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, cậu không được ăn bô đào nên chê bô đào còn xanh.

Bắc Tiểu Vũ cũng không tranh cãi gì với tôi, cậu ta nói cậu ta không có thời gian rồi mà làm thế. Thực ra, tôi nghe Lương Sinh nói gần đây Bắc Tiểu Vũ

bị một nữ sinh tên là Tiểu Cửu hóp hèn.

Tôi hỏi cậu ta: Ban nào thế?

Bác Tiểu Vũ nói: Tiểu Cửu, tiểu Cửu là người học trong trường mình à?

Tôi nghĩ cũng phải, người Bác Tiểu Vũ thích phải là người có thể cùng cậu ta bay nhảy rồi, tôi nói: Bác Tiểu Vũ, cậu rất biết thưởng thức.

Bác Tiểu Vũ nói: Khương Sinh, tớ cũng chẳng biết thưởng thức như Lương Sinh đâu.

Tôi hỏi: Anh tớ làm sao?

Bác Tiểu Vũ mở to mắt: Không biết à? Là do cậu ta còn trẻ, tám ban có nhiều người nên dễ lên vào đề thân cận hơn. Tớ cứ nghĩ sao cậu ta không chịu đưa cậu đi ăn, hóa ra chính là tiết kiệm từng đồng một để lừa gạt mấy em gái.

Tôi cười: Lương Sinh không nói với tớ chuyện này.

Bác Tiểu Vũ cười: Đây là việc riêng, việc riêng. Cậu ta nhìn tôi: Khương Sinh, cậu khó chịu à?

Tôi cười: Con mẹ nó, tớ khó chịu cái gì? Có thêm chị dâu thì tớ phải vui mừng chứ.

Bác Tiểu Vũ cười: Con mẹ nó, sao cậu lại chửi thế kia! Thật mẹ kiếp mà, đúng là gà trống cũng biết đẻ trứng.

Tôi biết có không ít nữ sinh trong trường thích Lương Sinh. Bởi trước giờ tôi đều là người đưa thư của họ, nếu biết sẽ phát đạt như vậy thì tôi đã cho nó phát triển thành một công việc rồi, thu phí mỗi người là năm đồng.

Tôi cũng biết cả tám ban đều có mấy cô như công chúa vậy, đều rất ưu tú và là nữ sinh tốt. Tôi cười thầm nghĩ Lương Sinh thật tốt số.

Tôi hỏi Bác Tiểu Vũ: Vì sao mấy cậu ấy lại thích Lương Sinh?

Bác Tiểu Vũ nói: Vì cậu ấy đẹp trai, thành tích lại tốt.

Tôi hỏi Bác Tiểu Vũ: Tớ có đẹp không?

Bác Tiểu Vũ trả lời: Đẹp.

Tôi lại hỏi: Thành tích học tập của tớ có tốt không?

Bác Tiểu Vũ nói: Tốt.

Tôi nói: Vậy sao không ai chịu viết thư tình cho tớ?

Bác Tiểu Vũ cười quái dị: Bởi vì con trai nhìn thấy cậu thì cũng chỉ như nhìn thấy một thằng đẹp trai thôi!

Lương Sinh đẩy tôi qua một bên: Khương Sinh, đừng nghe Bác Tiểu Vũ nói lung tung. Bởi vì em là cô gái tốt nên con trai mới sợ em.

Tôi le lưỡi, tôi đây tình nguyện làm một cô gái không tốt.

Bác Tiểu Vũ làm mặt quỷ nói: Thấy chưa Lương Sinh, Khương Sinh của chúng ta đã trưởng thành rồi.

Tôi nghĩ về đồng thư tình chất cao của Lương Sinh rồi nói với nói với Bác Tiểu Vũ: Bác Tiểu Vũ, nếu sau này Lương Sinh có bạn gái thì tớ cô đơn mất rồi. Bác Tiểu Vũ, hay là tớ làm bạn gái của cậu đi.

Về mặt của Bác Tiểu Vũ đầy kinh ngạc, nói với Lương Sinh: Thấy gì chưa, thiếu dinh dưỡng nên cậu ấy bị choáng rồi.

Tôi cố chấp kéo tay Bác Tiểu Vũ, tôi nói: Tớ không có bị ngu, tớ nói thật mà, Bác Tiểu Vũ, tớ làm bạn gái của cậu nhé!

Lương Sinh kéo tôi: Khương Sinh, đừng làm bừa.

Tôi đưa đồng thư tình vừa nhận cho Lương Sinh, nhìn thẳng vào mắt anh: Anh, em không có làm càn.

Bác Tiểu Vũ nhìn tôi không chớp mắt: Được rồi, Khương Sinh, nếu sau này không ai cần cậu thì, con mẹ nó, tớ nuôi cậu, đừng có đứng đây mà làm kiểu như con dâu bị chồng ruồng bỏ nữa.

Nói xong câu này thì chúng tôi đã đi tới cửa trường, Bác Tiểu Vũ nói muốn dẫn chúng tôi đi gặp Tiểu Cửu.

Khi Tiểu Cửu xuất hiện trước mặt chúng tôi thì tôi mới hiểu được vì sao cô gái này lại gọi là em gái bay nhảy. Tiểu Cửu giống như là dùng hết tốc độ chạy thẳng đến trước mặt chúng tôi, choàng tay qua tay của Bác Tiểu Vũ trông như một con dơi bám tường.

Bắc Tiểu Vũ hơi bị rối loạn, mắt hôn nửa ngày rồi mới hiểu rằng cô nhóc đủ màu trước mặt mình chính là Tiểu Cửu.

Cậu ta kỳ lạ hỏi Tiểu Cửu: Không phải em luôn hóa trang thành Black Widow – góa phụ đen à? Sao giờ lại biến thành cá cảnh nhiệt đới rồi?

Tiểu Cửu vẩy vẩy bím tóc châu Phi trên đầu, cười quyến rũ nói: “Người ta không phải vì gặp bạn thân của anh nên mới thế sao? Cho anh chút mặt mũi, để họ ấn tượng với người ta mà.

Lương Sinh há mồm, hỏi Bắc Tiểu Vũ: Bạn gái cậu?

Bắc Tiểu Vũ còn đang cười khúc khích với Tiểu Cửu, Tiểu Cửu cười: Em là bạn gái của mọi người.

Kỳ quái là Bắc Tiểu Vũ không có chút nào không thoải mái, trái lại còn nghĩ Tiểu Cửu thật mới lạ, tạo cho cậu ta chút mặt mũi, cậu ta chỉ vào tôi và Lương Sinh nói: Tiểu Cửu, đây là Lương Sinh và Khương Sinh.

Mặt mày Tiểu Cửu rạng rỡ, kéo tai Bắc Tiểu Vũ xuống rồi nói: Bắc Tiểu Vũ, anh đúng là đàn ông mà, đúng là thò không ăn cỏ gần hang. Nhưng mà bên cạnh anh có một cô nàng đẹp như vậy thì sao em có thể yên tâm đây?

Bắc Tiểu Vũ nói: Tiểu Cửu, đó cũng là em gái anh.

Tiểu Cửu hừ một tiếng: Con mẹ nó, là em gái thì càng mờ ám hơn.

Lời của cô khiến tôi có cảm giác tôi và Bắc Tiểu Vũ dùng thân phận anh em để che giấu mối quan hệ gian phu dâm phụ mà thôi.

Ở đây có một ngày mà Tiểu Cửu không chút lễ phép nào xúc phạm giống như một con dao sắc bén chém thẳng vào cuộc sống của ba chúng tôi, cứ thế mà lộ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Khương Sinh, Làm Bạn Gái Của Tớ Đi

Từ lúc Tiểu Cửu xuất hiện, ba người chúng tôi đã tăng lên thành bốn người. Mỗi ngày Tiểu Cửu đều bám lấy Bắc Tiểu Vũ như một con dơi. Thật ra tôi và Lương Sinh cũng không muốn làm bóng đen, nhưng Tiểu Cửu nói: Xí, giữ ban ngày ban mặt thế này, hai bóng đèn các cậu có thể tỏa sáng được bao nhiêu?

Tôi lén nói với Lương Sinh: Dù thế nào thì em cũng không thích Tiểu Cửu.

Lương Sinh nói: Không sao đâu, Bắc Tiểu Vũ cũng chỉ vui chơi được một thời gian thôi. Em quên lúc cậu ấy theo đuổi Kim Lăng ở lớp em rồi à? Chỉ một cái bánh pút – ding nhỏ cũng khiến cậu ấy quên được Kim Lăng, anh nghĩ cũng khoảng mấy lần nữa thôi thì cậu ta cũng sẽ quên Tiểu Cửu.

Tôi nói: Thế em cứ an tâm chờ người thay thế vậy.

Sự xuất hiện của Tiểu Cửu đã chiếm hơn nửa thời gian của Bắc Tiểu Vũ. Trước giờ tôi chưa từng thấy Bắc Tiểu Vũ quan tâm đến cô gái nào như vậy. Nhưng tôi nghĩ cô Tiểu Cửu này không được bình thường, Bắc Tiểu Vũ đối tốt với cô thì cô lại xem thường, còn nếu cậu ấy không tốt thì cô nàng lại làm bộ ngọt ngào yêu thương.

Chỉ là, trường hợp đầu tiên chiếm đa số so với trường hợp thứ hai.

Bình thường họ cãi nhau thì luôn cãi đến long trời lở đất. Tiểu Cửu thì kiêu căng nhìn Bắc Tiểu Vũ, như một nữ hoàng quyền uy. Tôi rất muốn nói với Bắc Tiểu Vũ rằng cô gái như Tiểu Cửu không đáng để cậu phải hèn hạ, nhưng tôi không dám nói. Tôi nghĩ Lương Sinh đã sai rồi, địa vị của Tiểu Cửu trong lòng Bắc Tiểu Vũ vốn không thể so sánh với tình cảm bạn bè bình thường được. Mặc dù tôi vẫn không có chút hảo cảm nào với con dơi Tiểu Cửu.

Lúc Tiểu Cửu không bám người thì cô sẽ kéo theo một băng lớn, cười mô tô phân khối đến trước trường chờ Bắc Tiểu Vũ, làm cho khói bay mù mịt.

Tôi trốn sau lưng Lương Sinh, Lương Sinh nói với Bắc Tiểu Vũ: Tớ và Khương Sinh không đi được, các cậu chơi vui về nha.

Tiểu Cửu không muốn, cô nói muốn cùng đi chơi, tách riêng như vậy là có ý gì? Nói xong còn kéo tay, túm tôi lên mô tô, rồi phóng xe. Đám người kia cũng rồ ga chạy đi như bay phía sau Tiểu Cửu.

Tôi ngồi phía sau Tiểu Cửu mà lạnh run, cổ quay đầu lại gọi Lương Sinh.

Tiểu Cửu nhìn qua gương chiếu hậu thấy Lương Sinh đã sắp đuổi kịp thì nói: Khương Sinh, cô thật tốt số, có người anh tốt như vậy! Khương Sinh, cho tôi anh của cô đi.

Gió lớn quá nên những lời của cô còn chưa kịp lọt vào tai tôi đã bị gió thổi bay.

Tiểu Cửu dừng xe lại.

Lúc Lương Sinh đuổi theo thì đã thở không ra hơi, anh vẫn mạnh mẽ kéo tôi từ phía Tiểu Cửu ra sau lưng mình: Tiểu Cửu, em cứ lo chuyện yêu đương của mình đi, sao lại động vào em gái anh?

Tiểu Cửu cười quyến rũ: Bởi vì em thích anh mà.

Bác Tiểu Vũ nghe được những lời này, cậu ta bước tới tát Tiểu Cửu một cái, đầu tay đỏ ửng như hoa đào nở rộ trên gương mặt ưa nhìn của Tiểu Cửu. Người của Tiểu Cửu lập tức vậy lấy Bác Tiểu Vũ, Tiểu Cửu vẫn cười quyến rũ như trước, bảo bọn họ tránh ra, cô nói với Bác Tiểu Vũ: Tôi không hề yêu anh. Người tôi thích chính là Lương Sinh.

Bác Tiểu Vũ kéo tôi lại rồi ôm vào lòng, cậu ta nói: Tiểu Cửu, anh thích em như vậy mà!

Sau đó cậu ta hôn mạnh lên mặt tôi.

Tôi sững sốt.

Lương Sinh đẩy Bác Tiểu Vũ ngã xuống đất, anh nói: Đừng chạm vào em gái tôi!

Bác Tiểu Vũ rên lên một tiếng nhưng lại không ra tay. Tôi nhìn thấy chút ưu thương trong đôi mắt Tiểu Cửu, ánh mắt ấy khiến tôi nhớ lại Lương Sinh lúc còn bé.

Đám người Tiểu Cửu bỏ đi, chỉ để lại bụi mịt mù.

Tôi kéo Lương Sinh rồi kéo Bác Tiểu Vũ.

Tôi nói: Bác Tiểu Vũ, tớ biết cậu đau khổ, nếu vậy thì khóc đi.

Bác Tiểu Vũ lau vết máu ở khóe miệng, nói: Khương Sinh, làm bạn gái của tớ đi.

Tôi nhìn Lương Sinh rồi khẽ gật đầu.

Tôi không còn cách nào khác, nữ sinh tên Tiểu Cửu kia thật là một con dao sắc bén vô tình, cứ thế mà cười quyến rũ, từ từ rạch nát mối quan hệ của ba chúng tôi.

Tôi hỏi Lương Sinh: Sao lại không thích em làm bạn gái của Bác Tiểu Vũ?

Lương Sinh nói: Vì Bác Tiểu Vũ cũng không thích em.

Tôi hỏi anh: Anh, anh thích Vị Ương à?

Lương Sinh nhìn tôi một hồi lâu, không nói một lời.

Tôi cười nói: Vị Ương rất đẹp. Anh, gừng đã nở hoa chưa?

Lương Sinh lắc đầu, anh nói: Anh vẫn đang chờ nó nở hoa.

Tôi nói: Anh, em đã lớn rồi, anh không cần phải xen vào chuyện của em nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Khương Sinh Nói: Tiểu Cửu, Con Mẹ Cô

Phục trang của Bác Tiểu Vũ ngày càng mới, cậu ta bắt đầu viết vẽ lung tung lên đồ đạc, mỗi ngày đi qua mấy bức tường là y như rằng trên đó có mấy

hình vẽ xấu xí.

Mỗi ngày, Lương Sinh chuẩn bị bữa trưa cho tôi, còn tôi thì ngồi sau xe đạp của Bắc Tiểu Vũ, cùng cậu ta đi tìm bức tường phù hợp.

Bắc Tiểu Vũ nhìn thấy bức tường mà mình thích thì sẽ dừng lại, sau đó giống như nổi điên mà vẽ nguệch ngoạc nên một bức tranh. Thực ra, căn bản tôi không nhìn thấy chút nghệ thuật nào từ những bức vẽ của cậu ta, tôi chỉ có cảm giác rằng cậu rất nhớ Tiểu Cửu, điên cuồng nhớ cô ấy.

Tôi nghĩ nếu tôi là con trai, tôi sẽ không nên giữ yêu thương, khiến nó trở nên nhức nhối, phai mòn. Tôi cũng sẽ như Bắc Tiểu Vũ, điên cuồng yêu, điên cuồng nhớ như vậy.

Thứ sinh sôi không ngừng không phải thứ gì khác, chỉ là yêu. Yêu một người, nếu không cho cô ấy biết thì cũng như không yêu mà thôi.

Mỗi ngày nhìn cậu nổi điên. Cũng có nhiều lần, chúng tôi bị bảo vệ đuổi đánh đến không còn đường trốn, đều là Lương Sinh đột nhiên xuất hiện giải vây. Nhưng Bắc Tiểu Vũ không cảm kích Lương Sinh, ánh mắt cậu nhìn Lương Sinh lạnh lẽo đến đáng sợ. Cậu ta chỉ vào Lương Sinh: Là Khương Sinh muốn đi theo tao, là nó thích tao, tao cũng không có xin nó!

Lương Sinh hung hăng đẩy Bắc Tiểu Vũ vào tường, anh nói: Bắc Tiểu Vũ, cậu không được bắt nạt Khương Sinh.

Bắc Tiểu Vũ nhìn tôi cười: Khương Sinh, cậu em, là tôi với cậu quen nhau hay ba tôi đang nói chuyện tình cảm vậy.

Người trên đường không ngừng chỉ trỏ, tôi xấu hổ hét lên: Lương Sinh, anh rút đi! Anh mau rút đi!

Lương Sinh đau lòng nhìn tôi, sau đó buông Bắc Tiểu Vũ ra.

Ánh mắt của anh khiến lòng tôi lạnh lại, tôi nhắm mắt, dùng sức cầm túi sách đánh lên đầu anh. Tôi lại quên mất, trong túi còn có cà mèn, là bữa trưa Lương Sinh chuẩn bị cho tôi. Lúc anh đưa cho tôi còn dặn dò: Khương Sinh, phải ăn thật nhiều vào, gầy quá Lương Sinh không thương đâu.

Mà giờ đây hộp cơm từng lộp roi trên đầu anh, máu từ trán chảy xuống xối xả, nước thịt văng đầy trên đầu, hòa cùng với máu của anh. Lương Sinh yếu ớt chỉ vào tôi, nói với Bắc Tiểu Vũ: Kéo Khương Sinh ra, nó sợ máu. Nói xong câu đó mới an tâm bất tỉnh.

Trong bệnh viện, Lương Sinh nằm trên giường, ra giường sạch sẽ, đầu quấn vải trắng.

Vị Ương nói: Không ngờ đó, Khương Sinh, nhìn cậu gầy như vậy mà lực tay cũng không vừa đâu.

Tôi biết Vị Ương trách tôi. Đúng vậy, Lương Sinh là của cô ấy, cô ấy có quyền trách tôi. Tôi nhìn Lương Sinh, anh lặng lẽ nằm trên giường bệnh. Lúc còn bé, tôi rất thích những lúc anh ngủ, cuộn người nằm bên cạnh anh, tựa đầu vào vai anh. Hai cái đầu nhỏ tựa vào nhau, giống như hai cây nấm sống nương tựa vào nhau, kiên cường sinh trưởng.

Thời gian cứ thế như thoi đưa, từ nay về sau sẽ không còn hai đầu nấm nhỏ cùng tựa vào nhau, cùng kiên cường sinh sôi. Một cây nấm, và... một cây nấm khác, họ đã tách rời nhau, được gọi là Lương Sinh và Khương Sinh.

Khương Sinh là em gái, Lương Sinh là anh trai.

Tôi yên lặng rời khỏi phòng bệnh, đứng trong đại sảnh che miệng khóc nức.

Lương Sinh nói sai rồi, thực ra thế giới nhỏ như vậy đấy! Nhỏ đến mức có một số việc vĩnh viễn chỉ có một lựa chọn. Lựa chọn ấy, suốt đời không thể thay đổi.

Bắc Tiểu Vũ một mình uống rượu giải sầu, nhìn thấy tôi cũng không ngẩng đầu lên.

Cậu u sầu như vậy, tôi ngồi đối diện cũng u sầu cùng cậu. Cậu ta uống một chén, tôi uống một chai. Bắc Tiểu Vũ cười, cậu nói: Khương Sinh, cậu không cần hủy hoại bản thân mình, cậu đang tự giết chết mình đấy, tớ không có cách nào thích cậu cả.

Tôi lấy bìa hát vào mặt cậu, nhìn bộ dạng chật vật của cậu rồi cất tiếng cười to: Tớ nói này Bắc Tiểu Vũ, tớ cũng muốn van xin cầu thích tớ đấy.

Chúng tôi đều đã say mèm.

Bắc Tiểu Vũ say rồi ôm bản khóc, vừa khóc vừa gọi: Tiểu Cửu, Tiểu Cửu.

Còn tôi say thì liều mạng đập bàn, tôi cũng chỉ khóc chứ không dám gọi, tôi nhìn Bắc Tiểu Vũ kêu vui vẻ như vậy, cuối cùng nhìn không được phải gọi: Nấm ơi, nấm à.

Cuối cùng, phục vụ lại đem ra cho tôi và Bắc Tiểu Vũ một đĩa nấm hương.

Chúng tôi cũng không thèm động đũa, nhưng Bắc Tiểu Vũ chỉ còn nhiều lắm là tám đồng.

Trên đường về, cậu vừa đi vừa hoảng, cậu nói: Con mẹ nó Khương Sinh, may là cậu gọi nấm hương, chứ cậu mà kêu cá muối hay tổ yến thì con mẹ nó tớ phải đánh chết cậu rồi!

Cậu hoảng hốt về trường, còn tôi hoảng hốt đi tìm Tiểu Cửu.

Tôi đã theo dõi Bắc Tiểu Vũ rất nhiều lần mới biết được nơi Tiểu Cửu ở, chỗ đó là nơi hỗn tạp và bẩn thỉu vô cùng.

Tôi cũng không thèm gõ cửa mà lao thẳng vào phòng Tiểu Cửu, tôi mở miệng mắng: Con mẹ nó Tiểu Cửu, sao cô ở cái nơi bẩn thỉu này cơ chứ.

Vừa mở mắt đã thấy đầu Tiểu Cửu bị đè trên bàn, xung quanh là một đám đàn ông. Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, con mẹ nó, cô chạy nhanh lên! Chạy nhanh lên!

Tôi nói: Tiểu Cửu, con mẹ cô, tôi muốn chạy nhưng mà uống nhiều quá chạy hết nổi rồi. Nói đến đây thì tôi lung lay lắc lư đủ kiểu, nhìn một người đàn ông dễ nhìn bước tới. Anh ta thật sự rất đẹp trai, đẹp trai như vậy, đẹp như vậy đẹp như vậy, đẹp như người tôi yêu thương mơ thấy vô số lần, tôi nói với anh ta: Anh để bọn họ tránh chỗ khác đi, tôi có lời muốn nói với Tiểu Cửu.

Trai đẹp kia giật mình nhìn tôi, anh ta không nghĩ rằng một con nhỏ ăn chơi chẳng có chút sát thương nào như tôi lại không có mắt như thế. Thực ra, anh ta sai rồi, tôi không phải con nhỏ ăn chơi, tôi là học sinh tốt. Chỉ là tôi cũng sẽ có lúc buồn bã, mà không vui thì sẽ uống say.

Anh ta đưa mắt nhìn người đang túm tóc Tiểu Cửu, đầu cô ta được tự do.

Tôi vòng vèo cả người, ợ một tiếng, không thấy rõ Tiểu Cửu ở chỗ nào, tôi chỉ xác định vị trí của cô ta rồi nói: Tiểu Cửu, cô nghe cho kỹ đây! Nếu như cô dám làm chuyện có lỗi với Bắc Tiểu Vũ! Tôi, tôi, tôi sẽ giết cô! Vừa nói, tôi vừa bước tới chỗ Tiểu Cửu, nhưng mà chân mềm nhũn, lại ngã thẳng vào lòng người đàn ông kia, cảm giác vô cùng thoải mái. Sau đó tôi vô cùng sung sướng mà ói lên “chỗ dựa” thoải mái này, rồi trợn mắt ngất đi.

Trọng điểm: Tiểu Cửu và Khương Sinh sẽ gặp chuyện gì nguy hiểm? Rốt cuộc Tiểu Cửu đã đắc tội với ai? Người đàn ông đẹp trai kia là ai? Anh ta là người thế nào? Giữa anh ta và Khương Sinh sẽ xảy ra chuyện gì? Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ còn có chuyện gì nữa, mời đón xem chương kế tiếp của Lương Sinh, liệu đôi ta có thể không đau thương?

Tâm sự của Khương Sinh: Cô nàng ăn chơi Tiểu Cửu xuất hiện, phá hoại sự bình lặng của ba người chúng tôi. Vì cô ở trước mặt Bắc Tiểu Vũ nói thích Lương Sinh khiến cậu ta đoạn tuyệt với Lương Sinh.

Trước đó, Bắc Tiểu Vũ nói cho tôi biết, Lương Sinh thích Vị Ương, vì sao tôi lại đau lòng như vậy chứ, nắm oi nắm à.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Trình Thiên Hữu Thật Giống Lương Sinh, Nhưng Anh Ta Không Phải Lương Sinh

Khi tỉnh lại, ánh mặt trời sáng rực chiếu thẳng vào người. Rượu còn đọng lại đêm qua khiến đầu như muốn nứt ra. Mở mắt, tôi chỉ muốn chết đi – vô cùng. Đây không phải là ký túc xá của nữ sinh, cũng không phải phòng ở nhỏ của Tiểu Cửu. Đây là một gian phòng đẹp, đẹp và mang một bầu không khí nguy hiểm.

Khi người đàn ông đẹp trai kia mở mắt nhìn chằm chằm vào mặt tôi thì tôi lại đập thành thịch.

Trong nháy mắt, đột nhiên tôi lại có một loại xung động không cách nào giải thích được. Tôi chỉ vô thức đưa tay ra chạm vào mi và mắt anh ta, khi vừa chạm tới thì tôi lại nhìn thấy bóng dáng đã khiến mình đau lòng, là bóng dáng cứ in hằn nhớ nhung. Đêm qua, lúc vừa nhìn thấy anh ta, tôi hoảng hốt cho rằng đó chỉ là cảnh trong mơ. Mà giờ phút này, anh ta lại ở trước mặt tôi một cách quang minh chính đại.

Vào lúc ấy, tôi cực kỳ thần tượng Châu Tinh Trì, nên tôi tự tỏ vẻ khôn ngoan mà học cảnh trong phim của anh ta để giảm bớt sự xấu hổ này. Tôi thổi hơi vào mặt anh ta, tôi nói tôi muốn đánh răng!

Anh ta cười lạnh nhạt, đôi môi mông đầy sức sống khẽ tạo thành hình cung rồi nói: Bé con, lý do này không cứu được cô đâu!

Tôi ngăn người nhìn anh ta, chuyện trên đời này đúng là có nhiều thứ quá kỳ lạ, cùng một đôi môi mông nhưng ở Lương Sinh lại toát ra vẻ kiên định, còn người đàn ông trước mặt này thì mang vẻ bạc tình.

Anh ta làm vẻ cười nhạt, cau mày khinh thường: Máy cô nhóc bây giờ có phải điên hết rồi không! Cứ thích tự si nhục bản thân mình. Kích thích lắm sao? Mới mẻ à? Hay hấp dẫn quá?

Tôi lắc đầu: Không phải như chú nghĩ đâu chú à. Tôi nói tôi phải đi, tôi phải đi học. Tôi sợ tới qua giáo viên kiểm tra phát hiện tôi không về ký túc thì nhất

định sẽ giết chết tôi. Tôi còn muốn nói, tôi sợ Lương Sinh không tìm được tôi sẽ nổi điên mất. Nhưng tôi còn chưa nói, từ Lương Sinh cứ nện lại trong ngực, từng lời muốn thốt ra lại khiến hô hấp trở nên khó khăn đến lạ. Chỉ khi ngừng hít thở thì máy ra đau đớn mới dừng lại.

Anh ta hừ lạnh: Đừng gọi tôi là chú, tôi họ Trình.

À, chú Trình, tôi phải trở về trường rồi.

Anh ta bị tôi chọc tức, nói: Tôi là Trình Thiên Hữu! Không được gọi chú, có nghe không hả? Anh ta vừa nói vừa nắm lấy vai tôi rồi lay. Lúc đó, tôi thật sự nghi ngờ anh ta là chủ tiệm mì nào đó, vì tôi không cẩn thận ăn quịt nên giờ tìm cách trả thù tôi.

Anh ta vừa lắc vừa gào: Hôm qua cô ói hết lên người tôi, có biết quần áo của tôi rất đắt hay không hả! Sau đó còn làm loạn, gọi anh trai, nếu không phải cô quần lấy tôi thì tôi cũng chẳng rước cô về nhà!

Tôi cuối đầu lầm bầm: Chú Thiên Hữu, đồ hôm qua tôi ăn cũng rất đắt đó. Nôn lên người chú như vậy tôi cũng thấy tiếc mà.

Trình Thiên Hữu tức giận nói: Khương Sinh, thật khó mà dây dưa với cô!

Tôi tròn mắt nhìn anh ta: Sao chú biết tên tôi?

Anh ta nói: Tiểu Cửu nói. Anh ta lại làm ra vẻ mặt mê hoặc nhìn tôi, hỏi: Cô là nữ sinh, sao lại quen biết với con nhỏ ăn chơi Tiểu Cửu đó?

Tôi lắc đầu: Một hai câu không nói được hết chuyện. Có nói chú cũng không hiểu.

Thiên Hữu nói: Cô đừng nhìn chăm chăm vào tôi nữa có được không?

Tôi nói: Không được. Chú sinh ra cái mặt này không phải để cho người ta nhìn à?

Trình Thiên Hữu lái xe đuổi tôi về trường, trên đường đi, anh ta không nói với tôi một câu. Cuối cùng, tôi phải cầu xin anh ta giúp tôi nói với trường là hôm qua anh ta không cẩn thận tông phải tôi, tôi qua giữ tôi ở lại bệnh viện, thế nên tôi không về trường được.

Lúc Trình Thiên Hữu rời đi còn hỏi tôi: Khương Sinh, cô bao nhiêu tuổi?

Tôi nói: Mười sáu.

Anh ta cười nhạt: Mười sáu tuổi mà còn có người vô tâm như vậy, thật hiếm thấy!

Tôi phẩy tay một cái rồi nói: Hẹn gặp lại!

Thiên Hữu cau mày một cái, nhìn tôi nói: Còn gặp lại nữa à. Khương Sinh, cô thật phiền phức.

Tôi không biết anh ta nói vô tâm và phiền phức về cái gì, nhưng buổi chiều Tiểu Cửu đến trường tìm tôi, mặc nguyên bộ đồ trắng phát phơ trong gió, giống như Tiểu Long Nữ mới từ Cổ Mộ ra ngoài. Bắc Tiểu Vũ liếc mắt nhìn cô, hừ lạnh: Ai cha, sao thế? Hoàn lương à?

Tiểu Cửu nhìn cậu một cái rồi không nói gì, xoay người sang tôi: Khương Sinh, đi thôi! Hôm nay chị mời!

Tôi còn chưa kịp nhìn Bắc Tiểu Vũ thì mù mờ tới quán ăn nhỏ cùng cô ta.

Trên bàn cơm, Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, cậu đúng là một cô gái tốt. Tôi hỏi tốt chỗ nào. Tiểu Cửu nói: Tôi qua may mà có cậu, không thì ngón tay tôi cũng chẳng còn nữa rồi.

Tiểu Cửu ngắm tay mình giống như đang nhìn tay già, trông hơi buồn cười.

Tôi uống ít nước trái cây, cẩn thận nói: Tiểu Cửu, Trình Thiên Hữu không giống người xấu.

Tiểu Cửu cười: Người tốt và người xấu không có phạm vi đo lường. Cô nói: Hôm qua cô ói ra cả người anh ta, anh ta lại tức giận, muốn chặt ngón tay tôi ra, cô lại đưa tay cô ra khiến anh ta nổi khùng. Anh ta vẫn kinh ngạc nhìn cô, cô lại ôm anh ta khóc rồi gọi anh trai. Cô còn muốn anh ta đem cô về nhà, quay lại Ngụy Gia Bình, trở về chỗ cây táo mà cô thích. Khương Sinh, cô không thấy được vẻ mặt của anh ta lúc đó dịu dàng thế nào đâu, quả thật không giống với anh ta thường ngày.

Tôi cười cười: Sao tôi lại không nhớ chứ?

Tiểu Cửu cười: Chỉ là, Thiên Hữu thật rất giống Lương Sinh, đều đẹp trai như vậy.

Tôi nói: Nếu thế là cô thích Lương Sinh vì đẹp trai à?

Tiểu Cửu hít mạnh thuốc, cười: Tôi không thích bất kỳ gã đàn ông nào. Sau đó cô uống từng chai từng chai một, không lâu sau thì cô say. Sau đó thì ôm bàn khóc.

Tôi phát hiện nhiều người hề có tâm sự thì sau khi uống rượu xong sẽ khóc. Rượu là một thứ gì đó vô cùng thành thật, mặc dù nó cũng chán như những kẻ khác vậy.

Tôi hỏi Tiểu Cửu: Cô nợ Thiên Hữu cái gì?

Tiểu Cửu phẩy phẩy tay: Thiếu rất nhiều rất nhiều tiền. Khương Sinh, dù cho Thiên Hữu có bắt cô làm bảo bối thì cô cũng không thể qua lại với anh ta. Trình Thiên Hữu giống Lương Sinh, nhưng mà anh ta không phải Lương Sinh. Anh ta là kẻ có tiền có thể ở nơi này.

Tôi nói: Tiểu Cửu, cô uống nhiều rồi, lại nói lung tung.

Tiểu Cửu nói: Tôi uống không nhiều. Sau đó lại ôm bàn khóc, trong lúc khóc cô còn gọi tên một người, là Bắc Tiểu Vũ.

Đêm đó, trong không gian chật hẹp của tiệm cơm, chứa đầy vị thuốc, mùi rượu, và còn có chút nhớ nhung.

Khi tôi đưa Tiểu Cửu về nhà, tôi nói với cô ấy: Tiểu Cửu à, mặc kệ trước đây người ấy đã trải qua cái gì, hoặc gặp phải điều gì, nhưng khi cô ấy gặp người mình thích hoặc cuộc sống tốt thì nên mở sang một trang mới. Tiểu Cửu, cô và Bắc Tiểu Vũ cũng nên như vậy.

Tiểu Cửu cười ha ha: Con mẹ nó Khương Sinh, cô trở thành nhà văn từ khi nào vậy?

Sau đó cô ấy dần ngủ thiếp đi.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, bộ dạng lúc Tiểu Cửu ngủ thật giống như một thiên sứ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Dời Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Hai Vết Thương, Một Cảm Giác Đau Đớn

Quay về trường thì thấy Lương Sinh đứng trước cổng, ánh đèn đường kéo dài bóng của anh. Anh nhìn thấy tôi thì vội vàng chạy đến hỏi: Khương Sinh, tôi qua em đi đâu thế?

Tôi nghe tiếng của anh đầy âm mũi, có chút run run. Mắt anh đỏ ngầu, trán còn có vết thương mờ, tôi lấy tay chạm nhẹ, hỏi anh: Anh, còn đau không?

Lương Sinh khẽ lắc đầu.

Năm tôi bốn tuổi đã để lại một vết cắn trên tay Lương Sinh sáu tuổi, từ đó về sau, mỗi đêm tôi lại mơ thấy nỗi đau đớn như chực nứt ra.

Còn năm Lương Sinh mười tám tuổi, tôi mười sáu tuổi lại cho anh một vết thương trên trán. Từ giờ về sau, cũng khiến tôi mỗi đêm nằm mơ, đều có cơn đau như muốn nứt ra.

Hai vết thương, một cảm giác đau đớn.

Hôm nay gặp Bắc Tiểu Vũ, cậu còn mắng tôi một trận, cậu ta nói tôi không biết suy nghĩ, nói: Cậu có biết tôi qua Lương Sinh tìm cậu khắp nơi không hả, có biết cậu ấy đường đường là một thằng con trai lại sợ đến phải khóc không?

Tôi nhìn Bắc Tiểu Vũ, tôi biết cậu và tôi đều cùng mến Lương Sinh. Tuy bây giờ cậu vì Tiểu Cửu mà cắt đứt với Lương Sinh nhưng lại không thể ảnh hưởng đến phần tình cảm thuở còn nhỏ ở sâu trong đáy lòng.

Tôi không biết một người con trai sẽ khóc vì cái gì, Lương Sinh khóc là vì rất sợ sao? Rất sợ tôi gặp phải chuyện bất trắc ư? Nếu trên đời này thực sự mất đi người con gái tên Khương Sinh thì Lương Sinh à, anh thật sự sẽ đau khổ sao?

Sẽ giống như lúc còn bé, tôi nhìn thấy người khác bắt nạt anh thì đau khổ ư?

Lương Sinh nói: Khương Sinh, em đang nghĩ gì vậy? Mau về ký túc đi. Qua một tháng nữa thì thi rồi, em nên chuẩn bị tốt. Cũng để Bắc Tiểu Vũ ôn tập tốt đi.

Ừ, tôi khẽ gật đầu rồi cùng Lương Sinh bước vào trong.

Lương Sinh phát hiện giờ tôi đã là một cô gái chưa đầy tâm sự. Có một số việc, tôi cũng dần không nói với Lương Sinh. Ví dụ như tình cảm của Bắc Tiểu Vũ, tình cảm của Tiểu Cửu và còn chuyện với người đàn ông tên Thiên Hữu.

Trở lại ký túc xá, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Lăng tái nhợt, kéo tay tôi lại hỏi: Khương Sinh, cậu làm tớ sợ muốn chết. Giờ không sao chứ?

Tôi gật đầu.

Kim Lăng nói: Không có chuyện gì là tốt rồi. Cô suy nghĩ một hồi rồi nói: Tớ qua Vị Ương ở cả đêm trong ký túc xá chờ cậu đó. Có thể là do anh cậu lo lắng cho cậu.

Tôi nhìn gương mặt trắng như sứ của Kim Lăng nói: Ừ, biết rồi. Kim Lăng, cậu ngủ trước đi.

Đêm đó, tôi và Vị Ương ngồi ở cửa ký túc bồi hồi rất lâu. Tôi có rất nhiều thứ muốn nói với cô ấy, tôi nghĩ sẽ để cô ấy thay tôi chăm sóc Lương Sinh, tôi nghĩ sẽ nói với cô ấy rằng, xin lỗi vì đã quấy rầy Lương Sinh lâu như vậy.

Nhưng những lời này tôi lại không thể nói thành lời. Trước khi rời khỏi Ngụy Gia Bình, Lương Sinh còn là anh trai tốt của tôi, tôi còn có thể cố tình làm bậy trước mặt anh. Còn bây giờ, tất cả đã thuộc về thời niên thiếu, thời gian dài đằng đẳng như cổ tình chạy trốn.

Đa cảm quá.

Theo lời của Bắc Tiểu Vũ thì là mẹ nó đa cảm.

Cho nên mẹ nó, đêm hôm đó tôi cũng chỉ có thể bất lực trốn trong nhà vệ sinh như con dơi, vùi đầu khóc thảng cho đến khi ngủ thiếp đi. Trong mơ, Tiểu Mễ ở dưới chân tôi, thông minh như thế, thông minh như thế. Còn tôi thì bụng bát mỳ mà Lương Sinh làm ngón từng miếng ăn sạch, Lương Sinh ở cạnh tôi ngẩng đầu lên nhìn trăng. . .

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Dị Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Khương Sinh, Cái Đầu Em Đang Chứa Gì Vậy Chứ

Từ lúc bước vào giai đoạn ôn tập cuối kỳ, mỗi học sinh đều có ý định nghỉ hè sẽ đi đâu đó chơi.

Bắc Tiểu Vũ tính toán làm cách nào để xin ba cậu được nhiều tiền hơn còn nói vòng vo sẽ đến núi Ngũ Thai cắt tóc đi tu, cậu nói: Khương Sinh à, dù sao thì cũng không ai cần tớ. Lúc nói những lời này, mắt của cậu hơi hồng, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Cửu đang đứng bên cạnh tôi.

Tiểu Cửu cũng không thêm để ý đến cậu, tôi biết cô ấy đang tìm một cuộc sống mới, làm cách nào để trả tiền cho Thiên Hữu, làm cách nào để quên đi những buồn bực đã qua.

Kế hoạch của Kim Lăng là đi tham quan thành Nam Kinh, cậu ấy nói cậu ấy sinh ra ở Nam Kinh nhưng mới một tuổi thì ba mẹ đã ly hôn, cuối cùng cũng có thể đi qua tòa thành ấy, cậu rất muốn nhìn thử đó là tòa thành như thế nào.

Tôi rất tán thành ý kiến của Kim Lăng, vì tôi nghĩ thời kỳ Nam Bắc triều tiền bạc, đồ làm đẹp rực rỡ phồn hoa rất thích hợp với khí chất của Kim Lăng. Rất dịu dàng rất mạnh mẽ.

Còn về tâm tư của Lương Sinh, tôi cũng không thêm nghĩ nữa, vì có nghĩ cũng chẳng để làm gì. Xa cách lâu như vậy, tôi đã sớm không còn hiểu được anh nữa rồi.

Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, tôi chỉ muốn quay về Ngụy Gia Bình, quay về thăm người mẹ già nua, nhìn đồng cỏ xanh biếc ở Ngụy Gia Bình, còn có cây táo nằm trong phạm vi hoạt động của tôi mà Lương Sinh đã giành được.

Sau khi kỳ thi kết thúc, Bắc Tiểu Vũ nói với tôi: Khương Sinh, tớ thì không có vấn đề gì cả.

Tôi nói: Vậy thì chúc mừng rồi.

Cậu nói: Tớ nói tới tám môn lận.

Tôi nói: Vậy thì chúc mừng cậu có tám môn được một trăm điểm.

Cậu thật đáng ghét quá, tớ còn chưa nói hết mà. Tớ muốn nói, tám môn này không có chút hy vọng nào được một trăm điểm. Ví dụ như thầy giáo nhân từ nương tay, tớ điền câu trả lời là đề chính xác với xác suất một trăm phần trăm. . .

Tôi nói: Được rồi, cậu đừng nói nữa, cậu vẫn muốn đi núi Ngũ Thai đấy chứ.

Bắc Tiểu Vũ hừ lạnh: Mẹ, Khương Sinh, cậu với anh cậu đều không có lương tâm như nhau. Nói xong, cậu dừng lại một chút rồi hỏi: Khương Sinh, gần đây Lương Sinh khỏe không?

Tôi cúi đầu nhìn chân mình, không lên tiếng.

Thực ra tôi cũng không biết Lương Sinh ra sao.

Lúc chiều thu dọn đồ ở ký túc thì Lương Sinh đến tìm tôi.

Anh mua cho tôi một chai nước cam có ga, đưa cho tôi rồi nói: Khương Sinh, giờ chúng ta về nhà đúng không?

Tôi nói: Em muốn về bây giờ, chỉ có điều anh có chuyện gì thì mau đi đi, em ở đây chờ anh vài ngày là được rồi.

Lương Sinh cười: Anh cũng không có việc gì. Chỉ là muốn biết em có cần sắp xếp chuyện gì khác không. Nếu như không thì chúng ta về nhà.

Tôi nói: Vậy được rồi, chỉ là em phải cùng Tiểu Cửu đi mua sắm, sau đó mới trở lại tìm anh rồi về nhà. Ừm, vậy anh cũng có thể trò chuyện cùng Vị Ương nhiều hơn rồi.

Lương Sinh cười cười nói: Vị Ương là đã về nhà từ sớm rồi, cô ấy nói mình thì không được, tâm trạng hơi tệ nên muốn về nhà sớm.

Tôi bĩu môi nhìn Lương Sinh: Chẳng trách anh muốn về nhà sớm.

Lương Sinh lắc đầu, thở dài: Khương Sinh, cái đầu nhỏ của em nghĩ bậy bạ gì nữa đấy.

Tôi nói: Anh, em không thèm nghe anh nói nữa, em phải đi tìm Tiểu Cửu, không chừng cô ấy đang đứng ở cổng trường chờ em.

Lương Sinh gật đầu nói: Em chú ý an toàn đó.

Tôi cũng không kịp suy nghĩ gì thì vội chạy đến cổng trường.

Tiểu Cửu đứng ở cổng trường như một con ruồi bay qua bay lại, tôi nghĩ cô ấy đã chờ lâu rồi. Quả nhiên, vừa thấy tôi thì cô nàng hét lên: Khương Sinh, mụ nội nó vào phòng thi xong rồi ngủ trong đó luôn hả? Trẻ thế này mới chịu xuất hiện?

Tôi cười với cô ấy: Không phải đâu, vừa rồi tôi bàn bạc với Lương Sinh khi nào thì về nhà nên ra trễ một chút. Tiểu Cửu, cô đừng giận mà.

Hôm nay Tiểu Cửu ăn mặc rất đặc biệt, một bộ đồ vàng chói giống hệt như cây chanh vậy, nói đúng hơn chính là cây chanh đang tức giận. Nếu thêm màu vàng tươi thì giống hệt con gà con mới nở.

Tôi nói: Tiểu Cửu, rốt cuộc tôi đã hiểu vì sao Bắc Tiểu Vũ lại nhớ mãi không quên cô rồi. Mỗi lần cô ăn mặc đều khiến người ta nhớ mãi không quên mà, bảo sao cậu ấy muốn quên cũng không quên được.

Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, cậu bớt nói đi, tôi không nói nhiều với cậu nữa. Chúng ta mau đi làm chính sự thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Đừng Nói Tiểu Cửu Tôi Không Nhắc Trước Cho Cậu

Tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Trình Thiên Hữu. Hơn nữa lại còn ở tình huống tồi tệ như thế này.

Tôi và Tiểu Cửu đi dạo phố đến tối, Tiểu Cửu cũng không mua gì mà chỉ đi dạo. Đến tám giờ tôi mới nhớ đã đồng ý sáu giờ đến ga tiễn Kim Lăng.

Tôi nói với Tiểu Cửu: Lần này xong rồi, Kim Lăng sẽ nổi giận cho coi.

Tiểu Cửu cười: Dù sao Khương Sinh cậu cũng đã đắc tội với tôi rồi, còn sợ đắc tội với người khác nữa à.

Tôi không thèm để ý đến cô, còn cô ấy thì cười lạnh, nói: Khương Sinh, tôi dẫn cậu đến ngõ Loan ăn tôm càng hấp. Coi như chịu tội với cậu được

chưa?

Ngõ Loan là nơi hẻo lánh của thành phố. Nhưng rất nhiều đồ ăn vặt đều tập trung ở nơi này, người tới đây ngoại trừ học sinh thì là người dân có tầng lớp thấp. Chỉ có điều đồ ăn ngon ở đây không phải tầng lớp cao có thể thưởng thức dễ dàng.

Tôi và Tiểu Cửu cười nói của vào ngõ Loan, nhưng vừa tới ngõ đã thấy Trình Thiên Hữu cả người đầy máu, mặt mày tái nhợt. Xung quanh là một đám người trần trối vây nhìn, không ai trong bọn họ bước tới cũng chẳng có người nào gọi một cuộc điện thoại. Tiểu Cửu vừa thấy anh ta thì kéo tôi bỏ đi.

Tôi cố chấp đẩy Tiểu Cửu ra, như trúng tà mà chạy đến bên Trình Thiên Hữu. Lay lay cánh tay anh ta: Chú sao thế? Sao lại thế này?

Anh ta yếu ớt nâng mắt nhìn tôi một cái, đôi môi tím ngắt khê mấp máy: Khương... Khương Sinh, gọi cho Ninh Tín. Nói xong thì ngất luôn.

Tôi cuống quýt lấy điện thoại trong túi anh ta ra, tìm số của cô gái tên Ninh Tín rồi gọi. Giọng nói run rẩy mơ hồ truyền tới, tôi nói: Cô mau đến đây đi, anh ta ở ngõ Loan...

Sau khi ngắt điện thoại, tôi mới giật mình phát giác, Ninh Tín, đúng là cái tên quen thuộc. Ninh Tín trong điện thoại của Thiên Hữu có phải là Ninh Tín mà tôi, Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ gặp ở KFC không? Xinh đẹp như khói, dịu dàng như ngọc. Kinh doanh nơi ăn chơi trác tác mà Bắc Tiểu Vũ nói- Ninh Tín, biệt lại vô dạng.

Tôi lấy khăn tay cầm máu cho Trình Thiên Hữu, Tiểu Cửu mặt không chút cảm xúc đứng cạnh tôi, cô nói: Khương Sinh, sao cậu phải khổ thế chứ? Sao còn chuốc lấy phiền phức lên người mình hả, Trình Thiên Hữu không phải kẻ mà cậu có thể chọc tới. Tớ đã nói rất nhiều lần rồi, sao cậu lại không nghe cơ chứ!

Tôi nói: Tiểu Cửu, tôi chỉ trêu anh ta một lần, nhưng anh ta bị thương đến mức này thì không thể không quản được.

Tiểu Cửu nói: Được lắm, tớ biết cậu là tiểu Bò Tát, tiểu tiên nữ, nhưng mà Khương Sinh à, nếu sau này có phiền phức gì thì đừng trách Tiểu Cửu tớ không nói cậu trước.

Tôi nhìn máu của Trình Thiên Hữu nhuộm đầy khăn, lòng lại hơi đau. Tôi nói: Tiểu Cửu, cậu đừng biến mọi chuyện trở nên bi quan như thế.

Tiểu Cửu lắc đầu, không nói lời nào.

Ninh Tín chạy vào ngõ Loan, thấy Trình Thiên Hữu nằm dưới đất, cô không nói câu nào đã trực tiếp đưa anh ta lên xe. Nhưng tôi có thể thấy chớp mũi của cô phủ một lớp mồ hôi, đôi mắt cô lại toát ra nét đau lòng.

Cô đưa một xấp tiền mặt cho tôi, nói lời cảm ơn rồi lái xe rời đi.

Một khắc ấy, giống như cô đã quên mất chúng tôi từng gặp mặt. Là vì gương mặt của tôi dễ quên hay vì Trình Thiên Hữu bị thương nên ánh mắt cô không thêm để tâm tới người khác đây.

Tôi ngây ngốc đứng ở ngõ Loan. Tiểu Cửu kéo tay tôi chạy, cô nói: Mẹ nó Khương Sinh, cậu khờ quá, cầm nhiều tiền thế này còn không chịu chạy, muốn bị cướp à.

Tiểu Cửu nói xong thì tôi chợt tỉnh ngộ. Tôi có cảm giác, cô gái tên Ninh Tín kia đã ném một quả lựu đạn vào tay tôi rồi. Nghĩ tới đây, sống lưng tôi lại chợt thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Dôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Xem Ra Bây Giờ Họ Đã Bắt Đầu Hòa Thuận Với Nhau Rồi

Tôi nói với Tiểu Cửu: Ban ngày ở Ngự Gia Bình rất xanh, nước xanh trong, cây cỏ xanh biếc. Tiểu Cửu bổ sung một câu lại là: Cậu ngu quá. Tôi nói: Cũng có thể. Nếu việc Bắc Tiểu Vũ thích cậu là một hành vi rất ngu. Tiểu Cửu cười: Khương Sinh à, tôi nói này. Ninh Tín đưa nhiều tiền cho cậu là xứng đáng, cậu giúp cô ta cứu tên khốn Trình Thiên Hữu kia mà. Cô ta phải cảm ơn cậu mới phải. Cậu cất tiền làm gì đây? Muốn trả lại à? Tôi khẽ gật đầu, tôi nói: Tiểu Cửu, tôi muốn cứu anh ta không phải vì tiền, mà thấy anh ta bị thương đến mức đó thì đau lòng. Tiểu Cửu cười nhạt: Để nghe thật, giữ lời đó lại mà nói với hắn ta đi. Chỉ có điều, Khương Sinh, không phải là Tiểu Cửu tôi chưa nhắc cậu, cậu nói vậy thì nhất định là đã rung động trước cục vàng Trình Thiên Hữu kia rồi, những người như bọn họ đã là nước không thể chạm, mọi việc đều đặt chữ lợi lên làm đầu, cậu đừng đem cuộc sống của mình dung hòa với những người như thế. Tôi vừa định nói "Tiểu Cửu, cậu nghĩ nhiều rồi" thì Bắc Tiểu Vũ lại xuất hiện. Lưng mang một bọc hành lý rất to, cậu ta nói: Khương Sinh, cậu không về nhà à? Lát nữa chú tớ đến đón tớ đây. Tôi nghĩ vẫn hỏi lại: Sao ba cậu không đến? Bắc Tiểu Cửu cười: Ba tớ mang

đám người Hà Mãn Hậu đi Hà Bắc, chừng cuối năm mới có thể về. Bảo là muốn mở rộng thị trường ở đó. Tôi nói: À, ra thế, vậy chờ Lương Sinh với Bắc Tiểu Vũ nói: Được, chúng mình chờ một chút. Gần đây, quan hệ của Bắc Tiểu Vũ và Lương Sinh đã dần dần cải thiện, không còn như nước với lửa nữa. Tuy không nói gì nhưng khi nhắc tới Lương Sinh thì mặt Bắc Tiểu Vũ đã không còn khó chịu nữa. Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, cậu quay về Ngụy Gia Bình rồi thì tôi sẽ không có ai chơi cùng. Tôi cười: Dù sao cũng chỉ có một tháng, Tiểu Cửu, cậu ở đây cũng chỉ có một mình, hay là tới Ngụy Gia Bình cùng chúng tôi đi. Tôi dẫn cậu đến chỗ cây táo Lương Sinh chiếm cho tôi. Tiểu Cửu lại vui vẻ đồng ý: Cũng được, tôi cũng không cần đồ đạc gì, mặc đồ của cậu là được rồi. Tôi nói: Ủ, này không có vấn đề gì. Bắc Tiểu Vũ cười nhạt nói: Ai da, Khương Sinh, cậu có trang phục của con gà từ lúc nào vậy? Đồ của Black Widow? Đồ Tiểu Long Nữ? Hay cây chanh? Tiểu Cửu người ta thế mà thích đồ đi diễn kịch đó. Tiểu Cửu đấm cậu ta một cái: Bắc Tiểu Vũ, bây giờ cậu có thể đi núi Ngũ Thai rồi đó, không cần gat tiền của ba cậu đâu, bây giờ Khương Sinh có rất nhiều tiền để cho cậu! Bắc Tiểu Vũ nói: Được rồi mà, Tiểu Cửu, tôi không cãi nhau với cậu. Cậu muốn đi Ngụy Gia Bình thì nhất định tôi phải làm chủ nhà rồi, tạm thời tôi ngừng quy y đây. Tôi nghe Bắc Tiểu Vũ và Tiểu Cửu lời qua lời lại, có cảm giác rất vui vẻ. Thực ra, tôi cũng không biết vì sao mà Tiểu Cửu luôn né tránh Bắc Tiểu Vũ, nhưng mà xem ra hình như họ bắt đầu hòa thuận với nhau rồi. Lương Sinh kéo một túi hành lý thật to tới tìm tôi, thấy Bắc Tiểu Vũ lại không biết phải làm sao, nhưng thật ra không biết có phải vì Tiểu Cửu muốn đi Ngụy Gia Bình hay không mà cậu ta lại nhiệt tình với Lương Sinh, đứng dậy xách hành lý đùm anh. Mặt Lương Sinh lại ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Bầu Trời Ngụy Gia Bình

Trở về Ngụy Gia Bình, tôi và Tiểu Cửu ở cùng nhau.

Đương nhiên lúc cô nhìn thấy nhà của chúng tôi, tôi có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên trên mặt cô. Bốn vách tường trống trơn, hai người già yếu ớt, một người nằm trên giường, một người ngồi xe lăn.

Sau khi trở về, điều đầu tiên Lương Sinh làm là rửa chân giúp ba và mẹ. Làn da già nua với vóc người trẻ trung của Lương Sinh in xuống bóng nước, giống như vĩnh hằng cùng thời gian.

Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, tôi vẫn biết nhà hai cậu nghèo, nhưng tôi lại không ngờ là nghèo tới mức này.

Tôi cười cười nói: Học phí của tôi và Lương Sinh đều do ba của Bắc Tiểu Vũ giúp, nếu không có ba của cậu ấy, tôi nghĩ Lương Sinh của hiện tại sẽ khiến người ta phải đau lòng.

Tiểu Cửu nói: Không ngờ tên ngốc Bắc Tiểu Vũ có một người ba đáng kính như vậy.

Tôi cười nói: Tiểu Cửu, sao chuyện gì cậu cũng tăng cho nó lên trời hết vậy? Tôi nghĩ cậu nói ba của cậu ấy tốt là được rồi, đáng kính chỉ nên dùng cho những nhân vật lớn thôi.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: Chỉ có điều ba của Bắc Tiểu Vũ rất đáng kính trong chuyện ông ấy đưa đám người Hà Mãn Hậu rời khỏi Ngụy Gia Bình, cũng vì thế mà nhà chúng tôi mới có thể sống khá hơn một chút.

Lúc nói lời này, tôi mới phát hiện mình đúng là một tiểu nhân không hơn không kém, thù dai vô cùng. Tai họa Hà Mãn Hậu đem lại cho chúng tôi nhiều năm trước, đến bây giờ tôi vẫn không hề quên đi.

Cũng may Tiểu Cửu không hỏi tôi rằng Hà Mãn Hậu đã làm chuyện gì với nhà tôi, nếu không thì tôi lại tốn sức mà giải thích cho cô.

Tôi đưa Tiểu Cửu đến cây táo chua, mọi thứ ở Ngụy Gia Bình vẫn mang dáng vẻ cũ. Tiểu Cửu ăn táo xong thì khen không ngừng, cô nói: Aida, Khương Sinh, nếu như tôi có một người anh như Lương Sinh thì tốt biết mấy.

Rất nhiều nữ sinh đều nói thế: Khương Sinh, nếu có một anh trai như Lương Sinh thì tốt biết bao. Nhưng mà, nếu như có thể, tôi tình nguyện để Lương Sinh làm anh trai của bất cứ người nào, cũng không cần anh là anh trai tôi.

Cây táo đã già rồi, ăn vào chỉ toàn vị chát. Chữ khắc trên cành cây cũng không còn thấy rõ nữa, cây táo trong con mê của cậu trai kia cũng đã dần lớn lên. Đôi khi trưởng thành cũng là một loại cảm giác đau đớn mơ hồ.

Chẳng qua lúc đó cùng Lương Sinh bắt sâu, ăn thịt kho tàu tôi lại không hiểu mấy.

Tôi nói với Tiểu Cửu: Tớ phải gọi điện cho Kim Lăng. Tiểu Cửu nói: Di động của tớ bị hư rồi, hay là cậu lấy của Bắc Tiểu Vũ đi.

Đang nói đến đó thì Bắc Tiểu Vũ lách mông to cũng cái điện thoại của cậu ta tới: Khương Sinh, Khương Sinh, nhanh nhanh, có người gọi điện tìm cậu nè!

Xin phép được nói một chút về vấn đề tại sao lại gọi là Bắc Tiểu Vũ mông to. Vóc người của Bắc Tiểu Vũ không tẻ lắm, nhưng lại có chút “háo sắc”.

Năm năm tuổi, tôi phát hiện mộng của Bắc Tiểu Vũ lớn hơn so với mấy nam sinh khác, nên tôi coi như chăm chỉ học hỏi chút phát triển cơ thể của đám trẻ ở Ngự Gia Bình. Tôi nói: Bắc Tiểu Vũ này, sao mộng cậu lớn thế hả?

Kết quả là Bắc Tiểu Vũ khóc.

Ngày đó cậu ta khóc vô cùng thương tâm, giống như tôi đụng chạm đến lòng tự tôn của cậu ta vậy.

Cho nên đến giờ tôi chỉ có thể nhìn cái mộng to thật to của cậu ta, cũng không dám nhắc lại chuyện đó nữa. Tôi hỏi Bắc Tiểu Vũ: Là Kim Lăng à?

Bởi vì trừ Kim Lăng thì tôi không nghĩ ra ai có thể thông qua Bắc Tiểu Vũ tìm tôi.

Bắc Tiểu Vũ lắc đầu nói: Không phải, hình như là một người tên là Trình Thiên Hữu.

Tiểu Cửu nhỏ giọng nói: Khương Sinh, Khương Sinh, ngàn vạn lần đừng có nhân!

Tay của tôi lại như có quỷ ám mà đưa tôi trước mắt Bắc Tiểu Vũ, cầm lấy điện thoại.

Trình Thiên Hữu gọi điện thoại tới tìm Khương Sinh là có chuyện gì? Hôm ở ngõ Loan, là ai đánh Trình Thiên Hữu? Ninh Tín và Thiên Hữu có quan hệ gì? Tiểu Cửu và Bắc Tiểu Vũ có quen nhau ở Ngự Gia Bình hay không? Kim Lăng ở Nam Kinh gặp phải chuyện gì? Mùa hè này Lương Sinh và Khương Sinh sẽ trải qua những chuyện gì? Mời đón xem các chương sau của “Lương Sinh, liệu đôi ta có thể không đau thương?”

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thiếu Gia Lên Cơn Điên

Tôi cẩn thận nghe máy, nói một câu: Alo.

Cảm giác không nói nên lời ấy, trong khoảnh khắc đó, lòng tôi lại nhen nhóm thứ cảm xúc bất an lo lắng, giống như lông vũ tình tứ chạm vào cỏ non. Chỉ có điều lúc đó tôi không tự hỏi mình rằng vì sao bản thân lại luôn có cảm xúc khác thường ấy khi gặp người đàn ông này?

Giọng của Trình Thiên Hữu truyền tới, âm khàn khàn, có chút biếng nhác, tôi mơ hồ cảm nhận được đôi môi mỏng hơi khô nê của anh ta vì mấy ngày trước bị thương nặng. Anh ta nói: Khương Sinh, là cô à?

Tôi khẽ ừ một tiếng, mở to mắt nhìn về phía Tiểu Cửu, Tiểu Cửu cũng dùng đôi mắt lạnh lợi trừng tôi.

Trình Thiên Hữu ở đầu máy bên kia sau khi xác định là tôi thì đột nhiên quát lớn: Khương Sinh, cô là heo à? Cô cầm điện thoại của tôi cho ai rồi!?

Điện thoại? Tôi đột nhiên ngây người. Trình Thiên Hữu mắng: Phải, hay là cô đưa điện thoại cho Ninh Tín...

Tôi chăm chú nghe điện thoại, lặng lẽ hỏi Tiểu Cửu: Hôm đó tớ cầm máy của Trình Thiên Hữu rồi để đâu?

Tiểu Cửu giật mình nhìn tôi, nói: Anh ta nửa sống nửa chết gọi điện cho cậu cũng chỉ vì một cái điện thoại? Tên thiếu gia đó có phải trẻ con không vậy?

Tôi nói: Tiểu Cửu, tớ cũng quên mất là đưa điện thoại của anh ta cho ai rồi. Nay Tiểu Cửu, không phải cậu nói Trình Thiên Hữu là một kẻ đáng sợ à? Có phải là tớ tiêu rồi không?

Tiểu Cửu nói: Tên thiếu gia đó cũng không phải không hiểu lý lẽ, cậu cứ nói thật cho anh ta biết đi.

Tôi thấp thỏm áp điện thoại lên tai, có vẻ Trình Thiên Hữu đã mắng mệt rồi nên trong điện thoại chỉ còn tiếng thở hổn hển. Tôi nói: Lúc đó tôi gấp quá nên đã quên mất đưa điện thoại của anh cho ai rồi. Nhưng mà, tôi thực sự không có giữ nó...

Trình Thiên Hữu ngắt lời tôi, nói: Tôi biết là cô giữ nó, Ninh Tín thấy cô làm việc nghĩa nên cũng đưa không ít thù lao, tay cô còn muốn giữ thêm bao nhiêu tiền nữa chứ?

Lời của anh ta khiến tôi buồn bực, thiếu chút nữa là chửi: Con mẹ nó tên công tử thú, đại gia Khương Sinh tôi có lòng tốt cứu cái mạng nhỏ của anh, anh cho là anh đáng bao nhiêu tiền? Khương đại gia tôi dù có nghèo đến mức sống chui trong hang thì đồng tiền của mấy người giúp tôi được bao nhiêu gạo? Mẹ kiếp anh có phải không có não không hả? Quên, là tôi không có não! Thế nên mới cứu tên khốn nạn như anh!

Đương nhiên nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tôi vẫn không dám nói ra. Tôi và Tiểu Cửu không giống nhau, tôi là đứa trẻ bị nên giáo dục truyền thống đầu độc, lúc nào cũng bước đi kiểu thực nữ. Dù mắt tôi đầy phẫn nộ, dù tận đáng sợ thì giọng nói của tôi lại cực kỳ dịu dàng bình thản, tôi nói: Không phải anh

cần điện thoại à, có cần bảo Ninh Tín tới trả công cho tôi không? Nói thật, tôi còn chẳng thèm, muốn lấy gấp thì anh tới lấy, còn không thì chờ chị hai này về rồi đưa trả lại cho...

Trình Thiên Hữu ở đầu dây bên kia muốn nổi điên, tôi chợt nghe có giọng nữ phát ra, giọng nói ngọt ngào khéo léo, cô nói: Thiên Hữu, anh cần gì phải làm khó dễ một cô nhóc chứ? Sau câu này, giọng nói đó vang lên ở bên tai, cô nói: Là Khương Sinh à? Có thể là Thiên Hữu đau quá nên muốn đập phá, em đừng buồn nhé. Anh ấy cũng không phải vì chuyện điện thoại đâu, mà vì giận chị mấy ngày trước để em lại ở ngõ Loan, mấy ngày nay không có chuyện gì cũng tìm chị hỏi, lo em bị trả thù hay gặp phiền phức. Vì khó liên lạc được với em, mà điện thoại cũng không phải lý do chính, anh ấy chỉ muốn biết em có an toàn hay không thôi. Khương Sinh, anh ấy có lòng tốt, em đừng giận nha.

Không cần đoán tôi cũng biết người có thể khiến Trình Thiên Hữu vừa giận sôi gan trở nên yên phận như vậy là ai, ngoại trừ cô nàng Ninh Tín mới hơn hai mươi tuổi mà có thể kinh doanh một chỗ ăn chơi lớn số một số hai thì còn ai khác chứ?

Đương nhiên tôi cũng không phải kẻ ngốc, nếu Ninh Tín đã nói như vậy thì tôi cũng chỉ có thể bày tỏ tình cảm thầm thiết quan tâm đến tình trạng hiện tại của Trình Thiên Hữu. Ninh Tín cười nói: Khương Sinh, khi nào nhập học thì đến chỗ chị chơi.

Tôi đáp một tiếng rồi cúp máy.

Tiểu Cửu nghi ngờ nhìn tôi: Có chuyện gì đấy?

Tôi đưa lại máy cho Bắc Tiểu Vũ: Không có gì, tên thiếu gia ấy lên cơn điên, bệnh dại. Nhưng mà Tiểu Cửu này, cậu nói xem cái điện thoại kia tớ đã đưa cho ai chứ?

Tiểu Cửu nói: Đừng nghĩ nữa, cứu anh ta cũng không sao. Nhưng mà Khương Sinh, tớ không nghĩ ra ai dám ra tay với con ông trời thế chứ? Hơn nữa, Khương Sinh này, tớ đã nói với cậu, Trình Thiên Hữu cũng là một kẻ da dày thịt béo, một hai người không dễ dàng đánh gục anh ta được đâu, đó là lý do tớ vẫn không yên.

Tôi nhìn Bắc Tiểu Vũ, sau đó cười với Tiểu Cửu: Cậu đừng nói khó hiểu như vậy được không? Giống như là xã hội đen vậy.

Tiểu Cửu đảo mắt: Lẽ nào Khương Sinh cậu nghĩ rằng tớ nói về xã hội trắng?

Tôi chu mỏ: Dù sao thì Trình Thiên Hữu cũng không có da dày thịt béo, cậu lại nói thế, tớ không thể nói cậu khó hiểu à?

Tiểu Cửu hừ lạnh: Khương Sinh, người tình trong mắt hóa Tây Thi, chẳng qua tớ chỉ nói thân thù của tên thiếu gia kia tốt mà thôi. Thôi kệ nó, sau này tớ không nói chuyện về Trình Thiên Hữu cho cậu nghe nữa, con mẹ nó, tớ bực mình rồi.

Bắc Tiểu Vũ nói: Tiểu Cửu, đi thôi, qua nhà tôi ăn cơm đi. Đừng thảo luận triết học với Khương Sinh nữa.

Tôi ngắt một cọng cỏ nhỏ ngậm trên miệng, cười với Bắc Tiểu Vũ, tôi nói: Cậu bảo Tiểu Cửu qua nhà cậu ăn cái gì? Cái gian bếp lạnh ngắt ấy à?

Chuyện tôi nói là sự thật, từ khi ba Bắc Tiểu Vũ trong một đêm phát nhanh như vậy, mẹ cậu ta đã bắt đầu có tính khí thất thường. Hầu như ngày nào bà ấy cũng ra ngoài khóc lóc kể lể chuyện chú Bắc ở bên ngoại tình, từ người già bệnh nặng chờ chết, đến trẻ con mới sinh không lâu, rất nhiều trẻ con bị bà ấy dọa sợ đến gào khóc, trên đường lớn về giọng cứ liên tục không ngừng, so với tiếng ếch trong hồ còn ảm ỉ hơn. Nhưng mà, người của Ngụy Gia Bình đều nói mẹ của Bắc Tiểu Vũ bị thần kinh, vì nhiều năm rồi mà chú Bắc vẫn không qua lại với đàn bà ở Ngụy Gia Bình, hơn nữa, cũng chưa từng nói lý hôn với mẹ Bắc Tiểu Vũ. Mẹ Bắc Tiểu Vũ bắt đầu tín Phật tín Bồ Tát, rồi tin có Chúa cứu thế, sau đó pháp luân truyền ra ngoài, bà ấy bắt đầu làm đệ tử của đại sư Lý Hồng Chí, kết quả môn võ này bị cấm. Mẹ Bắc Tiểu Vũ lại tin một đạo tin lành mới xuất hiện ở Ngụy Gia Bình, là lạy Ngọc Hoàng đại đế gì đó. Từ đó về sau không nấu cơm nữa, còn thần thần bí bí nói với Bắc Tiểu Vũ là: Mẹ đây là ăn khò lừa nhân gian, chờ tu hành xong thì có thể biến thành thất tiên nữ. Lời này khiến Bắc Tiểu Vũ dờ khóc dờ cười, cậu ta nói: Khương Sinh, thất tiên nữ này giống như thủ tướng chính phủ ấy, còn có thể có nhiệm kỳ mới à?

Bắc Tiểu Vũ bị tôi nói cho cứng họng, tôi biết mình nói hơi quá rồi nên vội lời kéo Bắc Tiểu Vũ và Tiểu Cửu nói: Đi, đến nhà tớ ăn mì Lương Sinh nấu, còn có trứng luộc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Kiếp Trước, Khương Sinh Là Một Con Mèo Vui Vẻ

Ba chúng tôi về nhà thì thấy Lương Sinh đang rửa chân cho ba, kể cho ông ấy nghe mấy chuyện vui lúc còn ở trường, ánh mắt ba vô cùng bình thản, giống như ánh mặt trời ấm áp vuốt ve gương mặt trẻ trung của Lương Sinh, tham lam bắt lấy mỗi một biểu tình sinh động trên mặt anh.

Nhìn bức tranh thực này, lòng tôi đột nhiên có chút chua xót. Tôi ngây ngốc nghĩ, nếu như không có chuyện ở hẻm mỏ mười hai năm trước, chắc Lương Sinh đã hạnh phúc, sống ở thành phố, gia cảnh khá giả, được giáo dục tốt, như một chàng hoàng tử. Lúc bé Lương Sinh từng nói cho tôi biết, lúc bốn tuổi anh đã bắt đầu học dương cầm. Có lúc anh mới sáng sớm lại chạy đến giường của tôi, mặt đầy hưng phấn nói: Khương Sinh, Khương Sinh, tối qua anh mơ thấy anh đàn dương cầm! Anh nói: Khương Sinh, chờ em lớn lên, anh dạy em chơi dương cầm, để em giống một công chúa chơi dương cầm, có được không?

Thế nhưng những mộng tưởng đã định trước sẽ càng lúc càng xa, lúc sáu tuổi Lương Sinh đến Ngụy Gia Bình, hết thầy đều đã trở nên xa xăm mờ mịt, chẳng qua lúc đó Lương Sinh và Khương Sinh còn nhỏ như vậy, nhỏ đến mức không biết sau này sẽ khó có thể chịu đựng được, nhỏ đến mức cho rằng khi lớn lên, mơ ước sẽ thành sự thật.

Hay như lúc này, tôi cũng muốn nếu như có thể trao đổi, tôi tình nguyện để ba bỏ mẹ, cũng không muốn sập hẻm mỏ ở Ngụy Gia Bình, tôi tình nguyện chỉ biết Bắc Tiểu Vũ và đám trẻ con cùng nhau chơi đùa, tình nguyện chẳng kiêng dè gì mà nói tục, tình nguyện da ngâm đen người thô kệch như một người phụ nữ thôn dã, cũng không muốn Lương Sinh như bây giờ, chịu nhiều cực khổ như vậy, chịu nhiều tội lỗi như vậy.

Lương Sinh thấy chúng tôi đã về thì nói: Ba mẹ đều đã ăn cơm rồi, anh chờ mấy đứa này giờ. Bốn tô mì để lâu quá đều nở hết cả rồi.

Bắc Tiểu Vũ cọt nhà cầm đũa lên nói: Lương Sinh, cậu chỉ biết ăn mì, không biết làm thứ khác để ăn à?

Tiểu Cửu nhìn Lương Sinh rồi giật lấy đôi đũa trong tay Bắc Tiểu Vũ nói: Thằng nhãi nhà cậu không ăn thì thôi, đừng có huyền thuyên như gái có chồng nữa được không?

Cái gì gọi là sang hèn cùng hưởng? Tiểu Cửu nói sang hèn cùng hưởng. Tôi không nghĩ ai có thể như Tiểu Cửu, một người chỉ mới học được một ít lại có thể đạt được loại cảnh giới xuất thần nhập quỷ này. Một câu này cũng thể hiện rõ Tiểu Cửu người ta học vấn thật uyên bác, có thể vận dụng thành ngữ của cổ nhân, này không phải gọi là thanh cao sao? Một “gái có chồng” nghe được như tôi chắc da gà rớt đầy đất, chẳng lẽ dùng không đúng tục ngữ thì sẽ trở thành thô tục à? Nhưng người ta cứ liên tục kết hợp như vậy, hơn nữa không nói sai chữ, không nói sai ngữ pháp, cũng không nghe ra nghĩa khác, nói tiếng phổ thông cũng cực kỳ tốt, cho nên có thể nói sau đó một đứa ngốc Ngừ vẫn như tôi không nghe thầy giảng mà học Tiểu Cửu một chút cũng có thể nhanh chóng tiến bộ rồi. Nói không chừng còn có thể xuất bản ra một quyển trích lời gì gì đấy, tuyển tập gì gì đấy, lừa gạt người ta một chút, danh vang thiên cổ, tha phương muôn đời.

Lương Sinh gấp trứng gà trong chén mình bỏ qua cho tôi: Khương Sinh, em đang nghĩ gì đấy?

À. Tôi đột nhiên định thần lại, cười tươi nói: Em đang nghĩ cho xuất bản tuyển tập văn và văn văn gì đấy.

Chỉ mình cậu? Bắc Tiểu Vũ đột nhiên cười sặc sụa, nói với Lương Sinh: Còn nhớ không? Khương đại tiểu thư của chúng ta viết văn: Thầy “Trung Hoa nổi dậy đọc sách” khiến lòng tôi sục sôi... Thầy dạy Ngừ vẫn nói cái gì? Nói là: Khương Sinh, em có dang trào thì dang trào, nhưng có thể nào thì dang trào cũng đừng trào đến mức rớt luôn chứ, em học toán thì được, sao môn Ngừ vẫn lại khiến người ta học máu như vậy!

Lương Sinh lén cười: Bắc Tiểu Vũ, cậu yên lặng ăn cơm đi, đừng chọc Khương Sinh nữa.

Tôi trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Vũ, làm mặt quỷ.

Đột nhiên Tiểu Cửu nhớ đến chuyện gì, cô hỏi: Khương Sinh, Bắc Tiểu Vũ nói nhà cậu có nuôi mèo, cậu giấu nó đâu rồi, sao tớ không thấy vậy?

Tiểu Cửu đột nhiên nhắc tới Tiểu Mễ khiến tôi hơi buồn. Lương Sinh nhìn bộ dạng đau khổ của tôi thì nói với Tiểu Cửu: Tiểu Mễ đã mất ba năm trước rồi. Sau đó anh vỗ vỗ đầu tôi: Khương Sinh, Tiểu Mễ nhà chúng ta là con mèo hạnh phúc nhất, vì nó có chủ nhân tốt như em.

Tôi khịt khịt mũi cười: Anh, em biết.

Cũng giống như Lương Sinh, Tiểu Mễ là một phần ký ức lúc còn bé của tôi, mỗi lần tôi khóc bị mẹ phạt đứng ngoài sân, Tiểu Mễ luôn ở dưới chân tôi, đến giờ tôi vẫn nhớ rõ thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Mễ, mượt mà như vậy dụi vào chân tôi. Có lúc, cái mũi nhỏ nhỏ khê thở ra hơi ấm nhẹ nhàng vòn quanh cổ chân tôi, giống như Lương Sinh, nó là sinh mạng cùng vui vẻ của tôi.

Trước khi Tiểu Mễ qua đời mấy ngày, nó không chịu để ý ai, tính tình có chút khó chịu.

Lương Sinh và tôi ôm nó đến bãi cỏ ở Ngụy Gia Bình, Tiểu Mễ an tĩnh nằm trong bụi cỏ, mắt híp lại, thỉnh thoảng hé mắt nhìn cây cỏ rậm rạp.

Tôi hỏi Lương Sinh: Kiếp sau, Tiểu Mễ có còn nhớ đường về không?

Lương Sinh nói: Đồ ngốc, làm gì có cái gọi là kiếp sau chứ?

Tôi cũng trở nên nóng nảy như Tiểu Mễ, đứng lên giậm với Lương Sinh, tôi nói: Anh gạt người, gạt người, gạt người! Có kiếp sau, có kiếp sau mà! Nói như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy ủy khuất, nước mắt cứ chảy xuống từng dòng, lăn tới khoe mỗi hồng nhụy của tôi.

Lương Sinh ngây ngốc nhìn tôi chảy nước mắt: Khương Sinh, em đừng khóc. Anh không muốn thấy em khóc.

Tôi lau nước mắt, toét miệng nở một nụ cười vô cùng khó coi với Lương Sinh: Lương Sinh, kiếp sau, em sẽ không làm em gái anh được chứ? Để Tiểu Mễ thay em làm em gái anh được chứ?

Lương Sinh vẫn không nói gì, ánh trăng cô đơn treo rất xa trên bầu trời, không nhìn thấy nhân gian tịch mịch.

Cũng chính là đêm đó, Tiểu Mễ mất tích, nói đúng hơn là nó đã qua đời. Người lớn nói, mèo là loài động vật rất kỳ lạ, lúc chết đi luôn tìm chỗ trốn, không cho người ta thấy.

Tôi luôn cảm thấy tất cả mèo con trên thế giới này đều là con gái, mà tất cả chó con đều là con trai, tất cả con gái giống mèo đều cẩn thận giấu kín tâm tư và vết thương của mình, rất sợ người khác phát hiện, còn những cậu trai giống chó con đều trung thành với ánh mắt của mình, tuy không nói lời nào nhưng ánh mắt của họ có thể tiết lộ cho cả thế giới biết.

Đêm đó, Lương Sinh ngồi trên đá mài ôn bài, tôi ngồi cạnh anh đung đưa chân, nhìn bầu trời, năm mười ba tuổi ấy, lần đầu tiên tôi biết thế nào là biệt ly, biệt ly cũng Tiểu Mễ.

Tôi hỏi Lương Sinh: Anh, anh có biết anh của kiếp trước gì cái gì không?

Lương Sinh khép sách lại, lắc đầu. Ánh mắt mát lạnh nhìn tôi như bầu trời như ánh trăng, tinh khiết mà trong suốt.

Tôi nói: Anh, nhưng em biết em của kiếp trước là cái gì.

Lương Sinh dùng sách gõ một cái lên đầu tôi, cười: Nói bừa. Khương Sinh à, anh nghĩ có khả năng kiếp trước của em là người thừa kế của Vương phủ thủy. Không bằng sau này anh gọi em là Khương đại thân bà bà nha?

Tôi nhăn mặt nhíu mày, làm mặt quỷ với anh: Em nói này, thực sự em biết kiếp trước của mình là cái gì đấy. Kiếp trước em là một con mèo, như Tiểu Mễ vậy.

Tôi an tĩnh nhìn Lương Sinh, dưới ánh trăng, mắt Lương Sinh như sao, sáng sủa, dịu dàng thân thiết. Tôi nói: Lương Sinh, anh có tin không? Anh có một cô em gái, kiếp trước em là một con mèo.

Lương Sinh không hiểu nhìn tôi, lắc đầu nói: Sao em lại khẳng định như vậy? Khương Sinh?

Tôi nói: Thực ra là em cảm giác như vậy. Kiếp trước, em gái kia của anh không muốn kiếp sau làm em gái của anh nữa. Vì vậy nói với con mèo Khương Sinh kia rằng: Khương Sinh, kiếp sau em thay chị làm em gái của anh trai được không. Bởi vì, kiếp trước em là con mèo Khương Sinh, kiếp này trở thành em gái của Lương Sinh.

Gió thổi qua mái tóc tôi, ánh mắt Lương Sinh đầy vẻ kinh ngạc nhìn tôi: Vậy Khương Sinh, kiếp trước anh là cái gì?

Tôi liếc mắt một cái nói: Anh, anh chính là anh, kiếp trước anh vẫn là Lương Sinh.

Lương Sinh nhẹ nhàng à một tiếng: Còn em gái kiếp trước của anh đâu rồi?

Tôi hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn mà nhảy xuống nền đá, đi mà quản cái em gái kiếp trước của anh ấy. Gì chứ, muốn làm hỗn loạn con mèo Khương Sinh à? Để cô ta cả đời đều không được sung sướng! Tôi ghét em gái kiếp trước của anh!

Tôi không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng...

Đến giờ Lương Sinh vẫn không biết, ba năm trước, lúc tôi vào phòng thì nước mắt đã thi nhau rơi xuống. Thật giống với lần chơi xuân năm ấy, bị cô giáo không chút lưu tình từ chối. Một khác đó, tôi mười ba tuổi đã tự sa vào lời nguyền không thể tự thoát ra được: Tôi tin chắc rằng mình của kiếp trước, chính là con mèo Khương Sinh vui vẻ, trở thành cô gái không cách nào vui vẻ được của kiếp này.

Chỉ là, Tiểu Mễ, xin em hãy nhớ kỹ dáng vẻ của Lương Sinh, để kiếp sau thay chị làm em gái Lương Sinh có được không?

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Vì Thế, Lương Sinh, Anh Nói Láo

Tôi ăn cái trứng gà mà Lương Sinh cho, Bắc Tiểu Vũ và Tiểu Cửu đã ăn xong hết rồi.

Lương Sinh nhìn tôi nói: Khương Sinh, rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy? Ăn chậm thế?

Bắc Tiểu Vũ cười: Cô nàng đang suy nghĩ là ăn nhiều như vậy cũng thật lãng phí. Có khi nào cậu thấy giá trở thành cây lười uoi chưa?

Lương Sinh trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Vũ: Cậu bớt chọc Khương Sinh đi, em ấy gầy như vậy cũng do cậu hại, cả ngày bị cậu dồn vật chà đạp tinh thần...

Tiểu Cửu cười: Lương Sinh, Lương Sinh, biết là từ ngữ của anh phong phú, nhưng nếu anh muốn Khương Sinh nhà mình mập lên thì anh cho cậu ấy uống mật ong đi, không tới hai tháng thịt trong người cô ấy sẽ xuất hiện.

Tôi bất mãn tròn mắt nhìn cô: Thịt của tôi liên quan gì tới các cậu? Tôi chấp nhận ít thịt đấy, các cậu thường ít thịt là dễ lắm à?

Bắc Tiểu Vũ cười ha ha: Này này Khương Sinh, từ nay về sau tớ sẽ không bao giờ... dồn vật chà đạp tinh thần cậu nữa, tớ phát hiện giờ cậu toàn là xương, tớ và Lương Sinh vốn rất thích thịt, còn cậu thì nhìn không ra chút thịt nào cả.

Tiểu Cửu ngồi bên cạnh cười, Lương Sinh nghe xong mặt tái mét, bỏ chén xuống mắng Bắc Tiểu Vũ: Cậu bớt nói bừa với Khương Sinh đi!

Bắc Tiểu Vũ lắc đầu, quay sang cười xòa với Lương Sinh: Đều lớn cả rồi, hơn nữa tớ chỉ nói cho một chút thôi, biết nhau từ hồi còi truồng, cậu tính toán nhiều thế làm gì? Thật không có nghĩa khí.

Tiểu Cửu cũng cười: Khương Sinh, sau này tớ với Bắc Tiểu Vũ cũng không lo cho cậu được, nhưng mà chị đây thật sự sợ vài năm nữa cậu cứ mãi thế này, phải đi mổ cho khổ cực, không bằng từ giờ còn chưa phát triển hết thì lo uống mật ong cho tới nhanh đi!

Nói xong, hai người họ chạy thẳng ra ngoài.

Tôi quay lại nhìn Lương Sinh nói: Anh, có phải em khó nhìn như vậy không?

Lương Sinh nói: Đừng nghe hai đứa đó nói bừa, lời của chúng không nghe được đâu. Khương Sinh rất đẹp.

Tôi lè lưỡi, chậm chậm đáp: Vậy nếu em muốn đẹp hơn thì sao?

Lương Sinh nhất thời không nói được, sau đó cười cười: Để anh xem, hình như không cần thiết thì phải? Khương Sinh, em nghe anh đo, Bắc Tiểu Vũ ngốc đó hay đầu độc tinh thần em, sau này tránh xa mấy lời đó ra một chút.

Tôi nhẹ gọi một tiếng: Anh. Sau đó nhìn xung quanh, thấy ba mẹ đều đã ngủ thì nhỏ giọng nói: Anh quên Bắc Tiểu Vũ là bạn trai em rồi à.

Lương Sinh đưa tay đẩy đẩy đầu tôi: Thôi đi, em lại mang mũ xanh vào nhà thế à.

Tôi cười ha ha, tiếp tục ăn mì Lương Sinh nấu. Tôi ngẩng đầu nhìn Lương Sinh, tôi nói: Anh, nếu như em có thể ăn mì anh nấu cả đời thì tốt rồi.

Lương Sinh nói: Đừng mơ nữa, ăn thế không ngán chết em à?

Tôi cố chấp lắc đầu: Nếu như em ăn không ngán thì sao?

Lương Sinh cười: Được lắm, anh sẽ cho em ăn cả đời. Rất đơn giản.

Tôi lắc đầu: Anh, anh đừng học người ta đi gat em thế. Như vậy không tốt.

Lương Sinh hơi nóng, mở to mắt: Anh lừa em khi nào? Lẽ nào anh nói không đúng à?

Tôi nói: Đúng vậy, nói sai rồi. Sau khi lớn lên, Lương Sinh có gia đình Lương Sinh, Khương Sinh cũng phải có gia đình của Khương Sinh, Lương Sinh sẽ nấu mì cho người khác ăn; Cũng sẽ có người nấu cơm cho Khương Sinh ăn. Nhưng mà Lương Sinh lại không thể nấu cơm cả đời cho Khương Sinh, vì thế Lương Sinh à, anh nói dối.

Lương Sinh ngẩn người, cười cười, tôi thấp thoáng thấy ánh mắt anh hiện lên tia sáng, anh hít hít mũi, cười nói hình như bị cảm, tia sáng trong mắt đột nhiên trở nên âm trầm rồi biến mất.

Lúc tối, chúng tôi trải chiếu nằm ngoài hiên, tôi lẩn qua lẩn lại không ngủ được, Lương Sinh ngồi trong sân đốt ít gỗ vụn và cỏ làm khói bay dày đặc để đuổi muỗi.

Anh cầm quạt, trán phủ một tầng mồ hôi mỏng trong suốt, anh hỏi tôi: Khương Sinh, hôm nay có người gọi điện tìm em à?

Tôi kỳ quái nhìn Lương Sinh, gạt đầu. Tôi nói: Phải, là một người bạn.

Lương Sinh cười: Nhìn không ra Khương Sinh của chúng ta sẽ có bạn thân nhỉ.

Tôi cười: Vốn dĩ em có rất nhiều bạn thân nhé, Tiểu Cửu này, Kim Lăng này, còn có bạn ở ký túc xá này, nhiều lắm.

Nói đến Kim Lăng, tôi không khỏi nghĩ đến phải gọi điện cho cậu ấy, cũng không biết cậu ấy có đi Nam Kinh không, chơi có vui hay không? Có gặp được cậu trai xinh đẹp không?

Lương Sinh nói: Anh biết, nhưng Bắc Tiểu Vũ nói đó là người ngoài, không phải trong trường chúng ta. Anh lo em gặp phải kẻ xấu.

Tôi le lười nói: Em thế này thì có gì mà lợi dụng, người xấu thấy sợ còn bỏ chạy ấy.

Lương Sinh dờ khóc dờ cười: Khương Sinh, cái lý luận đó của em là gì vậy?

Tôi nói: Anh, không phải như anh nghĩ đâu, người đàn ông kia để điện thoại di động ở đâu không thấy, hỏi thử em có nhìn thấy không? Anh đừng nghĩ phức tạp quá.

Tiểu Cửu cũng bỏ dậy nói với Lương Sinh: Khương Sinh không lừa anh đâu, tên công tử này bị mù mắt rồi, Khương Sinh là giả mà bị xem là tội đấy.

Lương Sinh nói: Anh chỉ hỏi chút thôi.

Tôi hỏi Lương Sinh: Anh, sau khi về nhà sao anh lại không gọi cho Vị Ương? Coi chừng chị ấy giận đấy.

Lương Sinh lấy quạt vỗ vỗ đầu tôi: Đầu óc em mỗi ngày đều nghĩ chuyện gì thế?

Tôi nhìn ánh mắt khẽ cười dịu dàng của Lương Sinh, khoe môi nở nụ cười sáng rỡ, nhắm mắt lại ngủ thật say, trong mơ tôi thấy mình là một con mèo, lạnh lùng mà kiêu ngạo. Không hiểu sao lại rơi nước mắt, không hiểu sao lại thấy đau lòng.

Tôi cũng mơ thấy Lương Sinh, mơ thấy anh như một chàng hoàng tử, ngồi bên đàn dương cầm, ngón tay thon dài lướt qua phím đàn đen trắng, tạo nên âm điệu nhẹ nhàng như nước chảy. Anh mỉm cười, khoe môi vẽ nên một nụ cười nhạt. Bên đàn dương cầm còn có một cô gái xinh đẹp, trẻ trung rực rỡ như mây. Tôi không khóc cũng không đau lòng, khoe môi nở nụ cười rực rỡ. Bởi vì trong mơ, tôi chỉ là một con mèo Khương Sinh, lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đó Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Ta Và Chàng Không Thể Chết Cùng Nhau Được Rồi!

Tiểu Cửu hỏi tôi: Khương Sinh, ba mẹ cậu sao lại bệnh nặng thế này? Tôi nhìn ba đang ngồi trong sân phơi nắng, Lương Sinh thì nhẹ nhàng cắt tóc cho mẹ, vô cùng cẩn thận. Bây giờ, tóc của mẹ đã trở nên vô cùng yếu đuối và nhạy cảm. Tôi sợ chỉ cần dùng lực một chút thì nó sẽ dễ dàng rơi xuống. Giống như sập mồ than mười hai năm trước ở Ngụy Gia Bình, thay đổi Lương Sinh, thay đổi số mệnh của tôi. Tôi không trả lời Tiểu Cửu. Tôi rất thích giờ phút này, tôi, mẹ, Lương Sinh, sân nhà yên tĩnh, còn có tiếng gió lùa qua cây cổ thụ cao to. Nếu thời gian dừng lại ở thời khắc này, tôi sẽ vui vẻ hưởng thụ thứ không có gì tốt đẹp này. Vì nơi này có nhà của tôi, có hai người tôi yêu nhất, người mẹ già nua của tôi và anh trai thân yêu. Từ lúc nào mẹ bắt đầu trở nên trầm lặng? Trở nên không nói lời nào. Đúng vậy, cuộc sống đau đớn như vậy còn có ngôn ngữ nào để nói cho thích hợp ư? Rất nhiều sách vở, rất nhiều lời dạy tôi phải kiên cường. Tôi nghĩ đó là thứ chó má. Chỉ cần nước mắt không phải từ mắt mình rơi xuống thì bạn vĩnh viễn không biết nước mắt đau khổ chất chứa thế nào. Nếu dưới ngòi bút của Lỗ Tấn[1] là thím Tường Lâm[2] kiên cường sống đến xã hội mới, tôi nghĩ tôi sẽ điên mất. Cho nên, Lỗ Tấn còn là một nhà văn rất tôn trọng người khác, ông thím Tường Lâm phát điên rồi chết. (Chú giải: [1] Lỗ Tấn (chữ Hán phồn thể: 魯迅; chữ Hán giản thể: 鲁迅; bính âm: Lǔ Xùn; 25 tháng 9, 1881 – 19 tháng 10, 1936) là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được giới nghiên cứu văn chương coi là người đặt nền móng cho văn chương hiện đại Trung Quốc và là bậc thầy của thể loại truyện ngắn. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là AQ chính truyện. Xem thêm tại đây. [2] Thím Tường Lâm: nhân vật trong truyện ngắn Lễ Cầu Phúc của Lỗ Tấn, bị khinh bỉ vì có hai đời chồng. Thần quyền, cường quyền, phụ quyền, lễ giáo, gia phong làm cho thím dơ dãi đến nỗi trở thành con người gỗ. Người ta cho rằng thím dơ bẩn vì lấy hai đời chồng, không ai nghe thím kể lể, không ai cảm thông cho đứa con tội nghiệp của thím và cuối cùng thím chết trong đói và rét giữa cái không khí vui tươi của ngày cầu phúc. Đọc truyện ngắn tại đây.) Còn về lời nói, nén đau thương để thuận theo biến đổi, nếu như mỗi lần có tai nạn xảy ra thì, ví dụ như sập mồ than, để người nói lời này có người thân chết trong trận sập mồ đấy thử xem, cái gì gọi là nén đau thương thuận theo biến đổi. Cái gì gọi là kiên cường đối mặt với số phận là một lần chiến đấu? Chiến đấu với số mệnh vĩnh viễn là vì người dân? Hơn nữa chỉ có thể để số phận chọn mình, mình không có cách nào để chiến đấu! Số dĩ kiên cường là vô ích. Hơn nữa, giống như mẹ của tôi, bà cũng không học được kiên cường, tôi tình nguyện bà học được cách rơi nước mắt còn hơn là cứ im lặng như bây giờ. Rất nhiều người muốn biết vụ sập mồ mười hai năm trước ở Ngụy Gia Bình làm cách nào để bình thường trở lại? Người chết vì tai nạn thì bồi thường thế nào? Thế nên tôi mượn chuyện xưa của một cao nhân để đòi lại công đạo: “Khi Tàn Thủy Hoàng xây Vạn Lý Trường Thành đã chết rất nhiều người, Vạn Hi Lương chồng của nàng Mạnh Khương cũng có ở đó. Nghe tin này, nàng Mạnh Khương cảm thấy trời xoay đất chuyển liền ngất đi, sau khi tỉnh dậy, nàng thương tâm khóc lớn, tiếng khóc khiến thiên sầu địa thảm, nhật nguyệt vô quang. Chẳng biết khóc bao lâu, chợt nghe trời đất rung chuyển, Trường Thành đổ mười mấy dặm, lộ ra không biết bao nhiêu hài cốt. Nàng Mạnh Khương cắn tay, máu chảy xuống từng giọt, nàng thẳm cầu xin: Nếu là hài cốt của trượng phu thì máu sẽ hòa vào xương cốt, nếu không phải thì máu sẽ chảy ra bốn phía. Rót cuộc, nàng Mạnh Khương đã dùng cách này tìm ra hài cốt của Vạn Hi Lương. Nàng ôm hài cốt trắng xóa, khóc nói: “Lão Vạn, ta và chàng không thể chết cùng nhau được rồi!” Ngày 30 tháng 11, lãnh đạo công ty than đá nhận phỏng vấn tỏ ý đồ tội: nguyên nhân tai nạn mỏ ngày 27 tháng 11 vì thợ mỏ không làm theo quy tắc, tổ chất lao động của họ còn kém xa so với yêu cầu của chúng tôi. Thực ra sập mồ mười hai năm trước cũng bị đổ tội là người lao động còn quá kém. Đương nhiên, mọi chuyện được bọn họ nói rõ ràng hợp lý nên khiến Ngụy Gia Bình mất đi sức cạnh tranh. Từ đó về sau, Ngụy Gia Bình nhanh chóng bước vào thời quản lý của ba Bắc Tiểu Vũ – thời đại của chú Bắc. Tiểu Cửu hỏi tôi: Khương Sinh, cậu đừng có ngây người ra vậy chứ? Cậu nói xem tại sao Trình Thiên Hữu biết số điện thoại của Tiểu Vũ? Làm sao anh ta biết tìm cậu như thế nào? Tôi đẩy mẹ vào phòng, cười cười

với Tiểu Cửu: Bởi vì tớ là chính thể của Bắc Tiểu Vũ. Tiểu Cửu khịt khịt mũi, cười nhạt: Con nhỏ ngu ngốc này, bót phát xuân đi. Khương Sinh, tớ muốn đi shopping ở Ngụy Gia Bình, cùng tớ đi đi. Tôi vui về đồng ý. Tôi hỏi Tiểu Cửu: Có muốn gọi thêm Bắc Tiểu Vũ không? Tiểu Cửu nói: Không cần, chuyện của phụ nữ, gọi đàn ông con trai tới làm gì chứ? Tôi sợ nhất là Tiểu Cửu dùng từ “phụ nữ” này, cô vừa dùng một chút, tôi cảm thấy mình già hơn mười tuổi. Giống như dưa chuột bị héo vậy. Tôi nói với Tiểu Cửu: Ngụy Gia Bình trừ đồng cỏ đẹp, trời xanh, nước trong ra thì thực chất chẳng có nơi nào vui cả. Tiểu Cửu cười: Cậu đúng là biến Ngụy Gia Bình thành nơi du lịch đó, bắt quả tớ chỉ tạm thời tới chơi thôi. À này, Khương Sinh cậu xem, là gì vậy? Cô chỉ chỉ quảng cáo dán trên tường. Sinh ít con trồng nhiều cây, ít nuôi con nuôi nhiều heo. Tôi nhìn thử cũng cười theo Tiểu Cửu, tôi nói: Quảng cáo thể này ở nông thôn còn nhiều lắm, cái này là giáo dục nhân dân kế hoạch hóa gia đình và làm giàu quảng cáo. Trước đây nơi này còn kinh khủng hơn, cái gì mà “Thà máu chảy thành sông cũng không được sinh thêm một đứa”, còn nữa “Thai đầu tốt, thai hai miễn cưỡng, thai ba thai bốn giết giết giết”. Kinh khủng không? Tiểu Cửu gật đầu: Kinh khủng thật. Lúc ăn tối, Tiểu Cửu kể chuyện quảng cáo lúc chiều cho Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ nghe, cô nói: “Thật là biến thái, này, nuôi con với nuôi heo có thể so sánh được à? Lương Sinh cười: Khương Sinh, em dẫn Tiểu Cửu đi coi mấy thứ gì vậy, lại để cô ấy nhìn mấy cái kia. Tôi nói: Đầu phải em chỉ cô ấy xem, là cô ấy tự thấy mà. Bắc Tiểu Vũ ngồi một bên lắc đầu: Mẹ nó Tiểu Cửu, Hải Tử thường nói, buổi tối cho người ta thấy màu đen, cậu lại đi tìm ánh sáng. Cậu tới nơi ở của chúng tớ còn muốn thấy quảng cáo lịch sự à? Quá ngu muội. Tiểu Cửu hừ lạnh, khinh thường nói: “Bắc Tiểu Vũ, cậu con mẹ nó giỏi nhỉ. Để Hải Tử biết cậu bịa ra một bài thơ như thế, ông ta không nửa đêm tới cửa bóp chết cậu. Để Cổ Thành nghe được thì cậu thảm hơn, nhất định nửa đêm ông ta sẽ cầm búa đi tìm cậu! Nghe Tiểu Cửu nói xong, mồm của ba đứa tôi đã há lớn đến không thể lớn hơn. Tiểu Cửu xấu hổ cười cười, ngại ngùng nói: Đừng nhìn tớ như vậy, Khương Sinh này, tốt xấu gì tớ cũng xem chút bước vào con đường của một nữ thi nhân, may mà con mẹ nó biết đường mà quay lại. Bắc Tiểu Vũ dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Tiểu Cửu: Là cái gì khiến cậu từ con đường trở thành thi nhân biết đường mà quay lại? Tiểu Cửu suy nghĩ một chút: Hải Tử nằm trên đường ray, Cổ Thành tự sát, tớ phát hiện mình nếu làm thi nhân, nhất thời nghĩ không ra mình sẽ tự sát như thế này, vì thế không thể làm gì khác hơn là lạc đường biết quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liều Đói Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: “Đồ Phụ” Nghe Thành “Dâm Phụ”

(Giải nghĩa: Đồ phụ là người phụ nữ hay ghen ghét với người khác. Dâm phụ là người phụ nữ dâm dăng)

Vị Ương đến mà không hề báo trước.

Hôm đó, Bắc Tiểu Vũ nhận được điện thoại của cô, cô khóc nói: Bắc Tiểu Vũ, tôi muốn gặp Lương Sinh.

Lương Sinh nghe điện xong, mặt phủ một lớp mây đen, thật lâu cũng chưa tan.

Tôi nhỏ giọng hỏi anh: Anh, xảy ra chuyện gì à?

Lương Sinh nhìn tôi một lúc rồi nhìn Tiểu Cửu nói: Vị Ương tới thị trấn rồi, anh phải đi đón cô ấy. Nói xong Lương Sinh cất bước rồi đi.

Tôi yên lặng đi sát sau lưng anh. Lương Sinh dường như cảm nhận được sự có mặt của tôi nên quay người lại, giật mình nhìn tôi, anh nói: Khương Sinh, sao em lại đến đây?

Tôi nhìn hàng lông mày phủ đầy mây đen của anh, vừa muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở miệng, tôi nói: Anh, có phải anh không vui không?

Lương Sinh cười cười: Anh không có.

Tôi đột nhiên bật khóc, nước mắt rơi ướt đầm mặt, tôi nói: Anh, có phải anh sợ Vị Ương thấy hoàn cảnh nhà chúng ta thế này sẽ coi thường anh, sau này không qua lại với anh nữa? Anh, em biết là anh không vui mà.

Lương Sinh hít hít mũi, vò đầu tôi: Cô ngốc này, mau về nhà đi. Chờ anh về.

Lúc Lương Sinh đưa Vị Ương về thì trời đã tối. Tôi vẫn cứ đứng ở cửa chờ mãi đến khi Lương Sinh cười dịu dàng trong đêm trở lại, tôi quay lại phòng ngồi một mình.

Bắc Tiểu Vũ nhanh nhẹn chạy ra cửa, cười với người đẹp Vị Ương: Ai da, người đẹp, sao cậu không thông báo một tiếng đã tới đây rồi?

Vị Ương cười nhẹ, tìm một chỗ ngồi trong sân rồi nhìn Lương Sinh. Sau đó nói với Bắc Tiểu Vũ, nghỉ hè ở nhà một mình buồn đến phát sợ nên mới đến đây gặp các cậu, cũng nhau vui vẻ một chút.

Ba người vừa nói vừa đi vào cửa.

Tiểu Cửu nói: Anh cậu có tiêu chuẩn khác thường không ai bằng.

Tôi gật đầu: Giống y như Bắc Tiểu Vũ! Nói xong tôi đột nhiên cảm thấy bị ai, tôi nghĩ, ba chúng tôi chơi với nhau đến lớn, nhưng tại sao tới giờ chỉ có

mình tôi thừa ra?

Vị Ương bước vào, kinh ngạc nhìn Tiểu Cửu: Bạn này, hình như tôi đã gặp bạn ở đâu rồi?

Tiểu Cửu cười quyến rũ: Tôi suốt ngày ở trong trường các cậu dạo chơi, cậu không thấy mới lạ lạ đấy.

Nhưng Vị Ương còn nghiêm túc suy nghĩ: Tôi cảm thấy không giống gặp trong trường, nhưng ở đâu thì tôi lại không nghĩ ra. Sao cậu lại tới đây?

Tiểu Cửu cười: Lăn lộn cùng Lương Sinh nên tới tận đây.

Vị Ương cũng cười: Cùng người nghèo như Lương Sinh có thể lăn lộn ăn uống như vậy thật không dễ dàng phải không?

Hiển nhiên là Tiểu Cửu không thích Vị Ương, cho nên giọng điệu có chút chua ngoa: Lương Sinh nghèo cái gì? Tốt xấu gì người ta cũng có một cô em gái quốc sắc thiên hương, bán đi cũng được một đồng tiền không phải sao?

Tôi nghe nửa câu đầu còn thấy hài lòng, nhưng nửa câu sau thì lại thấy có gì đó không đúng, cho nên chờ Tiểu Cửu nói xong, tôi vội vàng nhỏ giọng bổ sung: Anh tớ sẽ không bán tớ.

Lúc tối khi đi ngủ, Tiểu Cửu nói với tôi: Khương Sinh, cậu thấy không, Vị Ương vừa vào cửa đã nói ám chỉ cậu, tại sao chứ? Đáp án chính là, con nhóc đó rõ ràng coi cậu là tình địch.

Tôi tròn mắt nhìn Tiểu Cửu: Tình địch cái gì chứ?

Tiểu Cửu đá đá dếp nói: Tớ khinh, Khương Sinh, cậu thật sự như... như héo ấy. chính là cô ta nghĩ cậu là tình địch cùng tranh giành Lương Sinh với cô ta đó.

Thấy mặt của tôi đột nhiên ửng hồng, Tiểu Cửu cười cười: Mẹ nó, Khương Sinh, cậu đỏ mặt cái gì? Phải đó mặt chính là cô ta kia, chắc cô ta nghĩ rằng con gái khắp thế giới này đều là tình địch của mình, chính là đồ phụ mã.

Tiếng phở thông của Tiểu Cửu không tốt, tôi chữ được chữ mất nghe cô ấy nói “đồ phụ” thành “dâm phụ”, giật mình kính nể nhìn Tiểu Cửu, đang muốn mở miệng hỏi Tiểu Cửu làm sao nhìn ra được thì phát hiện mình nghe nhầm. Cuối cùng mặt lại đỏ hơn. Bắc Tiểu Vũ nói đúng, Khương Sinh đã bắt đầu trưởng thành rồi.

Tiểu Cửu nhìn khuôn mặt tôi đỏ ửng không lý do nói: Khương Sinh, sao mặt cậu đỏ thế hả?

Không đợi tôi trả lời, chợt nghe Vị Ương oán giận, tôi và Tiểu Cửu lén chạy tới nghe, cô nói với Lương Sinh: Anh xem, bàn chải rế tiền này không có lợi cho răng, lợi của em chảy máu rồi này.

Lương Sinh giải thích: Em cũng thấy đấy, loại này là mắc nhất trong siêu thị rồi. Nếu em còn so nơi này với trong thành phố thì em về nhà là được rồi.

Tôi nhìn Tiểu Cửu, bất bình nói: Tớ cũng dùng bàn chải rế tiền đấy.

Tiểu Cửu cười nhạt: Đồ không hiểu chuyện, tức chết mà. Lương Sinh thật có sức chịu đựng mà.

Nói xong cũng lúi tôi như hai con chồn đi sang một bên.

Lúc tôi rửa mặt thì phát hiện bàn chải của mình cũng bị đổi, sạch sẽ, xanh trắng xen nhau, đầu bàn chải khéo léo, lông bàn chải hình giọt nước dài, trông rất tinh xảo.

Lương Sinh đứng lúc bước ra từ phòng Bắc Tiểu Vũ thấy tôi ngậy người ngoài sân thì hỏi: Khương Sinh, em làm gì mà ngẩn người ra vậy?

Tôi nói: Có phải mẹ Bắc Tiểu Vũ đã trở thành Thất tiên nữ không, sao em lại có suy nghĩ đó nhỉ?

Tôi nói như vậy, hoàn toàn là vì mẹ Bắc Tiểu Vũ đã để lại ấn tượng xấu cho tôi, năm ấy, tôi không biết làm thế nào mà phát hiện tôi có cốt cách thanh sạch, sau này sẽ vào hàng tiên ban. Vì vậy mỗi ngày lại tới động viên tôi đi bá kiến Ngọc hoàng đại đế. Lúc đó tôi sống chết không chịu, sau đó bà nói, con thật không hiểu chuyện, vậy chờ cô công đức viên mãn trở thành Thất tiên nữ thì con và cô có được pháp lực như nhau, hay là còn muốn có cái gì nữa chứ. Đến lúc đó, tự nhiên con sẽ hiểu rằng chúng ta là bậc trí cao tình thâm. Mà hôm nay tôi nghe lén Vị Ương oán giận, tôi chỉ muốn nếu có thể dùng mấy cọng long biến thành bàn chải đánh răng thì tốt rồi. Kết quả bây giờ trong ly nước súc miệng quả nhiên xuất hiện một bàn chải đánh răng nằm trong đó.

Vì thế, tôi chỉ có thể hiểu rằng mẹ của Bắc Tiểu Vũ đã tu thành Thất tiên nữ rồi.

Lương Sinh khẽ vỗ đầu tôi: Đồ ngốc, mau đánh răng đi, thấy dùng được không?

Khi đó, tôi mới biết rằng lúc Lương Sinh mua bàn chải đánh răng cho Vị Ương cũng đã mua cho tôi một cái.

Tôi ngây ngốc nhìn Lương Sinh, cổ họng trào lên cảm giác chua xót, trào lên tới mắt.

Lương Sinh nói: Anh không biết rằng chọn bàn chải đánh răng là việc quan trọng. Hôm nay nghe Vị Ương nói, anh sợ em dùng bàn chải trước giờ sẽ ảnh hưởng tới răng. Em dùng thử cái này đi.

Nói rồi cũng đi đến nhà Bắc Tiểu Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Hóa Ra, Thực Sự Có Cái Gọi Là “Biến Đau Thương Thành Động Lực”

Vị Ương vẫn ở Ngụy Gia Bình, Lương Sinh khuyên cô nên sớm về nhà nhưng Vị Ương giận dữ không nghe lời Lương Sinh khuyên.

Tôi hỏi Lương Sinh: Vị Ương giận người nhà cô ấy à? Đây gọi là bỏ nhà đi hả anh?

Lương Sinh nói: Anh chỉ biết cô ấy giận người nhà nhưng không biết là vì chuyện gì. Cô nàng Vị Ương này cái gì cũng tốt, chỉ có điều tính cách quá quật cường.

Tôi vừa nghe xong, lập tức cười tươi hỏi: Anh, còn em thì sao?

Lương Sinh cười: Em à? Em thì có gì tốt à?

Tôi vừa nghe xong thì mặt trầm xuống. Lương Sinh cười nói: Khương Sinh, em không chịu chấp nhận lời nói thật của người khác.

Anh vừa nói thế thì tôi cũng khóc luôn.

Đột nhiên Lương Sinh nhớ ra cái gì: Hay là em với Tiểu Cửu đi khuyên Vị Ương đi, con gái với nhau dễ nói chuyện hơn.

Lúc này, Tiểu Cửu nói chen vào: Lương Sinh, lẽ nào cậu không thấy cô nàng kia rất dữ à, tôi với Khương Sinh có thể đối phó với cô ta được sao?

Bắc Tiểu Vũ vừa nghe xong thì cười đến sưng mặt: Tiểu Cửu, cậu đừng có chọc cười nữa, muốn nói thì nói Khương Sinh không phải đối thủ của người đàn bà đánh đá, còn về phần cậu há, cậu thực chất đã giống với người đàn bà đánh đá rồi, cậu còn ở đây nói bậy gì chứ? Giải ngay thơ à?

Mặt Tiểu Cửu lập tức căng lại, cô vung tay về phía Bắc Tiểu Vũ: Cậu nói... còn nói nữa, cậu không nói đâu ai nói cậu câm, con mẹ nó tôi bóp chết cậu!

Bắc Tiểu Vũ lập tức xin tha: Nữ đại vương, cậu tha cho tôi đi, sau này tôi không dám nữa.

Tiểu Cửu kéo tay tôi: Khương Sinh, tớ không vào địa ngục thì ai vào? Không phải chỉ là “đồ phụ” thôi sao? Tớ có gì phải sợ, đi!

Tôi nói: Chị gái này, chắc chắn tớ không được rồi, tớ vừa gặp Vị Ương thì đã run muốn chết rồi.

Tiểu Cửu cười khinh: Tốt nhỉ, cậu thế này mà ở xã hội cũ sẽ suốt ngày than thở về bà chị dâu đánh đá rồi, rau xanh còn hạnh phúc hơn cậu!

Tôi hạ quyết tâm: Được, tớ đi với cậu.

Dù thế nào thì tôi cũng không nên để Tiểu Cửu coi thường đúng không? Tôi hỏi Lương Sinh: Anh, Vị Ương ở đâu?

Lương Sinh sực tỉnh, nói: Anh cũng không biết, vừa rồi thấy còn ở trong phòng.

Vì thế, chúng tôi phải chia nhau ra tìm Vị Ương.

Tôi và Tiểu Cửu tìm thấy Vị Ương ở cầu Thanh Thủy, đột nhiên, trời chuyển sắc, bầu trời đột nhiên đổ mưa to, chưa tới một khắc, cả người tôi và Tiểu Cửu đều ướt đẫm. Chúng tôi gọi Vị Ương: Vị Ương, Vị Ương.

Có thể cô vội tránh mưa nên không nhìn về phía chúng tôi, hơn nữa tiếng mưa quá lớn, át đi tiếng của chúng tôi.

Lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của Vị Ương, lúc này cô không còn ở trên cầu, lòng tôi chợt thất lại, cầu Thanh Thủy những ngày mưa rất trơn, bình thường cũng có người rơi từ trên cầu xuống sông.

Tôi vội vàng nhìn về phía sông, màn mưa xối xả khiến tầm nhìn trở nên hạn chế, khi tôi phát hiện ra Vị Ương thì cô đã bị đẩy ra xa rồi. Khi đó, tôi cũng

không nghĩ gì nhiều, nảo trống rỗng cứ thế nhảy xuống sông. Tôi cũng không phải quá ghét Vị Ương. Cũng không muốn lỡ như tôi chết đuối sẽ không còn gặp lại Lương Sinh nữa.

Tôi bơi thẳng đến chỗ Vị Ương thì cô đang hấp hối, cơ thể nghiêng ngả dập dềnh, giống như sẽ chìm xuống đáy sông bất cứ lúc nào. Tôi ra sức kéo cô lại rồi liều mạng bơi vào bờ.

Mưa rơi như trút nước che khuất đường nhìn của tôi, thể lực của tôi cũng dần cạn kiệt. Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Cửu la sức hết trên bờ, cô nói: Khương Sinh, Khương Sinh, ngàn vạn lần đừng có chết đuối đó.

Lúc bơi đến gần bờ sông, tôi đột nhiên thấy bóng của Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ, Lương Sinh chạy như điên. Lúc này, một cơn gió lớn thổi đến khiến hồ nhấp nhô mạnh, đột nhiên, Vị Ương trượt khỏi tay tôi, cơ thể tôi cũng mất đi ý thức. Lúc này, Lương Sinh càng ngày càng gần. Trong đầu tôi chợt hiện lên một suy nghĩ buồn cười, nếu Lương Sinh đến thì anh sẽ cứu ai trước? Là Vị Ương sao? Nghĩ như vậy, tim tôi chợt có loại cảm giác đau đớn mạnh mẽ. Đau, vô cùng đau. Cảm giác đau đớn này khiến tôi chợt tỉnh táo, nhanh chóng tìm Vị Ương, sau đó cố gắng níu cô lại, dùng hết sức bơi vào bờ, một khắc ấy tôi mới biết được, hóa ra thực sự có cái gọi là “biến đau thương thành động lực”.

Tôi dùng hết sức lực cuối cùng kéo Vị Ương đến bờ sông, Lương Sinh thất tha thất thểu chạy tới, tôi đem tay Vị Ương đưa tới bàn tay lạnh lẽo của anh, cười với anh. Sau đó khẽ nhắm mắt lại, từ từ chìm xuống đáy sông. Tôi phải cố gắng nín thở dưới đáy sông, nếu không, tôi sẽ khóc mất. Em không muốn anh nhìn thấy em khóc.

Khi tôi từ dưới hồ ngoi lên, Lương Sinh đang ở bờ sông lo lắng hô hấp nhân tạo cho Vị Ương, nước mưa khiến mặt họ ướt nhẹp, mặt của họ, tóc của họ, môi của họ. Cũng làm ướt mặt của tôi, tóc của tôi, môi của tôi.

Tôi đứng ở bờ sông lẳng lặng nhìn, một khắc ấy tôi đột nhiên nhớ tới sự tích nàng tiên cá. Nàng đã từng phiêu du trong nước, nhìn chàng hoàng tử của mình bị công chúa đưa đi.

Cuối cùng, nước mắt của tôi kiềm không được mà rơi xuống.

Lúc này Vị Ương cũng tỉnh lại, Tiểu Cửu và Bắc Tiểu Vũ đỡ cô rời đi. Lương Sinh yên lặng nhìn tôi, nước mưa chảy trên mặt anh, cũng chảy trên mặt tôi.

Tôi sợ anh nói rằng: Khương Sinh, cảm ơn em.

Thế nhưng, thực sự anh đã nói như vậy, anh nói: Khương Sinh, cảm ơn em.

Bất chợt, một câu nói đã ngăn cách chúng tôi vĩnh viễn, trước đây, tôi cho rằng Lương Sinh cùng với Khương Sinh, Khương Sinh cùng với Lương Sinh, mãi mãi không cần phải cảm ơn nhau. Bởi vì Lương Sinh là Khương Sinh, Khương Sinh cũng chính là Lương Sinh.

Tôi le lưỡi với anh, giọng nói hơi lớn: Vị Ương có sao không?

Lương Sinh nói: Không sao, chỉ bị sặc nước thôi. Bọn Tiểu Cửu đã đưa cô ấy về rồi.

Người khác có thể quên rằng tai phải của Lương Sinh bị yếu, nhưng tôi thì không thể quên được. Mỗi lần anh nghe người khác nói chuyện đều phải nghiêng về bên trái, mà chỉ có một mình tôi là anh không cần như vậy, vì qua nhiều năm rồi nhưng tôi vẫn nhớ tai phải của anh bị thương, cho nên tôi phải nói lớn hơn, để anh nghe rõ hơn.

Không biết Lương Sinh có còn nhớ hay không, vì thế tôi từng lên khóc, tôi nói: Anh, em tình nguyện mình trở thành kẻ điếc.

Mà anh nói: Đồ ngốc, Lương Sinh là con trai nên không sao cả. Em là con gái, trở thành người điếc sẽ không ai thèm lấy.

Tôi vờ tức giận nói với Lương Sinh: Lúc này em chìm xuống sông, anh không sợ em gặp chuyện gì sao?

Lương Sinh nói: Không sợ, bởi vì đây là thói quen xấu từ lúc nhỏ của em, có chuyện gì không vui thì thích chìm xuống đáy nước.

Thế nhưng tôi không cam lòng, tiếp tục hỏi: Nếu em chết đuối thật thì làm sao?

Lương Sinh kéo tôi đến bên cạnh nói: Hỏi nhiều vậy làm gì chứ? Nếu thật sự có chuyện như vậy thì uống công anh làm anh trai em mười hai năm rồi.

Tôi bắt đầu run rẩy, nói: Sai rồi, em sắp mười bảy rồi, anh làm anh trai em mười ba năm.

Lương Sinh cười, lấy tay che mưa cho tôi.

Tôi đột nhiên thấy rét run, hơn nữa cảm giác này càng lúc càng rõ ràng, tôi nói: Lương Sinh, sao em thấy lạnh thế này?

Lương Sinh đưa tay sờ trán tôi nói: Khương Sinh, xong rồi, đầu em nóng rần lên rồi!

Q.1 - Chương 31: Lương Sinh Nói Câu Đó Với Khương Sinh

Đêm hôm đó, tôi được Lương Sinh đưa từ phòng khám về trong trạng thái mê sảng. Tôi nói mình thật sự nên sống trong nước, làm một yêu tinh.

Tôi nói mình không phải là người, mà là một con mèo, một con mèo tên Khương Sinh.

Lương Sinh không ngừng dứt nước gừng cho tôi, dùng khăn ướt đắp để tôi hạ sốt.

Trước sắc mặt của Lương Sinh, Tiểu Cửu và Bắc Tiểu Vũ cũng chỉ có thể đứng một bên im lặng. Mẹ và ba đứng một bên, tôi không biết họ có lo lắng hay không, vì trong mắt tôi, họ đều là người không thích cô đơn.

Mẹ Thất tiên nữ của Bắc Tiểu Vũ nghe nói tôi bị bệnh nên cũng chạy đến, nhìn tôi mê sảng trên giường thì nói với mẹ tôi: Sáng nay tôi mới nói với chị xong, đứa trẻ này phải vào tiên ban, tôi nói có đúng không? Đây là Ngọc hoàng đại đế câu hồn, các người nên để nó sớm lên trời hưởng phúc đi, đừng cản trở nó.

Nếu lúc này tôi nghe được lời của bà, chắc chắn tôi sẽ cười đến tỉnh, nhưng mà, lúc đó cái gì tôi cũng không nghe được. Ngón tay của tôi thỉnh thoảng lại đưa về phía không khí, như muốn nắm gì đấy, nhưng lại không biết muốn nắm thứ gì.

Mẹ Bắc Tiểu Vũ vừa thấy thì nói: Thấy chưa, Ngọc hoàng đại đế bắt tay của nó đấy. Nó muốn đi, mau đốt vàng mã đi!

Cuối cùng Lương Sinh không nhịn được, hắt đổ chậu rửa mặt xuống đất, mắng mẹ của Bắc Tiểu Vũ: Bà già này tới đây nói nhảm cái gì thế hả, Khương Sinh mà có chuyện gì thì tôi chém chết bà!

Bắc Tiểu Vũ đẩy đẩy kéo kéo mẹ cậu ra cửa, Thất tiên nữ vừa nghe Lương Sinh muốn chém mình, vậy mà lại cười lớn nói với Bắc Tiểu Vũ: Con có nghe gì không, Ngọc hoàng đại đế cuối cùng cũng muốn mẹ, rất nhanh thôi mẹ sẽ công đức viên mãn, sắp trở thành Thất tiên nữ rồi. .

Bắc Tiểu Vũ bước vào nói với Lương Sinh một câu: Xin lỗi.

Bắc Tiểu Vũ cười cười: Tổ cũng không ngờ rằng mẹ mình lại trở nên như vậy. Nói xong cuối cùng lại khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Lúc tôi tỉnh lại đã là buổi trưa hôm sau, Lương Sinh thấy tôi tỉnh dậy, vui vẻ cười giống hệt như vừa ăn thuốc chuột xong.

Tôi nói: Anh, sao em đói thế này?

Lương Sinh vội vàng bụng tôi nói: Nào, anh dứt em. Sau đó gấp từng miếng từng miếng cho tôi, trên mặt vẫn không thôi cười.

Tôi hỏi anh: Vị Ương đâu?

Anh nói: Sáng nay Bắc Tiểu Vũ đưa cô ấy về nhà rồi. Anh suy nghĩ một lát rồi nói: Em có biết chị của Vị Ương tên gì không?

Tôi lắc đầu, nghi ngờ nhìn Lương Sinh: Chẳng lẽ tên Vị Hôn?

Lương Sinh cười cười nói: Quên đi, chờ em khỏe lại anh kể cho nghe chuyện này, IQ hiện tại của em có nghe cũng không hiểu. Nói xong anh thối thối mý trong bát rồi dứt tiếp cho tôi.

Cũng vô cùng kì lạ rằng khi đó tôi không hề có chút hứng thú gì về chuyện đấy.

Lương Sinh nói: Khương Sinh, chờ em khá hơn, anh muốn cùng Bắc Tiểu Vũ đi làm công một tháng, chúng ta không thể chuyện gì cũng nhờ vào chú Bắc hết, em nghĩ sao?

Tôi gật đầu, thật ra tôi đang suy nghĩ, tôi cũng nên tìm một công việc thích hợp cho mình, kiếm ít tiền để trả lại điện thoại cho tên công tử Trình Thiên Hữu, tránh lại gặp xui xẻo gì.

Chỉ là, Trình Thiên Hữu và Ninh Tín có quan hệ thế nào nhỉ? Người yêu? Tình nhân? Kiêu nữ và đại gia? Tỷ phú và tiểu bạch. . . Tôi càng nghĩ càng hiểu kỳ. Chỉ là hỏi Tiểu Cửu nhưng cô lại lờ về coi thường nói: Về chuyện của tên công tử đấy à, cậu biết càng ít thì càng tốt. Hơn nữa, chị gái này cũng không phải giang hồ Bách Hiểu Sinh, làm sao mà biết được?

(Bách Hiểu Sinh: nhân vật trong tiểu thuyết Tiểu Lý Phi Dao của Cổ Long, người đã viết ra Bình Khí Phở)

Trong lúc tôi dưỡng bệnh lại rất ít khi cười, tự tôi cũng cảm thấy kỳ quái. Bắc Tiểu Vũ nói với Lương Sinh rằng: Tám phần mười là em gái ngọc của cậu choáng vàng nên mất dây thần kinh cười rồi.

Cho nên bọn họ bắt đầu cố gắng khiến tôi cười, Bắc Tiểu Vũ tạo đủ các hình dáng kỳ quái nhưng tôi ngay cả chút cảm xúc muốn cười cũng không có.

Bắc Tiểu Vũ nói: Khương Sinh, cậu còn nhớ không? Lúc đó cậu ôm Tiểu Mễ đi học, cô giáo nói ma sát với lông mèo sẽ có thể tạo ra dòng điện nhỏ. Cậu có còn nhớ lớp chúng ta có một đứa ngốc nói thế nào không?

Tôi lắc đầu.

Bắc Tiểu Vũ cười ha ha: Đồ ngốc đó nói, cô à, vậy nhà máy điện nuôi rất nhiều mèo đúng không? Ha ha ha ha, buồn cười không?

Tôi lắc đầu. Lương Sinh nói: Bắc Tiểu Vũ, hình như cậu quên nói thêm cho Khương Sinh biết đồ ngốc đó là ai rồi phải không?

Bắc Tiểu Vũ không vui nhìn Lương Sinh, nói với tôi: Dĩ nhiên, đồ ngốc lúc đó chính là tớ rồi.

Tôi khẽ cười một cái: Hình như tớ nhớ ra rồi.

Tiểu Cửu kéo Bắc Tiểu Vũ sang một bên nói: Khương Sinh, để chị gái này kể cho cậu nghe truyện cười, cậu nhất định phải cười đó, cả đời này tớ chỉ nhờ vào cái truyện này để mà sống.

Nói xong, cô thao thao bất tuyệt kể:

Có một con voi ở trong rừng chuẩn bị chết ma túy, đột nhiên một con thỏ xuất hiện.

Thỏ nói: Voi ơi voi cuộc sống thật đẹp ghê. Không khí trong rừng thật tốt, tại sao phải tiêm thuốc hại người đó làm gì? Cùng tớ vào rừng chơi đi!

Voi nghĩ: Thỏ nói có lý. Vì thế voi ném ma túy trong tay đi rồi chạy cùng thỏ!

Cả hai chạy chạy, thấy hồ sắp hít cocain.

Thỏ lại nói: Cọp ơi cọp cuộc sống này đẹp ghê. Không khí trong rừng thật tốt, cậu hít thuốc hại người này vào làm gì? Cùng tớ chạy trong rừng đi!

Vì vậy voi và cọp chạy theo thỏ vào rừng. Cả ba chạy chạy thì thấy sư tử chuẩn bị tiêm morphine.

Vì vậy thỏ nói: Sư tử ơi sư tử cuộc sống này đẹp ghê. Không khí trong rừng thật tốt, cậu tiêm thuốc hại người này vào làm gì? Cùng tớ chạy trong rừng đi!

Sư tử nghĩ một chút, bỏ chất có hại xuống đất rồi đi tới trước mặt thỏ. Không nói lời nào liền đánh thỏ một cái, thỏ nỗ lực đứng ngã thẳng trên đất. Sư tử lại cảm thấy có hại tiếp tục tiêm vào.

Voi và cọp cảm thấy buồn bực! Hỏi sư tử: Thỏ muốn tốt cho cậu, sao cậu không nghe thỏ nói. Đã thế còn đánh thỏ?

Sư tử khinh miệt cười nói: Hai đứa các người đều ngu ngốc như nhau, tên khốn này mỗi lần chơi thuốc lắc đều kéo tôi chạy như thằng khùng trong rừng!

Tiểu Cửu kể xong cũng cười phá lên, tôi cũng cười một chút, nếu như là trước đây, miệng của tôi chắc đã ngoác lớn như cái chậu rửa mặt rồi.

Đột nhiên, Bắc Tiểu Vũ cầm tay tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm chan chứa tình cảm, nói: Khương Sinh, tớ yêu cậu.

Tiểu Cửu sững sờ.

Lương Sinh sững sờ.

Tôi cũng sững sờ.

Sau đó tôi cười lớn, cười đến vô cùng vui vẻ, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. Tôi chỉ vào Bắc Tiểu Vũ mắng: Buồn cười quá, buồn cười quá, đây là chuyện buồn cười thứ hai mà tớ từng được nghe đấy.

Bắc Tiểu Vũ cũng cười, cậu nói với Lương Sinh: Cậu xem, Khương Sinh không ngăn người nữa, Khương Sinh khỏe rồi.

Tiểu Cửu kéo tôi đi vệ sinh, cô đột nhiên hỏi tôi: Khương Sinh, thế chuyện buồn cười nhất là gì? Cậu biết không?

Mắt tôi đột nhiên nóng ran, tôi vĩnh viễn không có cách nào nói cho người khác biết rằng, chuyện buồn cười nhất mà tôi nói chính là, Lương Sinh nói với Khương Sinh câu ấy.

Mắt Tiểu Cửu cũng mê mẩn, nước mắt chảy thành dòng, cô nói: Khương Sinh, cậu biết không? Đối với tớ, chuyện buồn cười nhất trên đời này là Bắc Tiểu Vũ nói: Tiểu Cửu, anh yêu em!

Cô ngẩng khuôn mặt thanh tú nhìn trời, nói: Khương Sinh, cậu biết không? Mùa hè này tại sao tớ lại tới Ngụy Gia Bình, tớ muốn để lại một hồi ức đơn thuần nhất về tớ, về Bắc Tiểu Vũ.

Sau đó cô liếc mắt nhìn tôi: Bởi vì, tớ sẽ sớm rời khỏi thành phố này.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Mỳ Cũng Là Một Cách Thức Anh Yêu Thương Em

Đêm đó tôi không ngủ, trong đầu đều là ánh mắt của Tiểu Cửu, mờ mịt như vậy, nước mắt rơi đau đớn như vậy. Từ trước tới giờ với Tiểu Cửu, tôi từ mâu thuẫn đến chấp nhận, từ chấp nhận đến yêu thích. Cô cứ sống một cách vô lại như thế, cười một cách tự nhiên như thế, cứ khóc, cứ đua xe, mồm cứ văng lời tục tĩu. Thật ra tôi rất muốn nói cho Tiểu Cửu biết: Bộ dạng này của cậu chẳng phải sẽ khiến mẹ cậu đau khổ sao? Nhưng Tiểu Cửu nói cho tôi biết rằng, cô không có mẹ, năm cô sáu tuổi thì mẹ đã mất. Lúc nói những lời này, Tiểu Cửu hút thuốc, làn khói lượn lờ quanh da thịt trắng nõn của cô, khuôn mặt có mấy nốt tàn nhang, khéo léo mà đáng yêu.

Tiểu Cửu xoay người lại, cô nói: Khương Sinh, cậu ngủ chưa?

Tôi nói: Chưa. Lại nói: Tiểu Cửu, tớ nghĩ tới lời cậu nói lúc sáng, lòng lại cảm thấy hoảng sợ nên không ngủ được. Tiểu Cửu, cậu đừng đi được không?

Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, cậu là một cô nàng ngốc, mau ngủ đi, nếu không ngày mai sẽ không có sức đến oanh tạc đồng cỏ ở Ngự Gia Bình đầu.

Lúc tôi ngủ dậy thì thấy Lương Sinh đang rửa mặt cho ba, bọt nước trong suốt dính trên ngón tay thon dài của anh như phát sáng, hết như những viên ngọc. Không biết anh nói gì, chỉ thấy ba không ngừng cười, nếp nhăn trên mặt như dao khắc thành.

Tôi vừa nhìn vừa đáng răng bằng bàn chải Lương Sinh mới mua cho mình, dài lớn thế này, thật đúng là bàn chải đắt tiền vô dụng. Cho nên, tôi không ngừng chải rồi chải rồi chải, mùi kem đánh răng ngập tràn trong nắng sớm, trong mồm đầy bọt, tôi cười với Lương Sinh, cảm giác lông mi và mắt cũng hít lại thành một.

Lương Sinh lau khô mặt cho ba, sau đó cẩn thận thoa kem lại cằm cho ông rồi cẩn thận cạo râu. Anh nhìn tôi rồi nói: Khương Sinh, em nhìn em xem, hết như con mèo nhỏ vậy. Sau đó ngừng tay, nhìn ba rồi nhìn tôi: Ba, ba xem ba và Khương Sinh, một người là con mèo lớn, còn một người là con mèo nhỏ, thật không hổ là hai cha con mà.

Ba lên nhìn tôi một cái cũng cười ngo, như một đứa trẻ chưa hiểu chuyện.

Đã nhiều năm nay tôi không thường gọi ông, lại càng ông nói chuyện với ông. Lúc còn bé, ông đã gieo cho tôi cảm giác xa lạ và cảm giác thù hận, cho đến bây giờ cũng chỉ có xa cách. Thế nhưng vì sao lúc này, tôi nhìn về mặt đau thương cô đơn của ông, mũi có chút chua xót. Nếu như, nếu như năm đó, ông cũng cưng chiều tôi giống như cưng chiều Lương Sinh, hay chỉ cần dắt tay tôi một lần khi còn bé, hay là cười mới tôi một cái, cho tôi một lần ôm ấp áp thì hiện tại, tôi cũng sẽ giống Lương Sinh, ở bên cạnh ông, như đứa con gái nhỏ ngây thơ, gọi ông là ba, làm nũng với ông, nhìn ông trải qua tháng năm đầu đời. Nếu vậy thì người hôm nay thoa kem lên cằm ông chính là tôi, cẩn thận từng chút cạo râu cho ông cũng chính là tôi.

Thế nhưng khi đó, ngay cả một nụ cười, một cái ôm ông cũng không hề cho tôi. Cho nên, tôi chỉ hít hít mũi đánh răng, sau đó để bọt kem bị gió thổi bay, giống như cảm giác lạnh lẽo thờ ơ lúc nhỏ vậy. Tôi xấu hổ cười với ba, vội vàng súc miệng rồi xoay người vào nhà.

Tôi và Tiểu Cửu nằm trên thảm cỏ ở Ngự Gia Bình, cách đó không xa cũng có vài đứa trẻ xúm lại chơi với nhau, hình như chúng vừa chui từ dưới đất lên, mấy khuôn mặt nhỏ xíu dính đầy bùn và cây cỏ. Chúng chơi những trò mà chúng tôi đã từng chơi, nhảy lò cò đua, đụng qua đụng lại, sau đó ngã xuống đất, có đứa khóc cũng có đứa cười.

Tôi tiện tay lấy hoa cải trắng ra khỏi tóc Tiểu Cửu. Đám mây lười biếng trôi trên trời, rất lâu trước kia, tôi và Lương Sinh cùng với tụi Bắc Tiểu Vũ cũng giống như đứa trẻ kia lăn lộn trên đồng cỏ. Khi đó, Lương Sinh thay thế Bắc Tiểu Vũ làm đại ca nhà nhận ở Ngự Gia Bình. Anh khi đó có da thịt trắng nõn, trông hết như búp bê, cứ chạy như bay trên đồng cỏ Ngự Gia Bình đến khi mồ hôi chảy đầm đìa.

Tôi chỉ vào mấy đứa trẻ đó rồi nói với Tiểu Cửu: Tiểu Cửu, tớ và Lương Sinh lớn lên như vậy đây. Còn có cả Bắc Tiểu Vũ, cậu ta từng là đại ca trên đồng cỏ này cho đến khi Lương Sinh xuất hiện.

Tiểu Cửu cười, cô nói: Khương Sinh, cậu biết không? Nhìn những đứa trẻ này, tớ phảng phất thấy được Bắc Tiểu Vũ lúc còn bé, mặt dù tớ biết ah ấy còn chưa biết đến Tiểu Cửu, thế nhưng tớ có cảm giác mình giống như đã trải qua cuộc đời của anh ấy vậy.

Tiểu Cửu vừa nói thế, tôi cũng tin lời cô nói trước đây, cô nói thiếu chút nữa cô đã thành thi nhân.

Tôi nói: Đúng vậy, nhìn những đứa trẻ này, bên tai tớ còn có thể nghe thấy tiếng mẹ Bắc Tiểu Vũ gọi cậu về ăn cơm.

Tôi và Lương Sinh cũng không hạnh phúc như vậy. Bởi chúng tôi đã sớm trở về nấu cơm rồi.

Lần đầu tiên tôi nấu com phải đứng trên ghế, lúc đó Lương Sinh đến huyện tham gia thi đua khăn quàng đỏ còn chưa về, cho nên tôi phải đứng trên ghế để thêm nước vào nồi com, nhưng tôi lại trật chân, ngã ra tới cửa, đầu sưng một cục lớn còn thấm chút máu trên đó. Mẹ tôi sợ hãi chạy từ ngoài vào ôm tôi khóc, sau đó lấy nhọ nồi quét lên vết thương của tôi để cầm máu. Thế nhưng tôi lại không khóc, chỉ trề môi, mắt lạnh lợi nhìn ra cửa. Tôi đang đợi Lương Sinh, anh đã đồng ý sẽ đem kẹo mạch nha về cho tôi ăn. Lúc đó, kẹo mạch nha được làm từ lúa mạch nha, từng viên nhỏ như ngón tay cái, một đồng mua được mười viên, nếu như quen với người bán hàng, ông sẽ cho thêm một viên. Hương vị ngọt ngào của đường này tôi vẫn còn nhớ, nó từ ngón tay của Lương Sinh trôi thẳng xuống đầu lưỡi của tôi. Mỗi lần Lương Sinh đều mua năm viên, từng viên từng viên dứt cho tôi, mỉm cười nhìn tôi ăn. Anh chưa bao giờ ăn vì không muốn. Sau khi ăn xong, tôi chưa thỏa mãn, giống như con mèo nhỏ mút ngón tay còn dính vị ngọt của anh. Lương Sinh sẽ nhìn tôi cười.

Ngày hôm đó, lúc Lương Sinh về, tôi giãy khỏi tay mẹ nắm lấy góc áo của anh khóc. Mãi đến khi Lương Sinh lấy kẹo mạch nha trong túi ra thì tôi mới nín. Lương Sinh liên tục vuốt ve tóc tôi, anh nói: Khương Sinh, sao em lại không cẩn thận thế chứ, sao lại không cẩn thận gì hết vậy hả.

Từ đó trở đi, Lương Sinh cũng không để tôi chạm vào kệ bếp. Mặc dù anh chỉ biết nấu mỳ, vì thế tôi tình nguyện ăn mỳ từ ngày này qua ngày khác.

Lúc này, đột nhiên Tiểu Cửu ngồi dậy: Khương Sinh, gần trưa rồi, Lương Sinh sẽ không cho chúng ta ăn mỳ nữa chứ!

Tôi gật đầu: Tiểu Cửu, Lương Sinh sẽ nấu mỳ.

Tiểu Cửu nắm lấy một cọng cỏ dại quất lên trời, cô nói: Khương Sinh ơi Khương Sinh, tới nhà cậu ở tớ còn không bằng một con thỏ ăn cỏ nữa!

Rất lâu trước đó, Lương Sinh đã từng hỏi tôi: Khương Sinh, có phải ăn mỳ rất ngán không?

Tôi lắc đầu, nói: Không có, sao lại thế chứ?

Lương Sinh nói: Ừ, vậy tốt rồi, anh cứ sợ em ăn mỳ lại ngán.

Thực ra, Lương Sinh, em vẫn luôn biết anh không muốn em nấu com, anh vẫn nhớ ngày đó em bị u đầu còn nín lấy góc áo anh mà khóc. Mà anh chỉ biết nấu mỳ mỗi mỳ. Thực ra, Lương Sinh à, nhiều năm nay, mỳ cũng là một cách thức anh yêu thương em.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Bắc Tiểu Vũ Là Một Tên Ngốc

Tiểu Cửu bỏ đi.

Không hề có một lời nhắn, không nói với tôi cũng không nói với Bắc Tiểu Vũ, càng không nói với Lương Sinh. Trước khi ngủ tôi còn nói với cô rằng: Bắc Tiểu Vũ tốt như vậy cậu còn muốn đi sao?

Tiểu Cửu cười lắc đầu: Không, không đi nữa.

Đêm đó tôi kể cho cô nghe chuyện lúc nhỏ của Bắc Tiểu Vũ, chuyện từ lúc bé đến trung học, mỗi một chuyện thú vị tôi đều kể với cô. Tôi nói: Tiểu Cửu, cậu xem tớ thay cậu có mặt trong cuộc sống của Bắc Tiểu Vũ lúc còn bé. Có phải không hồ là chị em tốt của cậu không? Tiểu Cửu cười. Đột nhiên tôi thấy khó chịu, có phải cũng sẽ có một ngày tôi sẽ kể chuyện của Lương Sinh cho Vị Ương hay cô gái khác như vậy không, từ năm anh sáu tuổi, lúc tôi làm mặt quỷ dọa anh khóc. Sau đó, tôi cũng sẽ nói với họ rằng: "Cậu xem tôi thay cậu có mặt trong cuộc sống của Lương Sinh lúc còn bé" sao?

Tiểu Cửu nói: Khương Sinh, tớ cũng kể cho cậu nghe về tên công tử kia, sau cùng thì tớ cũng đã ở chung với hắn mấy năm.

Trình Thiên Hữu? Tôi nhú mày nói: Tiểu Cửu, tớ không cần nghe về hắn! Tôi nói: Tiểu Cửu, để tớ kể cho cậu nghe lúc Bắc Tiểu Vũ học lớp sáu, cậu ta đi học mà lén đọc truyện đồi trụy, kết quả bị cô giáo phạt đứng, nhưng cậu ta không dám đứng thẳng mà chỉ nửa đứng nửa ngồi, cậu có biết vì sao không? Nói xong tôi cười lớn.

Tiểu Cửu chạy mày, gạt mình nhìn tôi: Khương Sinh, cậu biến thành sắc nữ lúc nào thế hả?

Mặt tôi đỏ bừng, nửa ngày sau mới nói: Tiểu Cửu, cậu mới là sắc nữ! Bởi vì quần của Bắc Tiểu Vũ bị móc vào đinh! Nếu cậu ta đứng thẳng thì không phải là rách quần lòi cả mông ra sao? Mông cậu ta lớn như vậy...

Nói đến đây tôi cười rộ lên, sau đó mờ ám nhìn Tiểu Cửu: Thế cậu nghĩ cái gì vậy?

Tiểu Cửu nói: Là tớ nghĩ nhiều thôi. Ngẫm lại lúc đó cậu cũng chỉ là con nhóc ngây thơ thôi, hay là đứa trẻ không biết gì nhỉ? Còn có Bắc Tiểu Vũ lúc đó

chắc chưa dậy thì, sợ là chẳng phân biệt nổi là nam hay nữ đứng không? Nói xong, cô cũng cười lớn, trên bầu trời đêm chỉ có ánh trăng cô độc cùng với tôi và Tiểu Cửu lớn tiếng cười.

Tôi nói: Tiểu Cửu, tớ quên kể cho cậu nghe, cuối cùng Bắc Tiểu Vũ vẫn phải đứng thẳng dậy, bị cô giáo nhéo tai đứng thẳng. Phòng học lúc đó chỉ nghe được một âm thanh, chính là tiếng cái quần của Bắc Tiểu Vũ bị xé.

Tiểu Cửu nói: Vậy Bắc Tiểu Vũ phơi hông ra trong lớp vậy à? Cô giáo kia cũng quá mức thực dụng rồi?

Tôi đắc ý cười: Sao có thể chứ? Có tố nhanh trí ở bên cạnh thì sao trình tiết của Bắc Tiểu Vũ có thể mất được? Tớ liền lấy băng keo dán quần của cậu lại. Lúc đó, cô giáo dạy toán còn biểu dương tớ là đứa trẻ thông minh đấy! Nói sau này tớ sẽ trở thành nhà khoa học. Nên từ đó về sau tớ say mê nghiên cứu khoa học. Mãi cho đến đại học năm nhất tớ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, lạc đường nhưng vẫn biết quay lại.

Tiểu Cửu cười: Có chuyện gì à? Thứ gì đã khiến cậu từ bỏ môn khoa học đấy hử?

Tôi thở dài: Lúc học môn tự nhiên, giáo sư dạy môn này bắt chúng tôi tự làm một thí nghiệm, chọn đề tài, phương án cũng phải tự giải quyết, kết quả hôm đó tớ bị cấm, để Bắc Tiểu Vũ giúp tớ chống đỡ. Kết quả tên Bắc Tiểu Vũ kia lại làm một thí nghiệm vô cùng sâu sắc. Đề tài là: chứng minh tai của nhện phát triển ở chân. Dụng cụ: Nhện, giấy trắng, bàn, dao mổ. Bước thực hiện: Bước 1, bỏ giấy trắng lên bàn, đặt con nhện lên tờ giấy, dùng sức đập bàn hét: chạy! Con nhện liền bỏ chạy. Bước hai, lấy dao mổ cắt hết chân nhện, sau đó bỏ lại vào tờ giấy, lần hai dùng sức đập bàn hét: chạy! Con nhện không nhúc nhích! Suy ra, tai nhện phát triển ở chân.

Tiểu Cửu cười đến trợn trắng cả mắt: Tên Bắc Tiểu Vũ ngốc này! Cậu ta làm cái thí nghiệm gì vậy chứ?

Tôi nói, thí nghiệm của cậu ta là: Chứng minh Khương Sinh là đồ ngốc, tiếp theo chứng minh cô giáo dạy toán có mắt như mù cùng thêm bệnh đục thủy tinh thể! Tài liệu là: Báo cáo thí nghiệm về Khương Sinh ngốc.

Chết tiệt. Tiểu Cửu cười không khép được mồm: Bắc Tiểu Vũ thật đúng là tên có thù tất báo. Tiểu nhân thật.

Tôi gật đầu: Đúng vậy, Tiểu Cửu, cậu cũng thấy đấy, Bắc Tiểu Vũ chính là một tên đầu óc ngu ngốc, người ta đối xử tệ với cậu ấy thì cậu ấy nhớ kỹ; Ai đối tốt với cậu ấy thì cậu cũng nhớ tới chết. Cho nên một khi cậu ta đã nhìn nhận sự việc rồi thì chín con bò cũng không kéo lại được. Cho nên Tiểu Cửu này, cậu đừng đi được không? Bắc Tiểu Vũ là một tên ngon!

Tiểu Cửu cười, lông mi khẽ run trên đôi mắt sáng, cô nói: Khương Sinh, để tớ kể cho cậu chuyện cười về tên công tử kia. Ba năm trước, anh ta mua một con chó chăn cừu Đức đem đến câu lạc bộ chó, kết quả bị một con chó Sục Bùn nhỏ hất ngã. Sau đó hắn lại mua một con chó Ngao, cuối cùng bị con Caucasian của một quan chức nào đó làm bị thương. Tên công tử đó tức giận, cuối cùng vùng tiền cho người buồn lâu một con sói Siberia về nuôi. Cuối cùng chính mình phải nhập viện.

Sói cắn người? Tôi nhìn Tiểu Cửu, khăn trương hỏi.

Tiểu Cửu hừ một cái: Cắn người? Chưa ăn thịt là may rồi.

Tôi nói: Ừ, may mà nuôi chó, nếu hắn nuôi mèo thì chắc sẽ không buồn lâu một con cạp để nuôi đấy chứ...

Tiểu Cửu nói: Tớ còn mong thế đấy, nếu vậy ba năm trước hắn sẽ không bị đưa vào bệnh viện mà thay vào đó là nghĩa trang.

Tôi nói: Tiểu Cửu này, cậu có thành kiến với hắn thật!

Tiểu Cửu cười nhạt: Khương Sinh, có lẽ Trình Thiên Hữu không phải là kẻ xấu, nhưng cũng tuyệt đối không đến lượt hắn làm người tốt. Được rồi, không nói nhiều nữa, mau ngủ đi.

Tôi nghe Tiểu Cửu nói xong cũng rất nhanh thì ngủ. Lúc tỉnh dậy thì Tiểu Cửu đã rời đi.

Bắc Tiểu Vũ hỏi tôi: Khương Sinh, cậu mau nói cho tớ biết Tiểu Cửu đi đâu rồi? Cậu nói nhanh lên!

Tôi lắc đầu như trống bỏi, bởi vì thực sự tôi không biết, tại sao Tiểu Cửu lại rời khỏi nơi này trong đêm như vậy chứ? Lúc rời đi, cô có nhìn trời sao không? Có nghĩ bầu trời ấy cũng đặc biệt như ánh mắt cổ chấp của Bắc Tiểu Vũ không?

Bắc Tiểu Vũ choáng váng lắm lắm, cậu nói với nừa còn gà còn lại ngày hôm qua: Mày nói nói cho tao biết, Tiểu Cửu đi đâu vậy? Sau đó nhìn nừa con gà, cuối cùng cậu chạy đến góc tường, quay sang bình rượu Tiểu Cửu uống nói: mà nói cho tao biết, Tiểu Cửu đi đâu? Mau nói đi!

Chú giải:

Chó chăn cừu Đức: (còn gọi là chó Alsace), (tiếng Đức: Deutscher Schäferhund) là một giống chó kích cỡ trung bình, xuất xứ từ Đức. Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là chó Berger (béc giê hay béc giê). Chó chăn cừu Đức thuộc nhóm chó chăn gia súc, ban đầu được gây giống để chăn cừu. Do có sức lực, thông minh và có khả năng tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng cảnh sát và quân sự. Vì chúng rất trung thành và có bản năng bảo vệ chủ, chó chăn cừu Đức là một trong các nòi chó được đăng ký nhiều nhất.

Chó Sục Bùn: (Bull Terrier) hay còn gọi là Bully tức kẻ hay bắt nạt người khác là một giống chó sục được lai giống phục vụ cho những cuộc chơi chó và làm chó bảo vệ. Từ khi được lai giống thành công, giống chó Bull Terrier đã nhanh chóng chinh phục những người nuôi chó khó tính với khuôn mặt ngộ

ngô, cái đầu lớn hình quả trứng và tính cách đáng yêu của mình. Mặc dù vậy, Bull Terrier là giống chó đặc biệt mạnh mẽ. Khả năng sát thủ cực kỳ nhạy bén khiến Bull Terrier là một con chó nguy hiểm đối với các động vật nhỏ hơn.

Chó Ngao Tây Tạng: hay còn gọi là Ngao Tạng, tên tiếng Anh là Tibetan Mastiff, là một giống chó Ngao được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng. Chúng có tính cách như trung thành, lì lợm, đặc biệt chỉ nghe lời một chủ. Chó ngao Tây Tạng được cho là Chúa tể của thảo nguyên và được mô tả là To hơn chó sói, mạnh hơn báo hoa và nhanh hơn hươu nai. Có khả năng chó ngao Tây Tạng là tổ tiên của 1 số giống chó ngao ngày nay.

Chó Caucasian (Kavkaz hay Kavkazskaya ovcharka viết tắt là KO) là giống chó chăn cừu có nguồn gốc từ vùng Kavkaz. Đây là loại chó săn cừu có kích thước lớn, thuộc chủng loài chó chăn gia súc và canh gác thời cổ đại, xuất hiện từ trước rất lâu sự hình thành quốc gia đầu tiên của Châu Âu. Tính cách đặc trưng của giống chó này là quyết đoán, mạnh mẽ, dũng cảm. Tuy nhiên, trừ khi được dạy dỗ và huấn luyện đúng cách nếu không Caucasian sẽ cực kỳ hung dữ và không thể kiểm soát, nó không chấp nhận những người nó không quen và sẵn sàng tấn công họ bất cứ lúc nào.

Sói Siberia: loài chó sống ở vùng Siberia, được huấn luyện để kéo xe.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Cô Xem, Tôi Thế Này Không Giống Người Tốt À?

Bác Tiểu Vũ nói với Lương Sinh cậu phải lên tỉnh tìm Tiểu Cửu ! Cậu nói: Nhất định là Tiểu Cửu về nhà trọ của cô ấy, ngoại trừ nhà trọ thì cô ấy còn nơi nào để đi nữa đâu.

Tôi đau lòng nhìn Bác Tiểu Vũ, tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này. Từ một cậu bé chỉ biết đùa giỡn giờ đây lớn lên lại trở nên lạnh lùng đau thương. Tôi nhìn Lương Sinh, lúc này tôi mới mơ hồ hiểu được vì sao trong đôi mắt đẹp kia của anh luôn chứa đựng cảm xúc đau thương.

Lương Sinh vỗ vỗ vai Bác Tiểu Vũ: Tôi đi cùng cậu, dù sao tớ cũng đã bàn bạc với Khương Sinh rồi, tớ muốn về trường sớm, trước là có thể ôn lại bài, sau cũng muốn đi làm thêm để bổ sung kinh nghiệm!

Nhưng mà khi chúng tôi lên tỉnh, phòng trọ của Tiểu Cửu đã đổi khóa. Bác Tiểu Vũ khẳng khái ngồi đêm nửa đêm để chờ người về. Mà người kia lại không phải Tiểu Cửu. Mãi đến lúc đó cậu mới biết được, Tiểu Cửu lại quật cường như tên gốc cậu.

Hạnh phúc giống như một món thủy tinh, một khi đã vỡ thì sẽ mãi không thể hoàn hảo như lúc đầu.

Đêm đó, tôi và Lương Sinh theo Bác Tiểu Vũ đến “Ninh Tín, biệt lai vô dạng!”

Đèn ne-on chớp nháy, trai xinh gái đẹp quay quần lại với nhau, âm nhạc bên trong khuấy động tâm trí con người. Tôi cũng không chú ý rằng có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Lương Sinh nói: Khương Sinh, anh ra ngoài gọi điện, em trông chừng Bác Tiểu Vũ, đừng để cậu ta đi lung tung.

Tôi gật đầu.

Nhưng không đợi Lương Sinh ra tới cửa thì Bác Tiểu Vũ đã lắc lư cả người chen vào đám đông. Tôi như đứa nhà quê chạy theo sau cậu. Tôi luống cuống trong đám đông điên cuồng, ánh đèn không ngừng chớp nháy. Nhưng mà Bác Tiểu Vũ đã quên mất tôi, chẳng biết đã đi đâu mất. Giữa đám người, tôi chỉ có thể cố gắng chen đi, không ngừng né tránh như một đứa trẻ lạc đường. Mãi đến khi có một người chắn trước mặt tôi, khiến tôi dừng lại. Hắn nói: Cô nhóc này, cô không nên đến đây!

Tôi ngẩng đầu, ánh đèn mê hoặc chiếu sáng khuôn mặt Trình Thiên Hữu, hắn cười cười, cau mày nhìn tôi.

Tôi định nói gì đó nhưng hắn lại nắm lấy tay tôi kéo ra khỏi đám đông. Trong chốc lát khi bàn tay hắn truyền đến cảm giác ấm áp, tôi đỏ mặt.

Hắn kéo tôi đến một con hẻm nhỏ, cánh tay chống lên tường, cúi xuống nhìn vào tôi, chớp mũi gần như đụng tới trán tôi. Hơi thở ấm áp của hắn sượt qua từng sợi tóc của tôi, hắn nói: Sao cô lại tới đây?

Tôi cố gắng dựa sát về phía sau, nhắm mắt lại nói: Tôi đến tìm Tiểu Cửu!

Ngón tay hắn lướt qua mũi tôi, mềm mại và nhanh chóng, về mặt đây xấu xa: Cô đang bày ra bộ dạng gì vậy hả? Tôi trông thế này không giống người tốt à? Nói xong, mặt hắn càng lúc càng gần: Khương Sinh, cô mau mở mắt ra, nếu không thì tôi sẽ lấy mặt chạm vào mặt cô!

Tôi thực sự không muốn hấn dán mặt lên mặt tôi, cho nên chỉ có thể mở mắt: Thế này được chưa! Mau đưa mặt anh cách xa ra đi!

Trình Thiên Hữu cười xấu xa, hấn làm bộ thân thiết nói: Khương Sinh, dù sao hôm nay tôi cũng đã cứu cô một mạng! Tôi cho cô biết, đi đêm cùng hai người đàn ông rất nguy hiểm! Lỡ chúng muốn làm điều bất lương thì cô phải làm sao hả! Cô xem tên đàn ông đi ra cửa lúc này, nhất định là hấn đang liên hệ với người mua hàng, chuẩn bị bán cô đi! Cho nên từ giờ trở đi hai chúng ta hòa nhau, cô cứu tôi một lần, tôi cũng cứu cô một lần, thanh toán xong rồi! Sau này cô không được quần lấy tôi như hôm nay nữa!

Trình Thiên Hữu giảng đạo lý một hồi khiến tôi tức giận, tôi nói: Công tử à, đầu anh có chút trí tuệ nào không vậy, tối này là anh quần lấy tôi đó, không phải tôi quần lấy anh, hơn nữa, người vừa đi ra cửa là...

Chữ “anh trai tôi” còn chưa thoát khỏi miệng đã bị một cô gái cắt ngang: Trình Thiên Hữu! Chẳng trách không tìm được anh! Thì ra anh ở chỗ này tình tứ với con hồ ly kia!

Tôi đẩy Trình Thiên Hữu ra, cười với cô ta: Cô xem tôi và anh ta đứng với nhau thì ai giống hồ ly tinh hơn hở?

Trình Thiên Hữu kéo tôi về phía sau, hấn nói: Tô Mạn, cô ấy vẫn là con nít. Cô đừng ở đây làm trò cười cho thiên hạ nữa.

Cô gái kia giận dữ nhìn Trình Thiên Hữu: Anh cũng gan thật! Sau đó cách Trình Thiên Hữu lấy bức tượng Venus ở cạnh bức tường đánh về phía tôi, giây phút đó tôi nhớ tới lúc còn bé, Lương Sinh nói những cô gái ở thành phố đều rất dịu dàng, thì ra anh lừa tôi. Chỉ ít thì cô gái này cũng không hề dịu dàng chút nào.

Lúc bức tượng đập xuống, Trình Thiên Hữu đang bảo vệ tôi đưa tay ra cản, nhưng hình như cô gái kia có học võ. Cho nên mỹ nhân Venus nện thẳng vào ót Trình Thiên Hữu, bức tượng nứt ra văng vào mắt tôi!

Đau đớn truyền tới khiến tôi kêu lên. Trình Thiên Hữu cuống quýt xoay người nhìn tôi đang lấy tay che mắt, nhanh chóng ôm tôi chạy về phía bãi đỗ xe.

Máu trên đầu hấn chảy xuống mặt tôi, có chút ẩm áp. Hấn nói: Khương Sinh, cô kiên nhẫn một chút, chúng ta sẽ tới bệnh viện. Khương Sinh, chịu đau, đừng khóc. Nói xong hấn đưa tôi vào xe, sau đó cởi quần áo trùm lên đầu tôi rồi bảo vừa lái xe vừa gọi cho bác sĩ.

Sau khi gọi cho bác sĩ xong, hấn đưa một tay ra nắm chặt lấy tay tôi, hấn nói: Khương Sinh, đừng khóc, chúng ta đến nơi rồi. Sắp đến rồi!

Trong lúc mơ hồ, tôi gọi một tiếng: Anh.

Lúc đó tôi đã nghĩ, bây giờ chắc Lương Sinh đang gọi điện thoại cho Vệ Ương rồi. Anh có biết Khương Sinh bị thương không? Vì mắt rất đau nên nước mắt tôi không ngừng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 36: Cô Gái Có Trí Thông Minh Như Tôi

Mắt tôi quần đầy băng gạc, trước mắt mơ hồ là màu trắng của thiên đường.

Tôi bước xuống giường, cẩn thận chạm vào lớp băng. Tôi nghĩ: Tiêu rồi, mình sẽ không bị mù chứ? Trước giờ chỉ biết hồng nhan gây họa, lại không biết tên đẹp trai như Trình Thiên Hữu cũng có thể gây họa!

Đột nhiên có một đôi tay chạm vào băng của tôi, giọng nói vì thức cả đêm mà khàn khàn, hấn nói: Đừng động và, sẽ bị nhiễm trùng đấy.

Tôi cầm chặt tay hấn: Tôi sẽ không bị mù chứ?

Trình Thiên Hữu hừ lạnh: Tôi cũng mong cô bị mù, như vậy có thể ném cô đi đâu đó để cô không thể tìm về báo thù tôi!

Tôi cau mày, cũng học hấn mà hừ lạnh: Báo thù? Tôi với kẻ thù trước giờ luôn áp dụng chính sách coi thường! Một số người bị mấy cô gái điên cuồng làm hư ha? Chắc là anh đã hạ xuân được với đàn bà khắp thiên hạ này rồi phải không?

Trình Thiên Hữu đỡ lấy tôi nằm lên giường, nói: Khương Sinh, cô đừng có ba hoa với tôi, cô mà chống đối thì tôi sẽ không chữa trị cho cô!

Tôi xoay người lại: Có bản lĩnh thì anh ném tôi ra cửa đi, tôi còn chẳng cần anh cứu tôi! Bệnh của tôi còn chưa bớt đã bị cô nàng điên cuồng của anh tiêu diệt vào thẳng bệnh viện. Ai da, may mà vết thương chỉ ở gần mắt, nếu mà con mắt với cả người có vấn đề thì giờ tôi còn không bị gói thành xác ướp à!

Tôi dám nói vậy vì tên Trình Thiên Hữu này chắc chắn chưa từng gặp phải cô gái có chỉ số thông minh như tôi, cho nên hấn luôn bày ra bộ dạng tự đắc rất khó ưa. Ở cùng nhau hơn mười tiếng, tôi dùng IQ của mình chấn chỉnh lại gã đàn ông còn chưa tốt nghiệp nhà trẻ này.

Tôi vốn muốn gọi điện cho Bắc Tiểu Vũ, để cho Lương Sinh biết tôi ở bệnh viện, sợ tối hôm qua anh không tìm được tôi sẽ lo lắng. Nhưng cuối cùng tôi lại không gọi. Tôi cố chấp muốn biết, Lương Sinh sẽ lo lắng cho tôi chứ? Anh có sợ, có nghi ngờ, có khóc không?

Đến ngày thứ ba, bác sĩ tháo băng cho tôi, trước mặt là một mảng sáng thanh thản. Trong mắt tôi còn sót lại chút tơ máu khi bị thương, hơn nữa mí mắt hơi sưng, giống như con cá vàng vậy.

Tôi đang nghĩ lúc trở về sẽ nói với Lương Sinh thế nào đây? Nói vì gặp lại tên đẹp trai này mà bị hiểu nhầm thành người thứ ba, bị đánh đến nằm viện?

Lúc Trình Thiên Hữu xuất viện với tôi, trên đầu hán vẫn còn quấn băng. Chỉ là hán đội mũ để che đi, cũng không hề có chút ảnh hưởng nào đến vẻ điển trai của mình.

Khi chúng tôi xuất viện đã nhìn thấy Vị Ương!

Tôi và tên Trình Thiên Hữu đẹp trai trẻ tuổi này mới sáng sớm đã đi từ bệnh viện ra, lại gặp phải bạn học của mình.

Hơn nữa tôi còn mang dáng vẻ bệnh tật, mắt hồng hồng, hơi sưng, vì bị Trình Thiên Hữu ngược đãi, tôi còn chưa ăn sáng, cứ như thể mờ mịt đi tới trước mặt Vị Ương, cô sẽ nghĩ gì đây?

Giờ phút đó, tôi chủ động bước tới làm sáng tỏ, tôi chào Vị Ương, mặt cười tươi: Vị Ương, sao lại là cậu? Tôi ở bệnh viện hai ngày nay rồi, đến khoa mắt chữa bệnh, ha ha, không phải là khoa gì khác đâu, là khoa mắt đó.

Vị Ương cười, cũng không trả lời tôi, chỉ nói với Trình Thiên Hữu: Anh Thiên Hữu, em nghe chị em nói bạn của em nằm viện nên đến thăm, chị ấy nói em đưa cô ấy về ở vài ngày, vừa hay có thể bầu bạn với em! Sau đó cô nhiệt tình kéo tay tôi, giống như bạn bè lâu năm không gặp, cười với tôi: Phải không Khương Sinh, một kỷ nghỉ hè không gặp. Tôi còn chưa định hình được đã kéo tôi lên xe.

Thiên Hữu cười: Sao Ninh Tín biết được? Hôm đó không phải cô ấy không ở bar sao?

Vị Ương cười: Anh hoảng hốt ôm một cô gái chạy ra từ bar, sao chị của em lại không biết chứ?

Lúc này tôi mới hiểu. Lương Sinh từng hỏi tôi có biết chị của Vị Ương tên gì không. Tôi lại không nghĩ rằng chị của cô lại là Ninh Tín! Tâm lý của tôi bị đã kích trầm trọng, Ninh Tín là người có tiền, Vị Ương là em gái cô ấy, Lương Sinh là bạn trai Vị Ương, tôi là em gái Lương Sinh, vậy suy ra tôi cũng được coi là một nửa kẻ có tiền rồi. Nghĩ tới đây sắc mặt tôi liền hồng hào hẳn.

Tên tiểu nhân Trình Thiên Hữu này cuối cùng cũng diu tôi lên xe Vị Ương, hán nói: Khương Sinh, gặp lại sau! Tôi nhủ mảy nói một câu lung tung: Trình Thiên Hữu, không hẹn ngày gặp lại!

Vị Ương ngồi trong xe như công chúa, cô nói: Khương Sinh, mắt cậu còn đau không?

Tôi nhìn cô rồi gật đầu, cảm thấy rất kỳ lạ, đây là lần đầu tiên cô nói ngọt ngào với tôi như vậy, khiến tôi không thích ứng được.

Vị Ương oán giận tôi: Cậu cũng không thèm gọi điện cho Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ, cậu không biết họ lo lắng thế nào đâu, xem chút là Lương Sinh ăn tươi Bắc Tiểu Vũ rồi, anh ấy vẫn cho rằng Bắc Tiểu Vũ bỏ rơi cậu đấy.

Tôi nói: Ừ.

Vị Ương cười: May mà chị của tớ gọi điện cho anh ấy biết hai ngày nay cậu ở nhà chơi với tớ. Lương Sinh mới yên tâm một chút.

Hừm? Tôi nhìn Vị Ương. Không biết nên nói cảm ơn hay đặt câu hỏi.

Vị Ương cười: Tớ cũng không thể nói với Lương Sinh rằng nửa đêm cậu bị một người đàn ông ôm đi, chuyện này thật không tốt! Đừng không nào.

Nếu Vị Ương đã nói thế thì tốt cũng chỉ có thể gật đầu.

Vị Ương nói: Khi về nhà thì nói với Lương Sinh như vậy nha, vậy là cậu còn nợ tớ một lần đấy.

Tôi gật đầu.

Trước khi đi, tôi nhớ tới việc Vị Ương bỏ nhà đi, quay đầu hỏi cô: Vị Ương, cô có sao không?

Vị Ương sững sờ nói: Không, không sao.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đó Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Dù Thế Nào Thì Tớ Cũng Không Cho Phép Kẻ Nào Làm Hại Khương Sinh

Hai ngày không gặp Bắc Tiểu Vũ, trông cậu vẫn ngơ ngẩn như vậy. Cậu ngồi phoir nắnng trong phòng, nhìn thấy tôi, cậu nói: Khương Sinh, cậu về rồi à? Vị Ương không vào hả?

Tôi lắc đầu. Tôi nói: Bắc Tiểu Vũ, Lương Sinh đâu rồi?

Bắc Tiểu Vũ nói: à, quên nói cho cậu biết, hôm qua Lương Sinh tìm được công việc rồi, là nhân viên phục vụ ở quán coffee.

Tôi khẽ cúi người ngồi cạnh Bắc Tiểu Vũ: Vẫn không có tin gì của Tiểu Cửu à?

Bắc Tiểu Vũ hít hít mũi: Không có. Sau đó cậu không ngừng về bậy trên đất, nước mắt rơi từng giọt thấm vào nền xi măng rồi bốc hơi. Cậu ngẩng đầu nhìn tôi: Khương Sinh, tớ phải làm sao đây? Tớ bị Tiểu Cửu bỏ rơi rồi. Nói xong, cậu ôm đầu gối khóc như một đứa trẻ.

Tôi kéo kéo tay Bắc Tiểu Vũ: Cậu có tin là Tiểu Cửu sẽ quay về không?

Bắc Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt nước mũi tèm nhem: Vì sao Tiểu Cửu sẽ về? Khương Sinh, có phải cậu biết cô ấy ở đâu đúng không? Khương Sinh, cậu nói cho tớ biết đi, tớ phải tìm cô ấy! Khương Sinh, tớ thích Tiểu Cửu giống như cậu thích Lương Sinh vậy! Không, hai loại tình cảm này không giống nhau, nhưng đều nhiều như nhau.

Tôi cười nói: Ừ, Tiểu Cửu nói hai năm nữa cô ấy sẽ quay về, vì ở đây có người con trai mà cô ấy thích. Cô ấy chờ người đó trở thành một người đàn ông chính chắn, có khả năng bảo vệ cô ấy, lúc đó Tiểu Cửu sẽ về!

Bắc Tiểu Vũ cười: Khương Sinh, cậu thề đi, thề là cậu không gạt tớ!

Tôi gật đầu nói: Tớ thề!

Tôi thề, mỗi cô gái đều có một người con trai mình yêu thích, giống như một tòa thành ẩn sâu trong lòng mình, bảo vệ mình như thiên thần!

Lúc Lương Sinh về thì Bắc Tiểu Vũ cũng đang lau nước mắt. Lương Sinh nhìn mắt tôi hỏi: Khương Sinh, mắt em làm sao vậy Ai bắt nạt em?

Tôi lắc đầu nói: Không có gì, em học làm thỏ như Bắc Tiểu Vũ thôi!

Lương Sinh thở dài một hơi: Còn tưởng hai ngày nay Vị Ương bắt nạt em.

Bắc Tiểu Vũ đẩy Lương Sinh một cái: Đừng nói chuyện như đúng rồi thế, nếu Vị Ương bắt nạt Khương Sinh, cậu có thể đứng ra làm chủ cho Khương Sinh không?

Lời của Bắc Tiểu Vũ khiến lòng tôi lạnh lại, Bắc Tiểu Vũ có Tiểu Cửu, Lương Sinh có Vị Ương, cho dù họ có vì tôi thì cũng không thể như lúc còn bé, lúc đó họ là ngựa lớn của tôi, tôi muốn cười thì cười. Tôi thích nhất là con ngựa kiêu ngạo Bắc Tiểu Vũ, vì cậu và tôi cùng tuổi, vóc người tương đương nhau, cười cũng rất dễ.

Lương Sinh nhìn Bắc Tiểu Vũ nói: Dù thế nào thì tớ cũng không cho phép kẻ nào làm hại Khương Sinh.

Đêm đến, Lương Sinh đốt nhang muỗi cho tôi, bắt đầu đi lác đầu: Khương Sinh, em đúng là heo mà, đến nhang muỗi cũng không tự đốt được, sau này làm sao chăm sóc bản thân hả!

Tôi lấy đèn pin soi lịch, ngẩng đầu nhìn Lương Sinh: Anh, anh có biết sắp tới sẽ có ngày quan trọng gì không?

Lương Sinh mờ mịt lắc đầu, nói: Không biết. Quốc khánh à? Sinh nhật Khổng Tử? Tết Nguyên đán? Hình như mấy ngày đó còn lâu lắm mới tới.

Tôi tức giận ngủ, không thèm để ý tới Lương Sinh nữa.

Lương Sinh đóng cửa lại giúp tôi, anh đứng ở cửa nói: Ai da, rốt cuộc là ngày quan trọng gì? Là ngày gì? Sao anh không nhớ chút nào nhỉ?

Lương Sinh đi thì nước mắt tôi cũng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đồi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Lương Sinh Vẫn Nhớ Ngày Quan Trọng Ấy

Bác Tiểu Vũ đột nhiên trở thành một thanh niên tiên tiến, bắt đầu cùng Lương Sinh đi làm thêm.

Thật ra tôi lừa cậu. Tiểu Cửu không hề nói cho tôi biết rằng cô sẽ quay về. Chỉ là tôi không muốn Bác Tiểu Vũ đau khổ như vậy. Nhưng mà tôi tin Tiểu Cửu sẽ về.

Bởi vì nếu tôi là Tiểu Cửu thì từ núi Nam đến biển Bắc, lại từ biển Bắc đến núi Nam, khi tất cả những phồn hoa hồng trần đều tan biến, tôi sẽ trở về. Cuộc sống này, thứ không thể vứt bỏ chính là tình cảm này sinh lúc ban đầu, cho dù có trải qua bao nhiêu phồn hoa, những cuối cùng vẫn sẽ chỉ nhớ đến gương mặt đẹp đẽ của chàng trai trong lòng.

Nhờ Vị Ương nên tôi được làm thu ngân trong bar của Ninh Tín. Thỉnh thoảng còn gặp Trình Thiên Hữu, hắn nhìn tôi như không thấy, trước mặt hắn, tôi như một vật vô hình vậy.

Tôi nhớ đến câu chuyện hắn nuôi sói mà Tiểu Cửu kể, chỉ là vẫn chưa có cơ hội hỏi hắn kiểm chứng.

Ngày tiếp theo, chuyện hạnh phúc nhất của tôi là đếm tiền, mà chuyện đau khổ nhất cũng là đếm tiền. Bởi vì sau khi đếm tiền xong tôi phải giao lại toàn bộ tiền cho quản lý, không được thừa cũng không được thiếu.

Sau khi về, tôi nói với Bác Tiểu Vũ: Cậu không biết cái cảm giác cầm tiền trong tay mình lại không thể giữ được một xu, cái cảm giác này đau khổ biết bao nhiêu!

Bác Tiểu Vũ nói: À đúng rồi, mai tớ và Lương Sinh sẽ nhận lương! Chúng tớ không hề đau khổ một chút nào cả.

Lương Sinh nói: Khương Sinh, mau ngủ đi, trời không còn sớm nữa, coi chừng mặt nổi mụn bây giờ.

Ừ, em biết rồi. Tôi lao đảo về phòng của mình, tôi nói: Anh, mai gấp, ngủ ngon nha. Sau đó tôi hết hy vọng xoay người lại hỏi thêm: Anh, anh có nhớ ngày mai là ngày quan trọng gì không?

Kết quả cửa phòng của hai người họ đã đóng lại mất rồi.

Hôm sau, tôi buồn bã rời giường, không thấy Lương Sinh và Bác Tiểu Vũ đâu. Tôi nghĩ, thì ra tiền lương chính là động lực lớn để đi làm. Bình thường cũng không thấy họ tích cực thế.

Lương Sinh làm điểm tâm cho tôi, một ly sữa đậu nành, hai cái bánh tiêu. Anh để lại lời nhắn trên tờ giấy: Cô bạn Khương Sinh này, có thể đêm nay anh và Bác Tiểu Vũ sẽ không về, sau khi nhận lương rồi chắc sẽ đến tiệm net chơi suốt đêm. Ký tên: Bạn tốt của em, Lương Sinh.

Xế chiều, Trình Thiên Hữu đi ngang qua chỗ tôi hai lần, cuối cùng hắn đứng lại cạnh tôi, chăm chú quan sát mặt tôi cả nửa ngày rồi nói: Khương Sinh, cô không sao chứ?

Tôi cười cười lắc đầu: Không sao.

Trình Thiên Hữu ngẫm nghĩ một hồi: Khương Sinh, xin lỗi.

Tôi nói: Thật sự không có gì mà, công tử à, anh đừng cảm thấy tội lỗi nữa. Nói xong thì phát hiện mình lỡ mồm, thế nào lại gọi hắn là công tử, cũng may Trình Thiên Hữu không nhận ra.

Hắn xoay xoay bao thuốc lá trong tay: Khương Sinh, con người tôi trước giờ chưa từng nói xin lỗi ai, hôm nay là lần đầu tiên nói xin lỗi với cô, tôi muốn mời cô đi ăn cơm, như vậy cũng khiến tội lỗi của tôi giảm đi một chút, tôi không có ý gì khác, một lần nữa tôi muốn nói xin lỗi cô. Thật sự.

Tôi cười nói: Thật ra hôm nay là sinh nhật tôi, nhưng mà không ai nhớ hết. Vốn là không vui, nhưng không ngờ hôm nay lại nghe anh nói chuyện dễ chịu như vậy.

Lúc này, Vị Ương từ đâu chạy đến, sắc mặt tái nhợt kéo tay tôi chạy ra ngoài.

Tôi giật mình nhìn cô: Có chuyện gì thế Vị Ương?

Cô im lặng không nói, mãi đến khi xe chạy thẳng đến trước bệnh viện Thiên Tâm, cô lại chạy vào, tôi theo sát cô, lòng đột ngột trầm lại.

Lương Sinh yên lặng nằm trên giường, mắt trái bầm tím sưng thành một cục, chẳng thua gì mũi anh. Trên người Bác Tiểu Vũ cũng dính đầy máu. Mặt cậu cũng bị trầy da. Cậu nhìn tôi rồi nhìn Vị Ương.

Vị Ương nắm chặt tay Lương Sinh, đau lòng khóc.

Bác Tiểu Vũ nói: Hôm nay chúng tớ nhận lương, bị đám côn đồ theo dõi, lúc tớ và Lương Sinh hết giờ làm đi qua hẻm nhỏ bị chúng cản đường. Thật ra đưa tiền cho bọn nó thì được rồi. Nhưng Lương Sinh nhất quyết không đưa. Điện thoại của tớ cũng bị chúng lấy đi, gọi cho cậu là mượn điện thoại của người a.

Vị Ương nhìn Lương Sinh: Sao anh lại ngốc thế chứ?

Tôi cúi đầu, đưa tay chạm nhẹ vào chỗ đau của anh: Anh, có phải rất đau không?

Lương Sinh lắc đầu, gắng gượng cười một cái cho tôi xem, lại động đến vết thương nên đau đến rơi nước mắt.

Sau đó anh gơ bàn tay nắm chặt nãy giờ ra, khê mở cho tôi xem, hai tờ tiền màu hồng như nở rộ trong tay anh. Anh nhìn tôi, giọng nói khàn khàn: Khương Sinh, thật ra Lương Sinh vẫn nhớ ngày quan trọng này. Anh không quên. Chỉ là bây giờ anh không thể mua quà cho em được rồi, em thích gì thì cầm tiền đi mua đi. Mới đây mà đã thành cô gái mười bảy tuổi rồi.

Anh lại cố gắng cười đến chảy nước mắt.

Tôi gọi anh, nước mắt lại rơi xuống.

Lương Sinh đưa tay lau nước mắt cho tôi, tiền trong tay anh rơi xuống, anh nói: Khương Sinh, đừng khóc nữa, người ta cười cho đấy. Sinh nhật là ngày không thể khóc mà.

Lương Sinh...

Năm tôi bốn tuổi, anh cho tôi miếng thịt kho tàu ăn, khi đó anh nhón chân đứng trên ghế, cánh tay mồm mồm gấp miếng thịt bỏ vào bát của tôi. Từ đó về sau tôi gọi anh là anh trai, từ đó trở đi, em là Khương Sinh của anh, anh là Lương Sinh của em.

Năm chín tuổi, anh nằm trên cây táo ở Ngự Gia Bình khắc từng nhánh "Cây táo của Khương Sinh", từng nhánh từng nhánh một! Lúc đó, sương sớm thấm ướt chiếc áo mỏng manh của anh, khiến nó dính lên cơ thể mềm mại ấy. Anh mệt mỏi ngủ, trên môi lại có nụ cười thỏa mãn!

Năm mười bảy tuổi, anh cho em một món quà. Lúc này đây, món quà này nằm trên giường, thương tích đầy người, chỉ có hàng mi xinh đẹp vẫn đậm như trước. Anh nói: Khương Sinh, đừng khóc nữa. Tôi liền khóc như mưa!

Hôm đó sau khi đưa Lương Sinh về nhà. Tôi ở "Ninh Tín, biệt lai vô dạng" hút thuốc đầu tiên. Khói mờ mịt bay lên, gương mặt Trình Thiên Hữu tái xanh, hần bước tới ghế tôi đang ngồi giật thuốc trong tay tôi ra, ném xuống đất rồi dùng chân nghiền nát!

Hắn nói: Khương Sinh, sao cô lại thành thế này? Cô gái tên Khương Sinh không thể như thế này được, vì hoa gừng là loại hoa xinh đẹp kiên cường nhất trên đời!

(Chú thích: Khương nghĩa là gừng)

Tôi nói: Anh là công tử nhà giàu, anh thì biết cái gì? Sau đó tôi dựa vào vai hắn mà khóc, tôi nói: Thiên Hữu, Thiên Hữu, tôi không bảo vệ được anh ấy! Nhưng mà tôi không muốn người khác làm tổn thương anh ấy...

Đêm đó, tôi khóc đến sưng mắt trên vai Trình Thiên Hữu.

Đêm Lương Sinh bị thương, tôi không về nhà. Tôi nghĩ đến khi anh hôn mê nhưng vẫn gọi tên tôi khiến lòng tôi đau như cắt.

Trong "Ninh Tín, biệt lai vô dạng", âm nhạc vẫn diễn cuồng, đèn neon chớp lóe khiến tôi mơ màng. Đêm đó, tôi bị vây trong trạng thái mù mờ, nước mắt thấm ướt trên mặt khiến tôi đau đớn. Cổ họng còn đọng lại vị thuốc lá cay xè khiến tôi không ngừng ho.

Tiểu Cửu từng nói với tôi: Khương Sinh, không phải ai cũng có thể làm gái hư. Lúc nói lời này, trong tay cô còn kẹp thuốc, khói bay mờ mịt quấn quít quanh tay cô, phảng phất giống như một vệt sọc lưu lại trong cuộc đời, đẹp đến đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đời Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Có Phải Hai Người Hơi Kịch Liệt Rồi Không? [Phần 1]

Đêm Lương Sinh bị thương, tôi không về nhà. Tôi nghĩ đến khi anh hôn mê nhưng vẫn gọi tên tôi khiến lòng tôi đau như cắt.

Trong "Ninh Tín, biệt lai vô dạng", âm nhạc vẫn diễn cuồng, đèn neon chớp lóe khiến tôi mơ màng. Đêm đó, tôi bị vây trong trạng thái mù mờ, nước mắt thấm ướt trên mặt khiến tôi đau đớn. Cổ họng còn đọng lại vị thuốc lá cay xè khiến tôi không ngừng ho.

Tiểu Cửu từng nói với tôi: Khương Sinh, không phải ai cũng có thể làm gái hư. Lúc nói lời này, trong tay cô còn kẹp thuốc, khói bay mờ mịt quấn

quít quanh tay cô, phẳng phất giống như một vệt sọc lưu lại trong cuộc đời, đẹp đến đau lòng.

Phải, tôi là đứa vô dụng. Đến việc làm một đứa con gái hư cũng không làm được.

Nếu tôi là gái hư, tôi có thể quen biết với nhiều tên côn đồ. Nếu có kẻ bắt nạt Lương Sinh, tôi sẽ cùng mấy tên côn đồ kia báo thù cho anh! Tôi không sợ mình bị tổn thương, cũng không sợ mình không thoát ra được. Có phải tôi là một đứa con gái ngu ngốc hay không? Rất ngốc, tôi biết chứ. Nhưng mà, tôi không muốn người khác làm hại Lương Sinh.

Tôi dựa vào vai Trình Thiên Hữu khóc không ngừng. Trong lúc mơ hồ, giống như tôi nhìn thấy Lương Sinh cười với tôi, ánh mắt trong trẻo của anh, hàng lông mi xinh đẹp, cánh mũi cao thẳng. Anh cứ gọi tên tôi: Khương Sinh, Khương Sinh.

Sau đó, tôi ngủ thiếp đi trên vai Trình Thiên Hữu.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy trên giường của Trình Thiên Hữu.

Ánh mặt trời len qua rèm cửa, chiếu rọi trên mặt của Trình Thiên Hữu. Hắn đứng bên cửa sổ, gió sớm mai lướt qua sợi mi trắng của hắn, ánh sáng nhẹ nhàng đậu trên làn da trắng nõn ấy như ánh lên một lớp màu tươi mới. Trông hắn như một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích vậy, chàng hoàng tử đứng từ sớm trong thành đội công chúa dậy.

Sáng hôm ấy, tôi nhìn thấy trên mặt hắn một loại cảm giác cô độc.

Hình như nghe thấy tiếng của tôi, hắn quay đầu lại, vẻ cô đơn khó nhận ra trong mắt đã thay lại thành một nét cười xấu xa. Hắn nghiêng người tựa vào cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực: Khương Sinh à, có phải cô rất thích giường của tôi không? Cô không phải đang nghĩ đến chuyện làm việc xấu xa gì với tôi đấy chứ? Nhưng tôi vẫn là đại xử nam đó! Nhưng mà tôi...

Hắn vừa nói như thế, tôi liền cảm thấy buồn nôn với da gà nổi hết lên, lúc bật đèn lên tôi mới phát hiện mình như con chuột nằm vắt vèo trong cái ly sữa. Tôi tiện tay lấy gối ném về phía hắn, tôi nói: Cái đồ súc hoa như trứng rùa này! Đồ súc hoa như trứng rùa này!

Trình Thiên Hữu đưa tay ra đỡ, hành động nhanh tới mức tôi không ngờ tới. Thì ra Tiểu Cửu không lừa tôi, hắn đúng là cao thủ võ lâm, hơn nữa còn là cao thủ trong cao thủ.

Cao thủ trong cao thủ kia giờ đang đứng ở cửa sổ, đưa tay đè đầu tôi xuống, hắn nói: Khương Sinh, cô có tin là tôi ném cô xuống không hả?

Tôi sợ đến phát ngốc, lại không muốn xin tha, miệng mồm vẫn cứng như thường. Tôi nói: Đồ súc hoa như trứng rùa! Muốn ném thì ném đi! Dù sao thì bà nội Khương Sinh này cũng sống đủ rồi!

Trình Thiên Hữu nói: Khương Sinh à, tôi không tin cô không chịu thua! Cô không xin tôi tha thì tôi ném cô xuống! Dù sao ở cái thành phố này, tôi chính là trời là pháp luật! Cô còn không chịu xin tha? Không xin thì tôi sẽ ném cô như ném con mèo vậy đấy! Để cô khỏi gặp lại người mà cô thích! Đừng nói gì đến việc bảo vệ tên đó!

Tôi vừa nghe thì hiểu vấn đề, tôi qua ở “Ninh Tín, biệt lai vô dạng” tôi khóc với hắn rằng: “Thiên Hữu, Thiên Hữu, tôi không bảo vệ được anh ấy! Nhưng mà tôi không muốn người khác làm tổn thương anh ấy.” Mấy lời này khiến hắn nghĩ tôi yêu ai đó.

Cho nên tôi cười khinh với hắn, cũng không giải thích gì nhiều. Tôi vẫn mắng hắn, tôi nói: Trình Thiên Hữu, đồ thiếu não, đồ con rùa, đồ đầu heo, mau thả bà ngoại của anh ra!

Sự thật đã chứng minh, những ngày chơi với Tiểu Cửu, giọng điệu mắng người cũng bị cô ấy ảnh hưởng rồi. Nhưng mà Trình Thiên Hữu giống như muốn dây đầu tôi xuống, không chịu thả tay ra. Lúc đó tôi không hiểu vì sao hắn lại muốn tôi xin tha, hạ giọng với hắn. Sau này mới biết được qua nhật ký của tên công tử ấy, rằng mọi người đều phải kính nể hắn. Hơn nữa, đặc biệt là phái nữ còn vừa yêu vừa hận hắn. Cho nên khiến hắn mắc bệnh tự kỷ nghiêm trọng, tự cho rằng nếu không có mình thì cảnh đẹp trên đời này đã mất đi một nửa rồi.

Tôi nhắm mắt lại, lông mi không ngừng rung rẩy. Tôi ngửa cổ mắng hắn: Trình Thiên Hữu, có gan thì làm bà nội anh bị ngã đi, anh mà dám làm tôi ngã, tôi sẽ trừng mắt nhìn anh cho tới chết.

Trình Thiên Hữu cười khinh: Khương Sinh à, đây là tầng mười bảy, cô ngã chết rồi còn có thể thấy cái gì?

Trong lúc nóng giận, tôi dùng chân đá hắn. Có thể vì đau nên hắn kéo mạnh tay tôi, chỉ nghe thấy tiếng xoạt của vải, áo tôi bị hắn xé rách cả một mảng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Có Phải Hai Người Hơi Kịch Liệt Rồi Không?

[Phần 2]

Tôi sẽ ra.

Trình Thiên Hữu cũng sẽ ra.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, chắc Trình Thiên Hữu cũng phát hoảng rồi nên cái gì cũng không nói mà đi ra mở cửa, không thèm hỏi là ai, cũng chẳng nhìn qua mắt mèo ở cửa. Tôi vội vàng lấy chân che trước ngực.

Tô Mạn như con lươn trượt vào bên trong. Cô ta cười quyến rũ nhìn Trình Thiên Hữu mãi đến khi nhìn thấy tôi, cô ta dừng lại chừng nửa phút. Quần áo của tôi bay tán loạn, ôm chân làm bộ dạng đáng thương đứng phía sau Trình Thiên Hữu. Vì tôi kéo chân lại nên trên giường là một đồng búi nhúi.

Trình Thiên Hữu vội vàng giải thích, hần xoa xoa mũi nhìn về phía cửa sổ: Tô Mạn, em đừng hiểu nhầm, bọn anh chỉ đùa thôi. Khương Sinh còn nhỏ, cũng không phải chuyện em đang nghĩ đâu...

Tô Mạn chạy tới trước mặt Trình Thiên Hữu, đưa tay xé rách đồ của hần. Cô nói: Trình Thiên Hữu! Sao tôi lại không biết anh có sở thích này nhỉ! Anh thích sân bay à? Anh thích miếng gỗ giặt đồ à? Anh có bệnh thích trẻ con à? Anh...

Lời của cô ta khiến tôi không ngừng tự ti, theo bản năng nắm chặt chân trên giường, nhìn chăm chăm vào cô nàng hung dữ vừa mới tới này. Hừ, đúng là cô gái ồn ào.

Trình Thiên Hữu kéo tay cô ta ra, sắc mặt hần trầm xuống, hần nói: Em làm loạn đủ chưa? Khương Sinh là khách của tôi. Em không nên lúc nào cũng áp đặt nhiều suy nghĩ xấu xa như vậy, em có còn là con gái không hả?

Tô Mạn cười: Bộ dạng hai người như thế này mà nói tôi suy nghĩ xấu xa! Trình Thiên Hữu, mắt tôi bị mù rồi! Tôi vốn muốn đến đây để xin lỗi, chị Ninh Tín nói anh là người đàn ông tốt, tôi không nên nghĩ xấu cho anh như thế! Nhưng mà trước đây anh chia tay với tôi anh đã nói, nếu anh trẻ lại vài tuổi anh nhất định sẽ cưới tôi! Anh nói tôi còn quá trẻ. Vậy mà bây giờ đồ đẻ tiện này già hơn tôi à?

Tô Mạn chưa kịp trừng mắt nhìn tôi thì Trình Thiên Hữu đã tát cô ta một cái. Hần nói: Tô Mạn, cô giữ miệng mình sạch một chút, cô ấy cũng chỉ là một con nhóc chưa lớn, cô muốn làm ầm lên vì cái gì!

Viên mắt Tô Mạn ửng đỏ, cô ta tủi thân che mặt, về không thể tin nhìn Trình Thiên Hữu: Anh đánh tôi, vì nó mà anh... Nói xong cô ta như phát rồ nhào tới xé đồ của Trình Thiên Hữu, chỉ nghe một tiếng xoạt, áo sơ mi trắng của hần bị Tô Mạn xé rách một tay. Hóa ra hàng hiệu cũng chỉ giống như hàng chợ mà tôi mặc thôi, đều dễ bị xé như vậy. Có biết quần áo quý như thế nào không?

Lúc Tô Mạn nhận ra thì sắc mặt Trình Thiên Hữu đã rất tệ rồi, cô ta khóc lóc bỏ đi. Tô Mạn đi rồi, cửa vẫn mở như vết thương toét miệng hiện diện ngằn cách tôi và Trình Thiên Hữu rất rõ ràng.

Trình Thiên Hữu đi tới chỗ tôi: Xin lỗi Khương Sinh, cô thấy đấy, cô ấy lúc nào cũng vậy.

Tôi cười trừ, tôi nói: Trình Thiên Hữu, anh thật rất thích nói đùa với con gái nhà người ta, như cô nàng vừa rồi đây. Nếu anh nói cô ấy xấu, cô ấy có thể trang điểm; Anh nói cô ấy béo, cô ấy sẽ cố gắng giảm cân; Anh nói muốn sống lâu sống thọ, cô ấy có thể đi đào cả Trung Quốc để tìm đào thọ; Anh nói cô ấy không cao, cô ấy có thể đi phẫu thuật kéo chân... Nhưng mà hết lần này tới lần khác nói cô ấy còn nhỏ, anh quá độc ác. Anh biết rõ rằng cô ấy không thể đá anh vào nằm lại trong bụng mẹ để chờ cô ấy lớn lên...

Tôi còn chưa nói xong, Trình Thiên Hữu đã giống như muốn bóp tôi lại thành một cục.

Lúc này, Ninh Tín bước vào, ngây người nhìn đồng vai rách trên người Trình Thiên Hữu và tôi, còn có một đồng lộn xộn kia. Cô chỉ có thể ho mấy tiếng, mặt hơi đỏ lên, đầy mắt mang theo chút không vui nhưng cô vẫn mỉm cười như trước: Có phải hai người hơi kịch liệt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệt Đới Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Khương Sinh, Làm Sao Tôi Có Thể So Được Với Cô Chứ

Sau lần đó tôi vẫn cảm thấy ngại khi ở trước mặt Ninh Tín, giống như một con chuột quên khoát lớp da xuất hiện ở đường phố Hà Lan. Đồng thời tôi cũng hận Trình Thiên Hữu muốn chết. Bạn xem, chúng tôi ở trước mặt Tô Mạn và Ninh Tín đưa tình đầy ý thật sự quá nổi bật rồi, nếu mà đang ở thời cổ đại thì hai chúng tôi đã bị nhốt vào lồng heo, chắc chắn sẽ không có chuyện đứng ở đây đi lung tung.

Ninh Tín nói với Trình Thiên Hữu: Em không có ý vào. Chỉ là em không thấy Vị Ương đâu. Em nghĩ nó đang ở đây. Thiên Hữu, anh cũng biết con nhóc

Vị Ương ấy đấy, em sợ nó gây phiền phức cho anh.

Trình Thiên Hữu cười, trên mặt phảng phất loại quyền rũ không đứng đắn. Hắn nói: Ninh Tín, em luôn có lý, cho dù chồn có trộm gà thì qua miệng em cũng sẽ trở thành vì chăm sóc mẹ già bị bệnh nên chồn mới phải làm kẻ trộm. Nhưng mà Ninh Tín à, sao tối hôm qua em lại không tới?

Ninh Tín nhũu mày nhưng sau đó lại thả lỏng, cười nhạt: Trình Thiên Hữu, không phải anh mới biết em một hai ngày, anh nghĩ thế nào thì chuyện sẽ như thế ấy, khi em về tới nhà là đã hơn ba giờ rồi, em cũng không thể đến tìm anh lúc đó được. Sợ là nói như thế sẽ khiến anh thêm phiền.

Nói xong, cô quét mắt nhìn người đang quần áo không chỉnh tề là chúng tôi.

Hôm đó Trình Thiên Hữu vẫn rất giận Ninh Tín, hắn luôn cho rằng hôm nay Tô Mạn đến đây là bởi có Ninh Tín xúi giục. Mà Ninh Tín lúc này tới là để xem kịch vui. Tôi ngốc ngốc nhìn hai người họ, qua sắc mặt của cả hai, tôi đoán chuyện khúc mắc giữa họ không phải chỉ vài ba lời là có thể giải quyết hết được. Hơn nữa, trước sự chăm chọc của Trình Thiên Hữu, Ninh Tín vẫn giải thích và trốn tránh.

Lúc Ninh Tín đi, xém chút nữa tôi nói cho cô biết là Vị Ương đang ở cùng anh tôi. Nhưng những lời này lại bị tôi ép lại, vì tôi cũng bị Trình Thiên Hữu lây bệnh rồi, có cảnh giác rất lớn với Ninh Tín. Tôi nghĩ một cô gái mắt sáng tâm rộng như cô thì sao lại không biết Vị Ương đang ở với Lương Sinh chứ? Xung quanh cô xảy ra chuyện gì mà cô lại không biết được chứ? Cô gái như vậy, thật khiến người khác kính nể, nhưng đồng thời lại rất khó kết thân.

Sau khi cô đi, tôi mới xoa cánh tay bị hấn nắm đến đỏ, rồi cười khúc khích hỏi Trình Thiên Hữu: Có phải Ninh Tín cũng là người hâm mộ anh mù quáng không vậy?

Hắn ném tôi lên giường: Cô đúng là con chuột thú mà!

Sau đó bước đến tủ quần áo tìm đồ. Những lời này của hắn cũng khiến tôi hiểu được, nhìn người không thể chỉ nhìn về ngoài, quả nhiên cũng đúng mấy phần. Mấy phút trước tôi sẽ không nghĩ gần con chuột thú nói chuyện tục tĩu với Trình Thiên Hữu có gương mặt tỉnh táo như thiên sứ lại với nhau.

Cuối cùng Trình Thiên Hữu ném sang cho tôi cái áo T-shirt: Thay đi!

Rồi sau đó một mình đi vào nhà vệ sinh.

Tôi lén theo sau hắn, đi tới bồn rửa mặt khẽ thăm dò: Trình Thiên Hữu, anh sẽ không nhìn lén tôi đấy chứ?

Trình Thiên Hữu đang đánh răng, nghe xong lời của tôi thì liền trưng ra gương mặt mê hoặc chết người, hắn cười: Bà chị Khương Sinh này, bác gái Khương, bà nội Khương, tôi nghĩ đến rạp chiếu xem phim Vô cực còn đặc sắc, kịch tính hơn cô đấy.

Nói xong lại tiếp tục đánh răng.

Tôi vội vàng chạy về phòng ngủ, lấy áo T-shirt của Trình Thiên Hữu mặc vào, áo trắng tinh, lại vô cùng mềm mại. Tôi mặc vào rồi nhún nhún hai vai không ngừng, khiến nó dãn dần vào nơi nhô lên ở dưới.

Trình Thiên Hữu đang vệ sinh cá nhân bước ra, mồm đầy bọt kem, thấy bộ dạng như con gà của tôi thì cười phun ra hết, hắn nói: Đây Khương Sinh, cô có phải là "dáng người thiên sứ, gương mặt ma quỷ" trong truyền thuyết không hả!

Lúc đó tôi còn nghe không hiểu ý của hắn, còn cho là hắn đang khen mình có "gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ", trong lòng cảm thấy rất xấu hổ, hóa ra bánh bao nhỏ cũng được xem là ma quỷ. Tôi đặc ý nói: Trình Thiên Hữu này, người như anh sao lại không có đồ phụ nữ trong nhà chứ? Lấy cho tôi một bộ đi, tôi không thể mặc như thế này ra đường được!

(Ý Trình Thiên Hữu là Khương Sinh người lép mặt xấu, nhưng mà cô ấy còn đang mơ hồ nên hiểu thành mặt xinh cơ thể quyền rũ.)

Tôi vừa dứt lời thì mặt của Trình Thiên Hữu cũng lập tức chuyển thành màu da heo, vô cùng lạnh lẽo, âm trầm. Hắn nói: Ăn thịt heo thì phải nuôi heo sao? Uống sữa bò thì nhất định phải nuôi bò à? Khương Sinh, cô là heo à? Sau này đừng hỏi tôi những vấn đề như vậy nữa, tôi sẽ ghét cô đấy!

Tôi ôm mặt nhìn Trình Thiên Hữu đang mồm đầy bọt, cười nhạt nói: Vậy anh cứ cố gắng ghét tôi đi, như vậy tôi sẽ vui vẻ mà chết đấy, tôi cũng chẳng biết tại sao cứ gần gũi với tên tà đạo, dây dưa không rõ với con heo ngốc nhà anh.

Sáng đó tôi và tên công tử ấy đấu võ mồm với nhau, tàn sát khốc liệt. Cứ ra sức dùng heo để hạ thấp đối phương, hạ thấp con người, IQ... Từ tổ tông tám đời cho tới đời con đời cháu sau này, thậm chí tôi còn đem bồn cầu nhà Trình Thiên Hữu trù cho nó xuống mười tám tầng địa ngục... Nói chung là cái gì có thể trù được thì chúng tôi đều lòi ra trù, một cái cũng không tha! Cũng chẳng quan tâm là có phải đạo hay không!

Trình Thiên Hữu dựa vào sô pha thờ đóc, bọt kem trong miệng cũng đã tan hết khiến hắn trông càng giống con gà. Ngày sau, hắn nói: Khương Sinh, tôi thua rồi. Cô là bà nội của tôi. Sau này tôi không gây khó dễ cho cô nữa!

Tôi vừa nghe xong thì cảm thấy rất thoải mái, tôi rất mong tên ông nội của ông trời này có thể ngừng công kích tôi, hắn không đáng ghét, thậm chí tôi còn nghĩ hắn đáng yêu, nhưng mà mắc bệnh tự cho mình là đúng.

Đáng tiếc tôi vui mừng quá sớm, Trình Thiên Hữu chính là kiểu người hai mặt. Hắn nói: Bà nội Khương Sinh, sao tôi có thể so với cô được chứ? Gương mặt ma quỷ của cô khiến đàn ông trên đời này đều từ bỏ việc tìm cách cưới vợ, từ đó trở đi cắt đứt ý tơ tưởng tới đàn bà, trở thành đồng tính tập thể. Đáng người một đường của cô, khắp thiên hạ không ai sánh bằng, loại này sắp tuyệt chủng mất rồi...

Tôi chưa tiêu thụ được lời của hắn, nhưng tôi biết tên Trình Thiên Hữu chuyện xấu gì cũng biết này đang châm chọc mình. Cho nên tôi thẳng thừng lấy chân đè đầu hắn xuống, rồi sau đó vội chạy ra ngoài. Giọng nói của Trình Thiên Hữu như hung thần bên tai tôi: Khương Sinh, tôi sẽ không tha cho cô đâu!

Tôi rất sợ Trình Thiên Hữu, Tiểu Cửu từng nói hắn là một người có thể lực. Hôm nay tôi đi cân não với tên công tử kia đến rung cả đất, hừm, cũng không phải động đất, hay là động núi? Nhưng lỡ như hắn giết tôi thì tôi sẽ mỉm cười nơi hoàng tuyền, tôi còn chưa kịp tận hiếu với người mẹ già nua bệnh tật của mình, hơn nữa Lương sinh còn đang nằm viện như thế, tôi phải chờ anh khỏe lên. Cho nên tình hình chiến đấu hiện tại, tôi không thể thua Trình Thiên Hữu độc ác kia được.

Cho nên tôi chạy ra khỏi ổ của Trình Thiên Hữu, như thiên sứ bay qua đường vượt cả đèn đỏ, chạy nhanh đến "Ninh Tín, biệt lai vô dạng". Tôi xin Ninh Tín nghỉ việc, tôi nói sắp phải đi học rồi, phải ôn lại bài tập. Ninh Tín nhìn áo T-shirt dài đến đầu gối của tôi, cười nhạt nói: Cũng được, chờ sau khi em khai giảng thì sẽ có cơ hội thôi, nơi này luôn chào đón Khương Sinh em.

Hôm đó cô đưa cho tôi một nghìn đồng, nói là để chăm bệnh cho Lương Sinh. Lúc đó tôi lẩm bẩm, hóa ra cô biết Lương Sinh bị thương, thế thì sẽ biết Vị Ương đang chăm sóc Lương Sinh và Bắc Tiểu Vũ.

Trình Thiên Hữu nói rất đúng, Ninh Tín đến lúc sáng là để xem trò vui, nói tìm Vị Ương chỉ là cái cớ. Nhưng mà tại sao Vị Ương không ở đó, cô lại tới tìm Trình Thiên Hữu, còn nói là sợ Vị Ương làm phiền Trình Thiên Hữu?

Aizz, tên Trình Thiên Hữu này thật là phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Lương Sinh Liệu Đôi Ta Có Thể Không Đau Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.